DIN NOU
A MEA
J. KENNER

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „STARK SECURITY"

Deși a avut o copilărie zbuciumată, Denise nu și-a pierdut niciodată speranța și optimismul, iar viața a răsplătit-o cu o căsnicie fericită alături de bărbatul pe care îl considera sufletul ei pereche. Se simte încrezătoare chiar și când Mason pleacă într-o misiune secretă care îl ține departe de ea timp de doi ani, fiind convinsă că legătura lor este indestructibilă. Dar nimic nu o pregătește pentru momentul în care el se întoarce acasă fără să-și aducă aminte de ea, de viața lor împreună sau de altceva din trecutul lor fericit. Cu memoria pierdută, Mason știe doar ce i-au spus superiorii: este agent secret, în timpul ultimei operațiuni a aflat informații vitale pentru securitatea națională și nimeni nu-i poate da alte amănunte despre viața lui pentru a nu-i produce un șoc ireparabil. Nici măcar Denise nu-i poate dezvălui adevărata identitate, chiar dacă își dorește cu disperare să se întoarcă în brațele lui. Însă dorința și pasiunea se pare că nu au dispărut odată cu amintirile pierdute, iar Mason se îndrăgostește nebunește de Denise. Iar când ea este răpită și amenințată cu moartea dacă Mason nu dezvăluie informațiile secrete deținute, nu este pusă la încercare legătura lor indestructibilă, ci noua dragoste care arde acum între ei.

J. KENNER (JULIE KENNER) este autoarea a peste 100 de romane, nuvele și povestiri din diverse genuri. De șase ori finalistă a premiului RITA, ea a câștigat distincția de 2 ori. Seria „Stark Security" a ajuns pe primele locuri în topul de bestselleruri al *The New York Times* și a fost numărul 1 pe piețele internaționale.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7816-4
9 786063 378164

Lira

eBook disponibil

J. KENNER

Din nou a mea

Traducere din limba engleză
Iulian Cremenescu
Bianca Paulevici

LITERA
București

prolog

Încrederea este un lucru complicat. Încrederea în oameni. În univers.

Încrederea că, în cele din urmă, puterea binelui va învinge puterea răului.

Am reușit să-mi păstrez această încredere toată viața, chiar și când lumea mă izbea ca pe o plută aflată pe o mare învolburată. Pierdere, durere, dezamăgire – am trecut prin toate, dar cumva am reușit să rămân calmă și optimistă.

Dar asta a fost în trecut.

Acum... Ei bine, acum e mai greu.

Acum mă confrunt zilnic cu pierderea și cu singurătatea. Acum privesc în urmă, la ultimii doi ani, și mă întreb cum am reușit să supraviețuiesc fără el.

Acum mă tem că nu se va întoarce niciodată acasă. Bărbatul pe care îl iubesc. Soțul de care am nevoie.

Știu că trebuie să rămân optimistă. Știu că trebuie să sper.

„Fii încrezătoare!", îmi spun toți, iar eu mă străduiesc să o fac. Chiar mă străduiesc.

Dar adevărul este că încrederea mea în univers a dispărut odată cu soțul meu.

Și mă îngrozește gândul că i-am pierdut pe amândoi pentru totdeauna.

capitolul 1

Întuneric.

Doar atât exista, pentru eternitate. Doar întuneric. Un gol. O gaură pustie în care nu exista nimic. Nici măcar el, oricine naiba ar fi fost.

Întunericul îi aducea alinare. De parcă s-ar fi aflat în pântecul cuiva. Acum se afla în siguranță. Nu ca înainte.

Înainte?

Îl răscoliră urme de emoție, precursoarele gândurilor. Înainte simțise durere. Atât de multă durere! De parcă ar fi avut un foc în stomac. De parcă ar fi avut sticlă în ochi.

Oare cât timp suferise, urlând în mintea lui, cu trupul atât de epuizat, încât moartea i s-ar fi părut o ușurare bine-venită?

Nu știa. De fapt, chiar își găsise eliberarea prin moarte. Sau poate că toate acestea încă nu se întâmplaseră, iar durerea lui nu era o amintire, ci o premoniție.

Nu știa. Pur și simplu era acolo: detașat de timp, de spațiu, de orice. Era liber. Nu îi era nici cald, nici frig. Nu era nici fericit, nici trist. Își găsea siguranța în alinarea dată de faptul că exista și i se părea că putea rămâne așa, în siguranță, la căldură și mulțumit, pentru totdeauna.

Numai că...

Numai că sub acceptarea calmă a noii lui realități se ascundea ceva.

Ceva important. Ceva presant.

Să fi fost oare un secret? Sau poate o însărcinare?

Era chiar acolo, într-un ungher al memoriei, dar, de fiecare dată când încerca să-l apuce, îi scăpa. Nu trebuia și nu putea să-i dea drumul. Dar cum să-l urmărească? Cum să plece din locul sigur și cald?

Tânjea să rămână acolo pentru totdeauna. În siguranță, în confort și libertate.

Și, în același timp, nu își dorea doar asta. Voia mai mult. Voia...

Nu știa nici el ce anume.

Știa doar că un lucru nu-i dădea pace. Ceva de care îi era dor. Ceva după care tânjea.

Ea.

Îl străbătu dintr-odată un curent de conștientizare, împreună cu un fior de teamă. Și de pierdere. Și de regret.

Îi apărură în minte doi ochi verzi zburdalnici. Un râs plin de căldură îl tachină și simți pe piele atingerea ușoară a unor fire de păr aurii și mătăsoase.

Era a lui și o dorea cu atâta intensitate, încât aproape că îl durea. Îl cuprinse un sentiment presant. Pericol. Groază. Secretele acelea întunecate pe care trebuia să le...

Nu!

„Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Te rog, nu!"

Corpul, *ființa* lui zvâcniră, încercând să ajungă la ea. Încercând să alunge sentimentul de groază ce se contura tot mai clar, tot mai repede. Dar nu îl putea vedea. Nu i se putea împotrivi. Putea doar să se cufunde în vârtejul de voci și imagini incoerente și de nedeslușit ce se învolburară dintr-odată în jurul lui, dense, rapide și fierbinți.

„Unde e?"

„Ai putea foarte bine să ne spui."

„Nu mai ai la ce să te întorci acasă. Nu mai ai nimic."

Și totuși avea. *Ea* era acolo. Viața lui. Femeia lui.

Trebuia să se întoarcă la ea.

„Să te întorci? Nu te mai așteaptă nimic la întoarcere. E moartă. I-am tras-o, apoi am omorât-o."

Țipă cu atâta putere, încât avu impresia că trupul i se frânse în mii de bucăți, dar cuvintele acelea necruțătoare și oribile nu se opreau nicicum.

„Știi de ce a murit? Pentru că te-ai dus la ea. I-ai zis unei boarfe fără valoare secretele noastre."

„Bip-bip!"

„A trebuit să te pedepsim. A trebuit să-ți demonstrăm că putem ajunge oricând la tine."

Mintea i se învârtea, încercând să-și amintească. Să o vadă. Să o simtă.

Să o salveze.

„Amintește-ți, fir-ar să fie! Amintește-ți de Road Runner! Nu-l pot ucide pe Road Runner."

Dar nu se putea mișca. Nu putea gândi. Nu putea face nimic, decât să existe în acest purgatoriu rece și întunecat, în timp ce tot mai multe voci îl asaltară.

„E numai vina ta."

„Prietenul tău? Nu ți-am fost niciodată prieten."

„Nu e un tunel, ci doar o gaură neagră pictată pe o stâncă."

„32355 5-nul 717"

„Asta nu te va mai ajuta. Nu și de data asta, ticălos viclean ce ești!"

„Crezi că e singurul? Ești al naibii de naiv, ținând cont de reputația pe care o ai."

„Se pare că totuși nu ești făcut din cărămidă sau piatră, nu-i așa, nemernicule?"

„Bip-bip!"

„Viclean? Poate că ai fost cândva, dar acum nu mai ești."

Vocile monotone, lipsite de emoție se izbeau la nesfârșit de el, în timp ce se căznea să se regăsească. Să înțeleagă. Dar nu găsi nimic. Doar cuvintele acelea și imaginile fără noimă ale unor numere care pluteau pe un fundal negru, în timp ce în minte îi răsunară diverse tonalități.

„32355 5-nul 717"

„Bip-bip!"

Senzația de teamă era cea mai puternică. Un sentiment de groază rece și dur îl străbătu ca un junghi de gheață, înghețându-i sângele în vene și stârnindu-i furnicături pe piele.

Sângele lui? Pielea lui?

Încet, începu să priceapă.

Se întorcea. Se întorcea de oriunde plecase. Se întorcea la durere. În iad.

Totuși, de cele mai multe ori se întorcea la ea...

Primul lucru pe care îl simți când se trezi fu frigul. Un suflu ca de gheață venea de la un aparat de aer condiționat montat pe perete. Un aparat vechi, cu fâșii de plastic albe care ieșeau din el și fluturau în aerul rece.

Se ridică în șezut și își dădu seama că era dezbrăcat, așa că se acoperi cu cearșaful gri și vechi până la șolduri. Nu avea pătură, iar cearșaful subțire nu prea îi ținu de cald. Când apucă cearșaful, îl usturară palmele, iar când privi spre ele, văzu că avea podurile zdrelite, ca și cum ar fi căzut pe ceva dur, precum asfaltul sau pietrișul.

Poate că avusese un accident? Poate că fusese aruncat dintr-o mașină? Sau de pe o motocicletă?

Nu știa.

Miji ochii, pentru că îl durea capul îngrozitor de tare, și privi cu atenție prin încăpere, căutând... Ce anume?

Ceva, orice care l-ar fi ajutat să-și dea seama unde se afla și ce se întâmplase cu el.

Și, mai mult decât orice altceva, cine Dumnezeu era!

Pentru că în clipa aceea habar nu avea.

Îl străpunse un junghi rece de panică, așa că i se împotrivi, hotărât să nu-și piardă cumpătul. Mai ales când controlul, rațiunea și spiritul de observație erau tot ce avea.

Prima descoperire.

Aruncă o privire prin încăpere. O pereche de blugi jerpeliți atârnau pe spătarul drept al unui scaun de birou. Se ridică în picioare, cu gândul să se ducă spre ei, dar fu forțat să se țină de masa de lângă pat când capul i se înclină și simți că amețește.

Ce naiba era în neregulă cu el? Băuse prea mult? Oare fusese implicat într-un accident în care condusese beat?

Nu își amintea, dar nu credea să se fi întâmplat asta. Nu credea că era genul de bărbat care să bea în exces.

Sau oare era?

Dumnezeule, ce naiba se întâmpla?

Trase aer în piept și își impuse să-și păstreze calmul, dar fără să creadă că astfel de prostii l-ar fi ajutat cu ceva. Dar, spre surprinderea lui, funcționă. Ca și cum ar fi fost programat să se poată concentra. Ca și cum situația curentă era doar altă problemă pe care o putea rezolva.

La naiba, bineînțeles că putea!

Mai făcu un pas, ușurat că de data aceasta încăperea păru să se învârtă mai puțin. Nu băuse până ce leșinase, era convins de asta. Ținând cont de senzațiile de amețeală și de greață care îl încercau, ar fi fost

o presupunere rezonabilă, dar dovezile sugerau altceva. Respirația nu-i mirosea a băutură. Nu își simțea limba încărcată. Din câte își putea da seama, nu vomitase și nici nu simțea nevoia s-o facă. Nici să urineze.

Întrucât nu găsi nici o dovadă că ar fi fost pierdut într-o mahmureală de zile mari, trecu metodic la următoarea opțiune. Dar, după ce își trecu degetele prin părul scurt și pe suprafața scalpului, nu găsi nici o umflătură și nici o rană.

Deci nu se rănise la cap. A *doua descoperire.*

Se gândi apoi la mâinile înroșite și rănite. Să fi fost oare vorba despre ceva și mai sinistru?

Se înfioră ușor, convins că avea dreptate. Nu știa de ce era atât de sigur pe el, dar în clipa aceea oricum nu știa mare lucru. Dacă intuiția îi bătea cumva la ușă, atunci ar fi făcut bine să-i deschidă.

Înaintă spre scaun, dar nu se opri acolo. Doar își trecu vârful degetelor peste blugii murdari. Privi praful care i se lipi de ele, dar, cum nu avea nici o explicație, alungă întrebările acelea. Mintea i se limpezea și trebuia să se concentreze pe ceea ce știa. Pe fapte concrete, bazate pe împrejurimi, dar mai ales pe orice amintire putea fi trezită de faptele respective.

Avea să înceapă cu el însuși.

Ușa de la baie era întredeschisă, așa că păși peste prag într-o baie mică, dar surprinzător de curată, cu o chiuvetă de porțelan sprijinită pe patru picioare subțiri din crom, o cadă din fibră de sticlă cu o perdea de duș din plastic transparentă și un vas de toaletă cu o pată maronie veche la nivelul apei.

Singura oglindă din baie se afla deasupra chiuvetei. O bucată încețoșată de sticlă de proastă calitate spartă la un colț. Dar era mare și montată oblic, astfel încât își

putu vedea și capul, și șoldurile în același timp. Iar dacă se dădea puțin mai în spate, putea vedea chiar mai mult.

Privi în oglindă, ochii lui căprui-închis absorbind imaginea reflectată în ea. Sprânceana stângă îi era crestată de o cicatrice, probabil o rană de cuțit, dar, după o verificare rapidă, se convinse că vedea bine cu ambii ochi. Avea să afle mai târziu de ce se năpustise cineva spre fața lui cu un cuțit.

Se concentră apoi asupra întregului corp. Pieptul și abdomenul îi erau tari ca piatra, dar pline de cicatrici, majoritatea albe, dar unele încă ușor rozalii. Nici una nu îl durea, așa că presupuse că până și cea mai recentă dintre ele era veche de câteva luni.

Nu se putea spune același lucru despre gâtul lui, pe care se vedeau cinci cicatrici circulare proaspete, în linie, de sub maxilar până la claviculă. Arsuri de trabuc poate?

Memoră această posibilitate pentru a se gândi la ea mai târziu. Acum trebuia să cerceteze, nu să se gândească de ce l-ar fi ars cineva cu trabucul.

Însă trebui să admită că rănile nu îl dureau, deși era clar că două dintre ele aproape că se infectaseră. Ceea ce însemna că se afla în stare de șoc sau că îl drogase cineva și încă se afla sub efectul drogurilor.

Nu știa cu siguranță dacă avea dreptate, dar presupuse că a doua variantă era plauzibilă, mai ales dacă ținea cont de visele acelea ciudate și înnebunitoare pe care nu mai reușea să și le amintească.

Memoră din nou întrebarea pentru mai târziu și reveni la evaluarea situației.

Bănui că avea în jur de 37 de ani și, întrucât avea genul de corp pe care îl obțineai doar antrenându-te cu regularitate, descoperi câteva informații concrete despre el însuși. Din poziția față în față cu oglinda, văzu

că avea un tatuaj tribal în formă de bandă pe brațul stâng și alt tatuaj pe brațul drept, deși nu dibui modelul din unghiul respectiv. Nu se sinchisi să se întoarcă pentru a vedea mai bine. Toate la timpul lor – în clipa de față, trebuia să fie cât mai metodic cu putință. Orice detaliu putea fi un indiciu cu privire la identitatea lui. Orice rană sau vânătaie i-ar fi putut stârni un val de amintiri.

Avea părul închis la culoare și scurt, dar suficient de lung încât să i se ciufulească după somn. Barba neîngrijită îi dădea de înțeles că nu mai folosise un aparat de ras de multă vreme, ceea ce se potrivea cu senzația că zăcuse în pat zile întregi.

Se concentră apoi asupra mâinilor lui. În pofida zgârieturilor, avea mâini puternice și degete bătătorite. Nu purta verighetă și nici nu avea vreo urmă de bronz pe deget care să fi sugerat că purtase cândva vreuna. Asta îl puse pe gânduri, în timp ce o imagine cu doi ochi verzi și păr blond îi trecu prin minte. *Visul lui.*

Oare era reală? Oare era iubita lui? Sora lui?

Oare era în pericol?

În vis, cineva îi vorbise, spunându-i lucruri scârboase despre o femeie. Dar cine să fi fost?

Oricât ar fi încercat, nu-și putea aminti visul. Era al naibii de frustrant, dar avea să și-l amintească într-un târziu. Și avea oricum suficiente motive de îngrijorare în clipa de față.

Trase aer în piept și continuă să se studieze. Avea dinții albi, majoritatea egali – probabil că în copilărie își permisese un aparat dentar. Dar nasul îi era strâmb – bănui că îi fusese rupt de mai multe ori. Poate la sport, poate în urma încăierărilor.

Judecând după cicatricile de pe piept, abdomen și de la sprânceană, ar fi pariat mai degrabă pe încăierări.

Se întoarse într-o parte și, când își văzu clar tatuajul, urmele de cicatrici de pe întregul corp începură să capete mai mult sens. Tatuajul ilustra un craniu cu o beretă verde pe ceea ce părea a fi o stemă. În partea de jos era scris *de oppresso liber*. Recunoscu tatuajul, dar nu își aminti în ce împrejurări și-l făcuse.

Mottoul Forțelor Speciale.

Deci era soldat. Sau fusese soldat. Și, deși nu își amintea nici măcar un minut petrecut în luptă, faptul că știa că făcea parte dintr-o astfel de frăție îi aducea alinare într-o oarecare măsură. Și îi dovedi un lucru pe care îl intuise deja: că își putea purta de grijă în orice situație.

Dacă era să se ia după bărbatul pe care îl vedea în oglindă, se părea că lumea îl abuza cu regularitate.

Dumnezeule! Oare în ce se băgase? Și cine naiba era?

Un val de panică îl învălui și, preț de o clipă, se lăsă dus de el. Își îngădui să se cufunde în teamă și în autocompătimire, pierzându-se în gaura neagră din mintea lui.

Și apoi opri toate porcăriile alea. Avea lucruri mai urgente de făcut decât să se lase copleșit. Nu-și mai amintea nimic? În regulă. De acolo trebuia să înceapă.

Deci prima întrebare: ce putea deduce din lipsa memoriei?

Că pățise ceva.

Bine, dar ce anume?

Cel mai probabil o traumă. Fizică sau emoțională.

Nu prea îi păsa. Pentru moment, era o întrebare pur academică. Indiferent despre ce fel de traumă era vorba, se confrunta cu lipsa memoriei.

Era o situație de tot rahatul, dar categoric putea fi mult mai rău. Văzuse cândva un film cu un tip care nu mai avea memorie de scurtă durată. Fusese nevoit să se tatueze ca să rețină anumite fapte. Un film grozav. *Memento* se numea.

La naiba, își amintea *asta!* Măcar își aducea aminte unele lucruri. Își amintea numele planetelor și lunile anului. Știa să citească. Și își amintea că Luke Skywalker era fiul lui Darth Vader.

Habar nu avea cum se numeau elementele din tabelul periodic, dar măcar își amintea că *exista* un tabel periodic. Și avea impresia că oricum nu știuse niciodată numele elementelor.

Deci mintea îi funcționa. Până la un punct.

Dar numele, vârsta sau istoricul lui? În privința *lor*, nu avea nici un indiciu. Dar avea să și le amintească. La naiba, avea să o facă!

Iar dacă nu avea să-și aducă aminte... Ei bine, mai trecuse prin situații de rahat. Nu că ar fi reușit să-și amintească vreuna dintre ele, dar era convins de asta. În plus, tot trupul îi era însemnat cu dovezi în acest sens. Poate că nu știa cine era, dar știa foarte bine *ce* era. Și nu era genul care să se strângă ghem și să se smiorcăie.

Când se auzi o bătaie scurtă în ușă se răsuci, ducându-și mâna dreaptă în partea stângă, încercând să apuce o armă de foc din toc.

Preț de o clipă, încremeni în acea poziție. Apoi își retrase încet mâna și repetă mișcarea, zâmbind.

Memoria musculară. De trei ori ura pentru memoria musculară!

Se auzi o cheie în încuietoare. Străbătu rapid încăperea și se aruncă efectiv pe ușă, pentru ca persoana care răsucea cheia în broască să nu poată intra.

– Cine e? întrebă el cu voce răgușită, de parcă n-ar mai fi vorbit de luni întregi.

Tuși și încercă din nou.

– Cine-i acolo?

– Menajera. Fac curat în cameră?

Își schimbă poziția și se uită pe vizor. Văzu o femeie mică de statură, care stătea lângă un cărucior cu rotile. În spatele ei văzu o Toyota veche parcată în fața ușii. Oare era a lui?

Nu știa.

Știa doar că femeia nu avea să intre în cameră.

– E în regulă, zise el. Am tot ce-mi trebuie.

Nu era adevărat, dar nici o minciună. Avea plămânii plini de aer și o inimă care încă bătea, nu?

– Bine atunci, domnule, zise ea și împinse căruciorul spre următoarea cameră.

Privi în continuare pe vizor, concentrându-se asupra plăcuțelor de înmatriculare ale autoturismului Toyota. Numere de California.

Se încruntă și se întoarse la birou, apucă blugii și îi scutură, ridicând particule de praf în aer, iar o pereche de boxeri bleumarin căzură pe podea. Îi luă de pe jos, îi mirosi, apoi ridică din umeri și îi îmbrăcă, după care își trase blugii pe el.

Blugii nu erau doar murdari, ci și distruși. Erau rupți în genunchi și nu în stilul care se purta acum. Mai degrabă păreau că ar fi tras o trântă urâtă.

Își privi palmele, apoi genunchii și își aminti. Nu totul. Nu viața lui. Nici măcar numele.

Dar își aminti ceva.

Întuneric. Și mișcare.

Era legat la ochi și se afla într-un fel de vehicul în mișcare, probabil un camion de marfă, legat la glezne și cu mâinile

strâns legate la spate. Asculta, încercând să rețină cât mai multe informații cu putință, dar nu se auzea nimic. Simțea doar căldură și mișcare. Atât știa. Doar atât. Era ca și cum s-ar fi născut în acel moment, în camionul acela, direct adult. Da, își amintea unele lucruri. Dar nu își amintea despre el. *Oricine ar fi fost, existența lui începuse atunci.* Tabula rasa. *Ca un borcan gol.*

Dar acum era conștient...

Camionul se hurducăi și zdrăngăni, apoi scârțâi în timp ce se opri.

Se auzi o ușă huruind și apoi întrezări lumină pe la marginile legăturii de la ochi. Simți cum mâini puternice îl apucară, ridicându-l în picioare și făcându-l să se împleticească în față. Putea sta în picioare, deci probabil avusese dreptate: chiar era un camion de marfă. După care auzi sunetul unei lame tăind o frânghie. Îi eliberară mai întâi gleznele, apoi încheieturile. Și, înainte să apuce să reacționeze, camionul se puse în mișcare.

În același timp, cineva îl îmbrânci din spate, iar el căzu pe asfaltul dur și fierbinte, cu mâinile în față ca să amortizeze căderea.

Se răsuci, își smulse legătura de la ochi și privi spre soare, în timp ce o persoană din interior, îmbrăcată cu un tricou negru și blugi, coborî ușa rulantă a camionului. Vehiculul se îndepărtă, legănându-se spre orizont pe autostrada pustie.

În camera de motel, îl năpădiră amintirile. Nu-și amintea nimic dinainte de camion. În schimb, își amintea cum se simțise șoseaua sub mâinile lui, cum mersese kilometri întregi pe jos în soare, cât de ușurat se simțise când găsise, în sfârșit, rahatul ăsta de motel, o adevărată mană cerească pentru el.

Se împleticise spre recepție, găsise 150 de dolari în buzunar și cumpărase șase sticle de apă, cinci cutii

de alune și trei batoane Hershey's. După care închiriase o cameră pentru două nopți.

Îi mai rămăseseră în jur de 30 de dolari, pe care își aminti că și-i vârâse înapoi în blugi.

Nu avusese nici un document de identitate la el, dar femeii de la recepție nu păruse să-i pese de asta. Se înregistrase cu numele Jack Sawyer. Nu-și amintea numele lui real sau altceva despre viața lui de dinainte de călătoria cu camionul, dar își amintea serialul de televiziune *Lost: Naufragiații* și revendicase pentru sine numele celor două personaje.

Deci iată-l: acum era Jack Sawyer, se afla într-un motel de rahat și nu-și amintea nimic. Întreaga lui lume se reducea la acea cămăruță nenorocită și la hainele lui murdare. Ce gând fericit, nu-i așa?

Clătină din cap, temperându-și frica și frustrarea pe care începea să le simtă din nou. Da, era de rahat, dar măcar era în viață. Și avea de gând să rămână în viață.

Hotărât, își trase tricoul pe el. Tricoul fusese cândva alb, dar acum era de un gri murdar cu pete de transpirație la subsuoară și pe spatele gulerului.

O pereche de mocasini maro-închis se iteau de sub birou, așa că îi încălță fără șosete, pe care nu le găsi nicăieri. În același timp, se pipăi peste tot, căutând în buzunarele blugilor și pe la cusături, în caz că poate cususe ceva în ei. Dar nu găsi nimic în afară de cei 33 de dolari pe care îi primise rest și o cheie de motel cu numărul 107 gravat pe ea.

Întrucât propria persoană nu-i era de ajutor, căută în sertarele mesei-birou, dar găsi doar o Biblie, un exemplar din *Cartea lui Mormon*, un pix negru și un meniu al unei pizzerii din Victorville, California.

Când stomacul îi chiorăi de foame vru să comande ceva, dar apoi se răzgândi. 30 de dolari nu aveau să-i ajungă prea mult. Mai bine s-ar fi mulțumit cu ce găsea prin cameră.

Mâncă alune în timp ce se plimbă prin cameră, analizându-și pașii următori. Visele febrile încă îi persistau în minte, dar cuvintele acelea nu erau mai clare decât în timpul somnului. Ba chiar erau și mai neclare. În visele lui se simțise captiv, dar nu confuz. Acum, cuvintele stranii, amenințările și referințele la desene animate i se păreau fără noimă, iar numerele cu atât mai mult.

Neavând altceva la îndemână pe care să scrie, scoase meniul și mâzgăli ce își mai amintea: *32355 5-nul 717.*

Probabil că *nul* însemna zero, așa că tăie ce scrisese și o luă de la capăt: 32355 50 717.

Tot nu aveau nici o noimă, așa că se încruntă la numere și la refuzul lor de a-i oferi orice fel de informație.

Numerele nu însemnau nimic pentru el? Atunci avea să înceapă de altundeva. Știa că pățise ceva și că după acel interludiu misterios fusese legat la ochi, la mâini și la picioare, apoi împins dintr-un camion în deșertul încins și abandonat.

Nu își dorea ca scenariul respectiv să se repete și, ținând cont de faptul că nu știa dacă persoanele care îl prinseseră îl abandonaseră cu adevărat, avea de gând să fie pregătit în caz că se întorceau.

Cu alte cuvinte, avea nevoie de o armă.

Ar fi putut să rupă un sertar și să folosească o bucată de lemn, dar avea impresia că doamna simpatică de la recepție s-ar fi încruntat dacă ar fi făcut-o. Se întoarse în schimb în baie și scoase cheia din buzunar. Vârî capătul cheii între rama oglinzii și sticlă în colțul din dreapta jos și apoi o desfăcu încet. Așa cum sperase, crăpătura

era lungă și adâncă și, pe măsură ce mări spațiul dintre ramă și sticlă, reuși să desprindă o bucată de oglindă în formă de țurțure, lungă de vreo treisprezece centimetri.

Exact ce-i trebuia. Pentru că nu știa câtuși de puțin la ce naiba să se aștepte când avea să iasă pe ușă.

Înfășură un capăt al bucății de sticlă în hârtie igienică, improvizând un mâner, apoi o băgă în buzunarul blugilor în timp ce se duse spre ușa camerei. O deschise încet și ieși, izbindu-se parcă de un zid de căldură.

Trotuarul era liber pe ambele părți, în parcare erau doar câteva mașini goale, iar aburi de căldură se ridicau din asfalt. Lumea se transformase într-un infern, dar, ținând cont de tot ce se întâmplase, i se păru potrivit. Parcă nimerise din lac în puț.

Un panou ce arăta de parcă nu mai fusese schimbat de prin anii '50 stătea cocoțat în vârful unor stâlpi de oțel și identifica micul motel dărăpănat ca fiind Stay-A-While Motor Inn[1]. Spera că era doar o sugestie, pentru că voia să plece de acolo cât mai repede.

Străbătu trotuarul spre panou, trecând pe lângă ușile pastelate. Camera 106, verde. Camera 105, albastră. Camera 104, galbenă.

Drumul îi era cunoscut, ceea ce îi oferi alinare într-o oarecare măsură.

În același timp, faptul că tot ce-și amintea despre viața lui se reducea la șase uși vopsite în culorile ouălor de Paște nu era tocmai de-ajuns ca să sară în sus de bucurie.

Aceeași femeie se afla la recepție. Avea în jur de 60 de ani și părul ca Lucille Ball. Își amintea serialul I Love Lucy!

Femeia îi zâmbi din spatele tejghelei.

---

[1] În traducere din engleză, numele motelului înseamnă „Stai o vreme". (n.tr.)

– Ei, arătați mult mai bine azi! Ați reușit să dormiți puțin?

– Da, zise el, apoi își drese vocea în timp ce aruncă o privire prin încăpere. Aveți cumva un orar al autobuzelor?

Femeia clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu am. Unde vreți să ajungeți?

– Vreau doar să mă plimb, zise el, de parcă ar fi fost Jack Reacher și era ceva normal să hoinărească prin țară.

– Păi, să vedem dacă reușesc să găsesc un orar pe internet.

Se duse spre un calculator ce părea a fi mai bătrân decât el, dar se opri pe la mijlocul tejghelei ca să răspundă la telefon în timp ce scotoci printr-un sertar.

Jack își înălță capul și își băgă mâna în buzunar, cu toate simțurile în alertă.

„Telefonul."

Se relaxă.

Desigur. Ar fi trebuit să-și dea seama imediat. Cifrele. Formau un număr de telefon. 3235550717.

– Oh, ce bine, am găsit-o! zise ea după ce încheie convorbirea. Scoase o broșură mototolită dintr-un sertar. Deci autogara Greyhound nu e foarte departe de aici. Asta căutați? Sau voiați rutele locale?

– Greyhound, zise el, gândindu-se la codul zonal 323. Trebuie să dau un telefon. Și apoi cred că voi pleca spre Los Angeles.

– Aveți prieteni pe-acolo?

– Cred că voi afla în curând.

capitolul 2

Jack se întoarse în cameră și se așeză pe marginea patului, cu telefonul de modă veche cu taste în poală, ținând în mână receptorul, care era prins de aparat cu un cablu.

Nu știa cine sau dacă avea să răspundă cineva. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că nu știa nimic altceva. Era ca o tablă goală, cu o singură însemnare pe ea.

„Formează naibii numărul, Jack!"

Își ridică mâna și apoi ezită. Dacă era o capcană? O amintire introdusă intenționat în mintea lui.

Dar cu ce scop?

Dacă nu suna, nu le oferea satisfacția de a-și vedea planul dus la îndeplinire.

Și dacă nu exista nici un plan? Dacă terminaseră cu el și-l aruncaseră pe autostradă fără amintiri și fără resurse, așteptându-se să nu-l mai vadă niciodată pe Jack Sawyer sau pe cel care fusese înainte?

Pe de altă parte, dacă l-ar fi vrut mort, de ce nu-l uciseseră pur și simplu? De ce să-i îndese bani în buzunar și să-l lase în viață?

Dacă nu forma numărul, poate că i-ar fi dat dracului el pe ei, dar cu siguranță s-ar fi dat singur dracului.

Și, la naiba, în clipa aceea, posibilitatea de a găsi cel mai mic indiciu despre cine fusese înainte cântărea mai mult decât orice altceva. O capcană? Poate. Dar supraviețuise altor situații și mai rele. Sau cel puțin

poate că o făcuse. Era un membru dur și plin de cicatrici al Forțelor Speciale. Sau cel puțin așa presupunea. Trebuia să fie în stare să dea măcar un telefon fără să declanșeze sfârșitul lumii.

Tonul receptorului se schimbă într-un cârâit. Apăsă pe furcă, își puse receptorul între ureche și umăr și formă numărul care îi tot trecuse prin minte.

La capătul celălalt, telefonul sună de două ori, apoi răspunse o voce masculină puternică.

– Monrovia Travel Adventures. Sunteți clientul nostru?

– Da, îngână el.

– Numele de utilizator, vă rog!

Jack închise. Greșise numărul. Sau și-l amintise greșit.

Frustrat, se ridică, începu să se plimbe încolo și încoace prin cameră și rememoră visul absurd. Dar absurd era cuvântul-cheie. Imagini din desene animate, voci fără corp, expresii și numere aleatorii care nu ar fi avut logică pentru nimeni.

Doar că...

Se întoarse încruntat spre telefon. Sau poate că aveau logică. Poate că în lumea lui Ethan Hunt și a lui Jason Bourne expresiile alea fără noimă aveau logică.

Nu că ar fi fost Bourne, dar poate... Poate că...

Formă din nou numărul și de data aceasta îi răspunse o femeie. Când îi ceru numărul de utilizator, mizâ pe intuiție după ce își analiză toate gândurile lipsite de sens și se agăță de cel mai probabil dintre ele.

– Road Runner, spuse el, sperând din tot sufletul că avea dreptate.

Preț de o clipă se așternu tăcerea. Apoi femeia îi spuse scurt și tăios:

– Așteptați, vă rog!

Aștepta cu un gol în stomac. Nu știa exact ce făcuse, dar era convins că pusese niște roți în mișcare. Dar chiar nu știa dacă era bine sau rău.

Se auzi un clinchet, iar de data asta îi vorbi un bărbat.

– Parola?

Jack dădu să vorbească și își îndreptă spatele, de parcă ar fi raportat că sosise la datorie. De parcă ar fi fost o rutină cunoscută pentru el. Presupuse că fusese cândva.

În acea zi însă habar nu avea ce trebuia să facă.

– Parola?

– Îmi pare rău, eu...

– Vă rog să îmi spuneți numele și locația.

– Victorville, zise el. Trebuie să vorbesc cu cineva care se află la conducere. E urgent!

Preț de o clipă, se așternu liniștea.

– În biroul acesta se aplică anumite protocoale. Această convorbire se va încheia în cinci, patru...

– *Așteptați!* S-a întâmplat ceva. Nu vă pot spune parola pentru că nu mi-o amintesc. Am fost drogat, spălat pe creier sau Dumnezeu știe ce. Lăsați-mă, vă rog, să vorbesc cu superiorul dumneavoastră!

Tăcere.

Munți întregi de tăcere.

Apoi bărbatul îi spuse:

– Îmi pare rău, domnule. Conform protocolului...

– Wile E. Coyote! Looney Tunes! Bip-bip! Parcă era idiot. La naiba! Nu știu. Cine-i acolo? Pe cine am sunat?

– Așteptați, vă rog.

Vocea imperturbabilă dispăru, fiind înlocuită de un ticăit ritmic în loc de muzică de așteptare. Jack parcă aștepta o eternitate.

Era pe punctul de a renunța și de a încerca din nou, când auzi o serie de clicuri și apoi o voce gravă:

– Cerule mare, Road Runner! Unde ești? Raportează!

Jack dădu să răspundă. Ba chiar deschise gura și dădu să-i spună tot bărbatului care părea îngrijorat. După care își recăpătă gândirea rațională și îi spuse:

– Ce-ar fi să îmi spui mai întâi cine ești tu?

Tăcere. Suficient de mult timp ca să fie observată. Îl surprinsese pe individ. Bun. Se săturase să fie singurul care nu era la curent cu starea lucrurilor.

– Sunt colonelul Anderson Seagrave. Iar în momentul de față, sunt singurul dispus să aibă încredere în tine.

O spusese pe un ton sever, dar nu ostil.

– Pentru că n-am știut parola.

– N-ai știut-o?

„Bună observație!" Probabil o rostise printre toate lucrurile pe care le debitase sau cel puțin se apropiase suficient de mult de ea încât să-i stârnească curiozitatea colonelului.

– Nu, zise el, considerând că era mai bine să fie sincer. Am făcut o presupunere bazată pe anumite informații.

– Înțeleg. Vocea părea mai încordată acum, iar când vorbi din nou, lui Jack i se păru că avea o tonalitate periculoasă. Și cum ai reușit să fii atât de informat?

– Mă întrebi dacă am snopit pe careva în bătaie ca să aflu strângerea de mână secretă?

Știa că era cam dur, dar individul era colonel. Făcea parte din armată, din guvern, dintr-o organizație importantă. Iar Jack nu avea de gând să pătrundă în mediul lor ca un cățeluș sfios și rătăcit. Se pierduse deja pe sine în proporție de 99 la sută, așa că avea să se agațe cu îndârjire de acel ultim procent care îi rămăsese.

– Cam așa ceva, spuse Seagrave. Deci spune-mi: ești Road Runner? Sau doar te-ai jucat cu mintea lui?

Jack închise ochii, apoi se prinse de puntea nasului cu degetul mare și arătătorul. Era momentul adevărului. Spera că nu avea să se dovedească a fi cea mai mare greșeală din viața lui.

Vestea bună era că măcar nu-și amintea alte greșeli mai mari cu care să o compare.

– Adevărul?

– În domeniul nostru, ar fi o schimbare plăcută.

– Bine. Atunci poate îmi spui cine și ce sunt. Pentru că eu n-am nici cea mai vagă idee.

Jack așteptă, convins că urma să aibă parte de o reacție explozivă. Câteva mustruluiri verbale care să-l pună la respect pentru că juca niște jocuri atât de prostești cu cineva care evident ocupa o poziție importantă în comunitatea serviciilor secrete. Poate că nu mai știa parola, dar recunoștea semnele unei operațiuni secrete sub acoperire care gestiona agenții de teren.

Indiferent că mai era sau nu soldat, Jack era convins că era un fel de agent secret. Nu știa însă dacă individul acesta îi era prieten sau cineva care l-ar fi tras pe sfoară.

– Poți? întrebă el, când tăcerea persistă, iar de data aceasta fu convins că era o tactică. Poți să-mi spui cine naiba sunt?

– Cred că da, zise Seagrave. S-ar putea chiar să știu ce ți s-a întâmplat. Cel puțin parțial.

– Sunt numai urechi.

– Hm... Ți-ai dat un nume?

– Nu de mult, recunoscu Jack. Din câte îmi dau seama, lumea mea a luat ființă cu câteva ore în urmă, când m-am trezit. Cu un scurt prolog înainte de asta. Unul captivant, cu un strop de mister.

– Mister?

– Îmi spun Jack, zise el, ignorând cererea nerostită a lui Seagrave de a-i da detalii despre felul umilitor în care plonjase din camion. Jack Sawyer.

Seagrave izbucni în râs. Acel râs i se păru atât de real și de familiar, încât Jack începu și el să chicotească.

– Oare de ce nu mă surprinde? întrebă Seagrave.

– Ținând cont de circumstanțe, nu sunt persoana potrivită pe care să o întrebi.

Cu toată amnezia, începea să riposteze destul de rapid.

– Pe vremuri erai un mare fan al serialului *Lost: Naufragiații*. Îl urmăreai cu...

– Cu cine?

– Cu mine, răspunse Seagrave, deși Jack era convins că era o minciună. Beam bere și ne uitam la prostia aia.

– Deci eram prieteni.

– Sper că mai suntem.

– Atunci spune-mi cine sunt.

– Nu pot face asta. Nu acum.

Jack se încordă.

– De ce nu?

– Pentru că s-ar putea să nu îmi mai fii prieten. Și dacă așa stau lucrurile, nu vreau să îți dau alte informații.

– La naiba! La un moment dat, se ridicase fără să-și dea seama și începuse să se plimbe încolo și încoace. Apoi se așeză. Trebuie să ne întâlnim. Față în față. Trebuie să te văd, ca să știu dacă am încredere în tine. Și se pare că și tu ai nevoie de același lucru.

– Unde ești?

– Nu contează. Doar spune-mi un loc în Los Angeles și ne întâlnim acolo.

– Ar fi mai bine să te luăm noi și să te aducem aici.

– Nici vorbă! zise Jack.

– De ce nu?

– Pentru că în momentul de față sunt un om fără prieteni. Nu știu cine sunt sau cine mi-a făcut asta. Așa că spune-mi drept: chiar crezi că aș avea încredere în tine și ți-aș spune unde sunt?

– Îmi pare rău, Jack. Și ai dreptate. N-am crezut că mi-ai spune adresa.

În timp ce Seagrave îi zise asta, se auziră bufnituri constante, iar pereții subțiri ai camerei de motel începură să tremure.

– Dumnezeule! șopti Jack. Ce-ai făcut?

– Îți jur că nimeni nu te va răni. Doar lasă-i să te aducă aici!

Jack nu se sinchisi să răspundă. Doar încheie conversația, cu mintea fremătând. Apucă strâns ciobul de oglindă înfășurat în hârtie, pregătit să taie sau să înjunghie pe oricine.

Dar era doar un vis. Când auzi zgomotul tot mai puternic, înțelese că nu era un singur elicopter. Erau elicoptere militare și, din câte își putea da seama, erau cel puțin cinci. Probabil două în parcare, unul în aer și două în spatele camerei.

Un ciob de oglindă spartă și istețimea lui usturătoare nu puteau să-i țină departe. Asta însemna că avea de făcut o alegere. Putea să se ascundă în cameră și să încerce să se lupte cu ei ori putea să deschidă ușa, să iasă pe trotuar și să accepte următorul pas din ceea ce părea că avea să devină o aventură cât se poate de neobișnuită.

capitolul 3

Iată deci informația frapantă a zilei: eu, Denise Ellen Marshall Walker, sunt o persoană îngrozitoare.

Sau cel puțin complet dată peste cap.

Sigur sunt, nu-i așa? Pentru că iată-mă stând la soare într-una dintre cele mai frumoase curți din toată California și, în loc să mă gândesc *cât de norocoasă sunt că am asemenea prieteni și colegi extraordinari*, eu fierb de invidie.

Nu din cauza casei, deși nimeni nu m-ar învinovăți pentru asta. La urma urmei, e proprietatea din Malibu a lui Damien Stark, iar individul nu face nimic cu jumătate de măsură. Nu o pot dovedi, dar sunt 90 la sută convinsă că a importat și razele soarelui odată cu dalele de piatră italiene splendide din curtea interioară.

Dar nu, nu din cauza proprietății imobiliare arăt ca Elphaba[1], ci din cauza partenerului meu, Quince, și a iubitei lui, Eliza, care se țin de mână și se devorează din priviri. Și de ce n-ar face-o? În sfârșit s-au împăcat, după un interludiu suficient de lung ca dinozaurii să evolueze și să dispară ca specie. Dar oare mă bucur pentru ei?

Oh, haide! Bineînțeles că mă bucur. Am dat greș, dar nu sunt o cățea.

Mă bucur pentru ei.

---

[1] Elphaba este un personaj negativ în opera lui Gregory Maguire, precum și în adaptările de pe Broadway, portretizată după vrăjitoarea din filmul clasic *Vrăjitorul din Oz*. (n.red.)

Dar sunt și al naibii de geloasă și mă urăsc pentru asta. Dar pur și simplu nu mai am răbdare să mai treacă o eră. Îmi vreau soțul înapoi. Nu l-am mai văzut pe Mason de peste doi ani. Nu l-am mai văzut de când a plecat într-o misiune ca agent sub acoperire. Și mi-e atât de dor de el, încât uneori mi-e teamă că o să mă ghemuiesc și-o să mor doar din cauza durerii pricinuite de singurătate.

Încerc însă să rezist. Prietenii mă ajută. Munca mă ajută. Și mă ajută convingerea că el e undeva acolo, că încă mă vrea și că încă îi e dor de mine.

Dar nimic din toate astea nu mă ajută suficient de mult ca să potolesc gelozia acută pe care o simt când văd o reîntâlnire fericită.

Iar astăzi aproape că mă înec într-o mare de fericire.

Dacă ar fi vorba doar de Quince și Eliza, poate că n-aș fi atât de afectată. Dar astăzi sărbătorim încheierea cu succes a unui caz al Agenției Stark Security, precum și iminenta reuniune a unei prințese europene cu tatăl ei extrem de ușurat sufletește.

Agenția Stark Security este o divizie relativ nouă a companiei Stark International, un conglomerat uriaș deținut de fostul jucător de tenis devenit antreprenor miliardar Damien Stark, și condusă de Ryan Hunter, fostul șef al departamentului de securitate corporativă al companiei Stark International.

Înființată după ce mezina lui Stark a fost răpită, ASS are angajați excelenți, mulți dintre ei venind de pe alte posturi din rândul forțelor de ordine sau din cadrul serviciilor secrete, deoarece cred în obiectivul lui Stark de a asigura ajutor acolo unde este nevoie, indiferent de importanța postului respectiv.

Acum și eu mă număr printre ei, deoarece am renunțat la postul de agent secret din cadrul guvernului cu ceva timp în urmă. Însă în momentul de față nu mă simt prea dură. În schimb, sunt prost dispusă, singură și geloasă. Pentru că toți ceilalți sărbătoresc, iar eu, pur și simplu, mă simt pierdută.

Chiar nu e unul dintre cele mai bune momente ale mele, așa că mă forțez să-mi feresc privirea, pentru ca Eliza sau Quince să nu-mi observe expresia melancolică și să nu le știrbească fericirea.

Sincer, e o decizie bună, pentru că, după ce îmi mut atenția către piscină, e mult mai greu să rămân melancolică. Mai ales când micuța Lara Stark, cu părul ei negru, o stropește cu apă pe sora ei mai mică, iar aceasta chicotește, în timp ce prințesa recent salvată încearcă fără prea mare tragere de inimă să le trezească interesul față de plutele colorate din piscină.

Din partea opusă a piscinei, sora Elizei, Emma, le supraveghează și ea pe fete, cu o privire veselă. Emma poartă un maiou și pantaloni scurți și are coapsa strâns bandajată după lupta de ieri.

S-a întâmplat abia ieri.

Sincer, deja mi se pare că a trecut o grămadă de timp, iar adevărul josnic e că îmi doresc alt caz. Și cât mai repede. Chiar dacă asta înseamnă că practic cineva poate să dea de necaz. Îmi doresc un caz pentru că altfel nu știu cum aș putea să nu mă mai gândesc la Mason sau cum aș putea face ca inima să nu mi se frângă iar în bucăți.

La naiba! Îmi șterg ochii umezi și sper să nu observe nimeni. Chiar ar fi trebuit să port ochelarii de soare...

Mă gândesc la asta când îmi dau seama că vine Quince spre mine. Sunt îndrăgostită până peste cap de soțul meu, dar asta nu înseamnă că nu știu să apreciez

un bărbat arătos – iar Quince clar arată bine. E britanic, lucru irelevant, de altfel, dar accentul lui grozav cu siguranță îi face înfățișarea zveltă și întunecată și mai atrăgătoare. Are un aer tăios, periculos, dar în adâncul sufletului e unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Și cel mai loial.

Dar cel mai mult contează că e îndrăgostit lulea de Eliza. Sincer, treaba asta e adorabilă.

În timp ce se apropie de mine, o caut cu privirea și pe ea în spatele lui, dar îmi dau seama că a dispărut. Probabil că e în casă, unde Nikki, Damien și restul echipei de dimineață savurează o cafea și un mic dejun în stil bufet suedez.

– Am făcut-o, zice el și se așază pe marginea șezlongului meu.

– Tu și Eliza? glumesc eu și mă dau mai încolo, ca să-i fac loc. Ar fi cazul după ce v-ați făcut ochi dulci în ultimele câteva zile.

– Ce amuzantă ești! mi-o întoarce el, dar rânjește, așa că știu că nu se supără pentru că îl tachinez.

Știe foarte bine că o ador pe Eliza și că sunt de părere că sunt un cuplu extraordinar.

– Vreau să o aud din gura ta.

– Ce să auzi? întreb eu, sincer confuză.

– Că noi doi facem o echipă grozavă, că vei rămâne pe teren, că nu vei decide că a fost un caz singular și că nu te vei întoarce la calculatorul tău.

Pufnesc, ca și cum mi-ar spune cel mai ridicol lucru din lume. Dar nu e așa. La urma urmei, chiar asta făcusem înainte să ne întâlnim. Am fost atât de ursuză din cauza absenței prelungite a lui Mason, încât am renunțat la postul din cadrul guvernului și am acceptat oferta lui

Ryan de a mă recruta în echipa lui de securitate. Dar am refuzat misiunile pe teren.

Quince m-a convins să revin pe teren. Am lucrat puțin împreună când am investigat răpirea fiicei lui Stark și ne-am înțeles de minune, probabil pentru că amândoi ne simțeam jalnic. Indiferent din ce motiv, am devenit prieteni, iar misiunea pe care tocmai am încheiat-o a fost prima noastră colaborare oficială ca parteneri.

– Nici vorbă să mai scapi acum de mine, îi spun eu cu sinceritate.

El ridică din sprâncene.

– Acum?

– Desigur. Îi zâmbesc strengărește. Acum, când ești cu Eliza. Asta înseamnă că am cu cine să bârfesc despre toate obiceiurile tale enervante.

– Ah, atunci cred că sunt norocos că nu există nici măcar un singur lucru enervant la mine!

– Da, zic eu, inexpresivă. Norocos. Ne zâmbim strengărește și apoi îmi pun mâna peste a lui, pe perna de pe șezlong. Mă bucur așa de mult că sunteți împreună, îi spun eu cu sinceritate. Ați fost sortiți să fiți împreună, știi, da?

– Știu, zise el. Și sunt hotărât să n-o dau în bară. Mergem chiar și la consiliere. Prima ședință este joia viitoare.

– Bravo vouă! zic, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să încerc și eu.

Poate că așa aș reuși să aflu cum să umplu golul tot mai mare din sufletul meu. Apoi alung gândul din minte. Momentul acesta nu are legătură cu mine.

Își mută mâna, astfel încât să-mi poată cuprinde degetele și le strânge ușor.

– Poți să-mi spui ce e în neregulă?

E o întrebare simplă, dar rostită cu atât de multă îngrijorare sinceră, încât ochii mi se umezesc și trebuie să clipesc ca să alung lacrimile.

– E doar o stare de melancolie. Te iubesc și ești unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, așa că te rog să nu interpretezi greșit, dar sunt atât de geloasă, încât nu mai văd în fața ochilor!

– Îmi pare rău, Denny. Aș vrea să ți-l pot aduce înapoi.

– Știu, zic eu încuviințând din cap și, deși Quince mi s-a adresat mereu cu numele de alint pe care îl folosea Mason, în dimineața asta îmi vine să izbucnesc în lacrimi când îl aud. Peste umărul lui Quince o văd pe Eliza pășind prin intrarea deschisă cu o tavă plină cu cești de cafea. Arăt cu degetul spre ea, simțindu-mă dintr-odată disperată să petrec câteva clipe singură. S-ar părea că a adus cafea pentru toată lumea. Ar trebui să-i dai o mână de ajutor.

– O să-ți aduc o ceașcă.

În timp ce se ridică în picioare, îi fac semn din cap că nu vreau, iar el ridică din sprâncene surprins, pentru că știe foarte bine că sunt dependentă de cafea.

– Cred că am luat un virus. Stomacul mi se tot revoltă când beau cafea fără să mănânc. O să-mi iau ceva de mâncare cât de curând, spun eu înainte să se ofere să-mi aducă și mâncare.

– De acord, zice el, evident conștient că îl rog subtil să plece.

De obicei mă descurc. Dar astăzi, cu celebrarea, dragostea și...

Mă smiorcăi și clipesc și îmi impun să nu plâng în timp ce-l privesc ducându-se cu pași mari spre Eliza, și mi se taie respirația când văd cum se luminează toată la față când îl vede.

Înghit în sec. Trebuie să mă opresc, îmi spun răspicat în gând.

Chiar trebuie să nu-mi mai plâng de milă. Dar, fir-ar să fie, nu știu ce s-a întâmplat cu el! Nu știu dacă e în siguranță. Nici măcar nu știu dacă mai e în viață, deși sunt convinsă că aș fi simțit durere în suflet dacă ar fi părăsit această lume.

Singurul lucru pe care îl știu sau pe care cred că îl știu este că în urmă cu patru luni am avut impresia că...

Born in the USA...

Telefonul îmi sună tare și neașteptat, pentru că melodia interpretată de Bruce Springsteen e alocată ca ton de apel pentru numărul fostului meu șef, colonelul Anderson Seagrave. Îmi iau repede telefonul, nerăbdătoare, și răspund cu un sentiment amestecat de speranță și de agitație. Pentru că Seagrave încă este șeful lui Mason.

– Ai aflat ceva? îl întreb eu direct.

Știu că nu mă sună asistenta lui. Anderson e un om ocupat, dar nu mi-ar face așa ceva. Știe foarte bine că sunt disperată să aflu vești despre soțul meu.

– Denise, își drege el glasul. Trebuie să vorbim.

– Unde e?

Nu îmi văd nicăieri soțul în timp ce privesc cu atenție prin ceea ce pare a fi o garsonieră drăguță, dar este de fapt o cameră de spital securizată, care aparține guvernului. Pereții sunt zugrăviți într-o nuanță de bej liniștitoare, iar picturile cu peisaje înrămate aranjate artistic pe pereți sporește atmosfera calmă din încăpere.

– Se va întoarce curând, mă asigură Seagrave, dar eu reușesc doar să clatin din cap.

Poate că Mason se va întoarce în cameră, dar nu înseamnă că se va întoarce cu adevărat. Nu dacă ceea ce mi-a spus Seagrave la telefon e adevărat.

– Va fi o veste apăsătoare, mi-a zis el la telefon, iar eu am încremenit.

– A murit.

Eram convinsă de asta. Seagrave e comandantul Diviziei de Vest a Comandamentului Operațiunilor Secrete. E un om bun, dar sus-pus. Și nu are timp să sune pentru chestiuni banale.

– Nu, nu, a replicat Seagrave, vocea lui pătrunzând prin vâjâitul tot mai puternic care îmi răsuna în urechi. E în viață, dar și-a pierdut memoria.

Am icnit gâtuit, după care mi-am plecat imediat privirea spre dalele de piatră din curtea interioară, nevrând ca Quince sau oricine altcineva de la petrecere să-mi observe expresia.

– Ce și-a pierdut? Ce vrei să spui mai exact?

– Nu știe cine e. Nu știe cine sunt eu.

– Dar pe mine?

Inima îmi bătea atât de tare, încât abia i-am auzit răspunsul.

– Îmi pare rău, agent Marshall, mi-a zis el, folosindu-mi titlul profesional ca să mă întărească emoțional. Dar nu te știe nici pe tine.

Nu îmi amintesc să fi încheiat convorbirea telefonică. Nu îmi amintesc să fi vorbit cu cineva, dar cu siguranță am făcut-o, pentru că Eliza și Quince m-au dus cu mașina până în centrul orașului Los Angeles.

Am reușit să mă adun în timpul drumului cu mașina, dar încă sunt în stare de șoc. Îmi e puțin greață. Mi-e frig, chiar dacă Quince mi-a împrumutat un hanorac

mare pe care l-a găsit pe bancheta din spate a Range Roverului lui imaculat.

Cel mai important e că mă aflu în starea de negare.

Pentru că, deși Seagrave mi-a spus că Mason nu-și mai amintește nimic despre viața lui sau despre mine, sunt absolut convinsă că, în clipa în care mă va vedea, îl vor năpădi brusc toate amintirile. Poate nu cele legate de muncă. Dar măcar cele legate de mine. De el. De *noi*.

Ținând cont de ceea ce există între noi, de intensitatea relației noastre, de forța legăturii dintre noi, cum să nu fie așa?

Și totuși, încă simt îndoială în suflet...

Acum trag adânc aer în piept și mă concentrez asupra camerei care i-a fost casă soțului meu timp de aproape o săptămână. Încă sunt furioasă din cauză că Seagrave nu m-a contactat chiar atunci, dar astfel de emoții nu mă vor ajuta cu nimic, așa că le-am dat la o parte, le-am ascuns în coșul de gunoi al minții, acolo unde depozitez toate lucrurile nefolositoare.

În schimb, privesc prin cameră, dorindu-mi ca el să fi fost aici în clipa aceasta. Dar văd doar piesele de mobilier. O comodă, un mic birou pentru scris, o bucătărioară, un pat. Suportul pentru perfuzii și monitoarele sunt singurele indicii că încăperea nu este una obișnuită.

Ele și fereastra din sticlă semireflectorizantă. Din perspectiva lui Mason, e o oglindă în mărime naturală montată lângă baie. Mă întreb dacă își amintește suficiente detalii despre viața și cariera lui de dinainte încât să-și dea seama că e falsă.

Mă încrunt la gândul acesta și arunc o privire spre Seagrave. Și el se uită prin cameră, dar sigur simte că îl privesc, pentru că își înalță capul și apoi se dă puțin în spate, ca să ne putem privi direct față în față.

Are 45 de ani, un zâmbet relaxat și părul întunecat grizonant pe la tâmple. Nu știu cum a ajuns să nu-și mai poată folosi picioarele, dar am auzit că nu s-ar fi întâmplat în timpul unei lupte, deși a avut parte de multă acțiune la vremea lui.

E eficient, corect și un lider înnăscut. Aș fi lucrat bucuroasă sub comanda lui toată viața dacă Mason nu ar fi dispărut. Am vrut să conduc o echipă de căutare. Seagrave nu numai că a refuzat categoric să autorizeze misiunea, dar nici nu mi-a dat vreo pistă sau vreun indiciu referitor la locul în care se afla Mason. Continent. Țară. Oraș. Habar nu am avut de unde să încep, ceea ce însemna că până și o intervenție în stil justițiar ar fi fost imposibilă.

I-am respectat decizia, chiar am făcut-o. Dar asta m-a iritat. Și, pe măsură ce lunile au trecut, n-am mai putut rămâne la COS. Nu când propriile temeri și amintiri mă chinuiau în fiecare zi.

– Ce mai faci? mă întreabă.

– Ce întrebare prostească! mormăi eu.

– Oare?

Ridic din umeri, dorindu-mi ca Eliza și Quince să fie cu mine. Dar e o situație care vizează doar personalul autorizat, iar ei nu au nici o legătură cu fosta mea slujbă din cadrul guvernului.

– Ai fost printre cei mai buni agenți ai mei, Denise. Și te-ai descurcat cu orice sarcină ți-am încredințat. Vei trece și peste asta.

Îmi iau privirea de la el, fiindcă e posibil să fi ajuns la limită. Pentru că nu fac față situației. În loc să înfrunt realitatea, mă agăț de scenariul pe care mi l-am tot derulat în minte: eu intru în cameră. Mason se ridică politicos, cu capul într-o parte, așa cum face

de obicei când încearcă să descifreze o enigmă. Preț de o clipă îngrozitoare, fața lui va fi inexpresivă. Apoi va zâmbi tot mai larg, iar ochii lui căprui se vor lumina. „Denny", îmi va spune, în timp ce mă va strânge în brațe. „Dumnezeule, Denny, credeam că ne-am pierdut pe amândoi!" „Niciodată", îi voi șopti eu. „Te voi conduce mereu spre casă."

Asta îmi doresc. Asta îmi imaginez.

Dar știu că nu e real.

Am petrecut prea mulți ani lucrând la cazurile dificile. Am văzut prea multe orori și, de-a lungul anilor, obrazul mi s-a îngroșat mult prea tare. Optimismul de care mă agățam în copilărie a dispărut treptat, fiind înlocuit de o realitate sumbră, în care orice sfârșit fericit are un preț.

Și acum mă îngrozesc la gândul că ăsta e prețul pe care eu și Mason îl plătim pentru anii în care am fost fericiți.

Din boxele montate deasupra noastră se aude un clic în timp ce ușa băii din cameră se deschide. Mason iese din baie complet gol. Seagrave întoarce imediat scaunul, ca și cum ar vrea să-i ofere intimitate, dar eu rămân nemișcată și îmi privesc soțul peste capul lui Seagrave, dar simt cum mă cuprinde un val de furie când văd cicatricile necunoscute care îi mutilează acum pielea frumoasă.

Nu știu ce s-a întâmplat cu el, dar, dacă voi afla vreodată cine i-a făcut asta, îl voi omorî cu mâinile goale. Jur!

– I-au rupt vreun os? întreb eu încet, dar pe un ton calm.

– Nasul și brațul. I-au fost rupte recent, dar s-au vindecat până să îl luăm noi.

– L-ați luat, repet eu.

Nu salvat. Nu recuperat. Nu scos de acolo. Cu alte cuvinte, Seagrave încă îl considera pe Mason un risc.

Pricep asta. Îi înțeleg raționamentul și teama. Dar nu are dreptate. Nu se poate să aibă dreptate, pentru că ar fi lovitura finală, care m-ar distruge complet.

– Nu are lovituri la cap, continuă el cu tact. Nu și-a pierdut memoria din cauza asta.

– Nici măcar nu mă gândeam la așa ceva. Eu doar...

Suspin, copleșită de imaginea lui și de situație. Dar, oricât de groaznic ar fi totul, e soțul meu. *Mason.* Părul lui negru, care pare atât de des și de aspru, dar care mie mi se pare fin ca mătasea. Ochii aceia profunzi, care îmi taie respirația cu o singură privire. Fața lui colțuroasă scoasă în evidență de crestătura subtilă din bărbie, pe care îmi vine mereu să o sărut.

Și corpul lui. Înalt, musculos, plin de viață și *al meu.*

„O să trecem și peste asta. Cumva, o să-l recapăt."

Ca și cum mi-ar putea auzi gândurile, Mason se întoarce și se îndreaptă spre oglindă. Spre *mine.* Se oprește în fața ei gol-goluț, cu capul ușor aplecat, astfel încât privirile să ni se întâlnească, deși știu că nu mă poate vedea. Pulsul mi se accelerează și îmi plimb privirea peste fiecare centimetru delicios din corpul lui, savurându-l ca pe o bomboană.

– Acesta e Mason, șoptesc eu, concentrându-mi atenția în mod special asupra tatuajului tribal de pe brațul lui stâng.

Lui Mason nu-i plac inelele, nu de când într-o vară a văzut cum vărului său i-a fost smuls degetul după ce băiatul de 17 ani și-a prins mâna într-un echipament de construcție. În locul unui inel ca simbol al căsătoriei noastre, a ales să-și facă un tatuaj. Și eu mă gândisem să fac la fel, dar în cele din urmă am optat pentru o verighetă de platină.

Îmi lipesc palma de geam și suspin.

– Poate că nu-și dă seama, dar sigur e Mason.

Seagrave încă stă cu spatele la geam, așa că văd cu ușurință cum fruntea i se încrețește în timp ce mă studiază cu atenție.

– Dacă ai de gând să-mi faci o listă detaliată cu anumite trăsături fizice, nu te obosi! Am primit deja un raport complet de la echipa medicală.

Zâmbesc cu un aer de superioritate.

– Cu siguranță recunosc fiecare centimetru din corpul lui, spun eu, alegând să nu comentez despre păienjenișul de cicatrici care aproape că mă fac să plâng. Dar nu la asta mă referam. Vreau să spun că e Mason. Că are obiceiurile lui Mason. Că are... nu știu... *automatismele* lui.

– Automatisme?

Încuviințez rapid din cap.

– Nu vreau să spun că e ca în *Candidatul manciurian*[1]. Vreau să spun doar că oamenii dezvoltă anumite tipare de comportament de-a lungul vieții. Pe acelea nu le-a uitat. Chiar dacă a uitat de unde provin ele. Cu siguranță e un semn bun, nu-i așa?

– A intrat dezbrăcat într-o cameră despre care se poate foarte bine să creadă că este privată. Ce-i cu asta? Spune-mi ce înseamnă pentru tine!

– Sfidare, spun eu, rânjind la soțul meu gol-goluț, care încă stă în fața oglinzii și se uită fix la noi, deși știu că își vede doar propria imagine. Știm amândoi că înțelege care e treaba cu oglinda. Nu încerca să-mi spui că tu crezi altceva! Deci ăsta e primul indiciu. Îți mai dau unul: Mason nu iese niciodată dezbrăcat din baie.

[1] Thriller politic în care unul dintre personajele principale este hipnotizat să acționeze în conformitate cu comenzile primite de la cei care îl controlează. (n.tr.)

Are mereu un prosop înfășurat pe după talie sau se îmbracă în baie.

De fapt, e un capriciu regretabil de vreme ce are un corp incredibil. Dar a împărțit camera cu sora lui până la vârsta de 14 ani, așa că obiceiul cu prosopul era adânc înrădăcinat în el. S-a abătut de la el doar de două ori în timpul căsniciei noastre: în noaptea nunții și în noaptea de dinainte să plece în misiunea asta. Iar asta, pentru că l-am convins să mi se alăture la duș.

Dar nu am de gând să-i împărtășesc astfel de detalii lui Seagrave.

– Dar *nu* e Mason, zice Seagrave. Tocmai asta e ideea. De aceea se abate de la obiceiurile lui. Fără prosop. Fără vechile obiceiuri.

– Poate. Sau poate că e felul lui de a vă arăta degetul mijlociu.

Îl văd pe Seagrave cum se încruntă. Întoarce scaunul, apoi se holbează la Mason, care e tot în fața oglinzii.

– Știe că suntem aici. Așa că se împotrivește instinctelor pentru că știe că îl voi privi.

Am impresia că îmi ironizează teoria. Apoi îmi dau seama că vorbește serios.

– Ești de acord cu mine.

– Cu faptul că știe că suntem în spatele oglinzii și că, așa cum spui tu, ne arată degetul mijlociu? Da, sunt.

Văd cum ridică din umeri.

– Dar în ce privește faptul că sfidează sau nu obiceiul cu prosopul, ei bine, de asta nu pot fi sigur.

Ridic din umeri.

– Mi se pare corect, spun eu. Mi-e de ajuns că eu sunt sigură. Mă gândesc la ce a spus Seagrave. De ce spui că știe despre oglindă?

– N-am pierdut vremea zilele astea, până să te sun. L-am aplicat o serie de teste și interviuri. Și-a recunoscut tatuajul din Forțele Speciale. Recunoaște că este întru câtva familiarizat cu munca în serviciile secrete, dar nu își amintește misiuni specifice.

– Da, familiarizat, repet eu. Cum ar fi obiceiurile. Comportament.

– Da.

– Deci știe că e agent. Spion.

– Sau că a fost cândva. Dar ceea ce nu știm și nici el nu ne-a putut spune este dacă a fost compromis.

Simt cum mă înroșesc la față.

– Spălare pe creier. Elemente declanșatoare.

Mă gândesc la gluma mea despre *Candidatul manciurian* și îmi doresc să nu fi spus nimic. Ideea că vreun dușman al statului sau vreun mafiot ticălos mi-ar fi spălat soțul pe creier ca să-și iasă din minți când vede un anumit tipar sau aude o expresie ori un vers declanșator... Ei bine, doar gândul la această posibilitate e cumplit.

– Nu, zice Seagrave încet. A fost supus ore întregi la teste și interviuri de doctorița Tam și suntem aproape sută la sută siguri că nu a fost compromis în felul acela.

Încuviințez ușor. Am încredere în psihiatrul personalului din COS, dar în lumea serviciilor secrete nimic nu e vreodată sută la sută sigur.

– Vreau să-l văd, spun eu simplu.

– Nu sunt convins că e o idee bună să-l vezi astăzi.

– I-ați făcut teste. L-ați evaluat. L-ați ținut aici mai bine de patru zile. E timpul să-i deschideți o fereastră spre viața lui.

– Nu spun că nu aș fi de acord cu tine.

Preț de o clipă, sunt confuză. Apoi expir puternic.

– Înțeleg. Nu e vorba despre el. Credeți că n-aș face față situației. Credeți că nu voi face față dacă voi intra în camera aceea și nu va ști cine sunt.

– Și nu va fi așa?

– Nu, mint eu, dar îmi dau seama după expresia lui că nu mă crede.

Totuși, nu mă pot înfuria din cauza asta din moment ce nici eu nu cred tot ce spun.

– Ți-am spus la telefon că e doar o vizită de informare, continuă el.

– Te rog, Anderson! spun eu, simțind cum o lacrimă fierbinte mi se scurge pe obraz. Am nevoie de asta. Am nevoie să intru acolo. Am nevoie să îmi văd soțul!

Îi privesc chipul. Felul în care umerii i se pleacă ușor. Anderson Seagrave e un om bun, și știu că doar încearcă să mă protejeze. Dar sunt epuizată. Fiecare clipă în care nu sunt în camera aceea cu Mason e ca un iad pentru mine. Iar când îl văd pe Seagrave că încuviințează, știu că în sfârșit și-a dat și el seama de asta.

– Bine, Denise, zice el. Ai zece minute la dispoziție.

Vreau să protestez, dar ridică degetul, amintindu-mi că el e cel care hotărăște aici.

– Zece minute, repetă el. Și mai sunt câteva condiții.

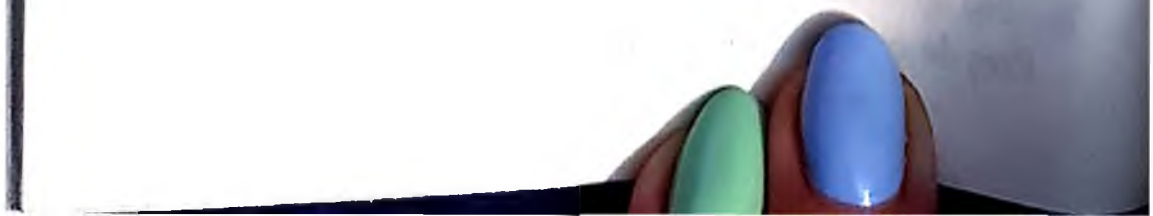

capitolul 4

Mă opresc în fața ușii, încercând să mă adun. Îmi pun mâna pe stomac; mi-e greață, dar încerc să-mi stăpânesc emoțiile. Nu reușesc în totalitate, dar nici nu sunt dispusă să mai aștept. Respir adânc pentru a-mi face curaj și bat la ușă.

Aproape imediat se aude vocea lui Mason prin difuzor.

– Ce naiba, Seagrave? Știi foarte bine că nu te pot lăsa să intri.

Mă mustruluiesc în gând, apoi tastez codul de acces, aștept ca mecanismul de blocare a ușii să se dezactiveze și o deschid. Intru și încremenesc când îl văd, forțându-mă să nu scâncesc din cauza angoasei care mă cuprinde.

E cu spatele la mine și întrezăresc elasticul negru al boxerilor ieșind de sub betelie. Își trage pe el o cămașă și privesc cum mușchii spatelui i se încordează, iar nevoia de a-l atinge, de a-l ține în brațe e atât de puternică, încât aproape că mă doare.

A fost destul de greu să privesc cicatricile de pe corpul lui, ca un coșmar medieval, prin oglinda falsă. Dar acum vederea lui m-a distrus complet și trebuie să mă împotrivesc imboldului de a plânge. Vreau să-l țin strâns și să-l liniștesc. Tânjesc să-i simt mângâierea respirației pe ureche în timp ce-mi șoptește încet, în timp ce-mi promite că vom trece peste asta împreună.

Cel mai mult însă vreau să scap de temeri și să mă pierd în brațele soțului care mă iubea.

Dar bărbatul pe care îl privesc acum nu e el.

Nu mai e. Poate că nu va mai fi niciodată...

„Oh, Dumnezeule!"

– Ești bine?

Ridic privirea și abia atunci îmi dau seama că îmi plecasem capul, într-un efort inconștient de a-mi ascunde ochii plini de lacrimi. Îmi trag nasul și reușesc să-i zâmbesc nesigură. Mă privește cu atâta tandrețe și îngrijorare, încât nu mă pot obișnui cu ideea că nu mă mai cunoaște.

Înjur în minte și alung gândul. Am fost antrenată să mă descurc mai bine de atât. Dar reacția mea nu are legătură cu munca. Ci cu soțul meu. Cu Mason Walker. Căruia îi place să alerge cu mine pe plajă la apusul soarelui și să lenevească în pat cu mine în diminețile de vară, împărțind o carafă de cafea, în timp ce ne uităm la filme vechi alb-negru sau la filme fantastice realizate cu buget mare.

Dar acum mi se spune că nu-și mai amintește nimic din toate astea.

Ce porcărie! *Trebuie* să fie o porcărie. Pentru că, în pofida anilor de antrenament, în pofida faptului că am încasat un glonț nu o dată, ci de două ori, în pofida unor calificări în misiuni sub acoperire, nu pot pricepe nicicum vorbele pe care Seagrave mi le-a tot băgat în cap: că bărbatul aflat de cealaltă parte a camerei mă va privi drept în ochi și habar nu va avea cine sunt.

Nu se poate să aibă dreptate! Trebuie să mă cunoască, pentru că e singura versiune a realității pe care inima mea fragilă e dispusă să o accepte. Seagrave trebuie să se înșele. Așa că fac un pas spre Mason, convinsă că voi vedea din clipă în clipă cum expresia confuză și poliicoasă i se va schimba într-una de ușurare și de dragoste.

Îmi va șopti numele cu vocea îngroșată de lacrimi și apoi va veni repede la mine și mă va trage în brațele lui cu atâta forță, încât vom cădea amândoi la podea, îmbrățișându-ne în timp ce suspinăm ușurați și bucuroși.

Desigur, lucrurile nu decurg astfel.

În schimb, apucă o cutie de șervețele de pe comodă și vine spre mine, întinzându-mi cutia ca o ofertă de pace. Sunt stângace, așa că, atunci când mă întind să iau șervețelul, verigheta simplă de platină lucește în lumina fluorescentă.

Îl văd cum își coboară privirea spre ea, după care mă privește din nou în ochi. „Asta e", îmi spun în gând. „Ăsta e factorul declanșator care îi va reda memoria."

– O să presupun că ne cunoaștem, zice el, zdrobindu-mi orice urmă de speranță. Sau că ne cunoșteam. Încă nu știu sigur care dintre variante e mai corectă gramatical în împrejurările de față.

Zâmbește ironic, iar eu râd fără să vreau. După care îmi vine iar să plâng, pentru că Mason reușea mereu să mă facă să râd cu glumele lui stupide și spuse la întâmplare.

O altă lacrimă mi se prelinge pe obraz, hotărâtă parcă să șteargă complet orice urmă de veselie, dar reușesc să zâmbesc în continuare.

– Da, spun eu, în timp ce-i privesc cu atenție fața, căutând orice semn că mă recunoaște. Ne cunoaștem.

– Vorbești la prezent. Îmi place.

Îl văd cum mă măsoară din priviri.

– Arăți precum cineva care ar vrea să facă parte și din prezentul meu, nu doar din trecut.

– Chiar așa? întreb eu cu voce gâtuită, abia reușind să rostesc întrebarea fără să plâng. Ai idee cine sunt?

În clipa aceea îmi doresc doar ca el să-mi dea un semn. Un mic indiciu că mă recunoaște. O scânteie de reacție în ochii lui căprui profunzi pe care îi știu atât de bine.

Dar nu reacționează în nici un fel.

Doar mă evaluează calm, clatină din cap spăsit și apoi mă privește rece, inexpresiv, ca un om antrenat să-și ascundă orice expresie a feței.

– Nu știu. Îmi pare rău. Dar, dacă o luăm prin eliminare, aș putea să-i tai de pe listă pe Seagrave, pe doctorița Tam și pe alți câțiva medici specialiști.

– E un început, zic eu, încercând să par veselă.

– După aceea, sunt complet pierdut. Dar s-ar putea să știu totuși câteva lucruri.

Simt în piept o rază de speranță, ca o pasăre micuță ce dă din aripi.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să fi fost apropiați.

Încuviințez fără să spun nimic.

Îmi zâmbește strengărește, ca un băiețel care tocmai a câștigat un fursec. Se duce și se așază pe marginea patului și îmi face semn cu mâna să mă așez pe singurul scaun din cameră de lângă masa mică. Mă așez, recunoscătoare că pot sta jos.

– Mi-am petrecut ultimele câteva zile studiindu-mi fiecare centimetru al feței și nu văd nici o asemănare între noi, zice el. Ceea ce înseamnă că nu suntem rude, așa-i?

– Nu, șoptesc eu. Nu suntem deloc înrudiți. Înghit în sec, apoi mă forțez să zâmbesc. Doar atât?

– Abia am început.

Zâmbetul strengăresc îi luminează fața într-un fel pe care nu l-am observat pe când l-am privit pe fereastră.

„De asta am nevoie", mă gândesc eu. „Dacă nu am putut face altceva, măcar i-am adus un strop de bucurie."

Mă relaxez puțin și-i zâmbesc la rândul meu.

– Luminează-mă!

– Ești căsătorită, zice el, în timp ce-mi dau seama că mi-am mângâiat întruna verigheta cu degetul mare. Asta înseamnă că nu ești iubita mea. Mă privește din cap până în picioare rapid, dar minuțios. Apoi zâmbește strâmb – un zâmbet care mi-e cunoscut, și care îi scoate la iveală gropița ascunsă. Desigur, s-ar putea să avem o aventură.

Preț de o clipă, posibilitatea plutește între noi, încărcată de amintirea trupului lui deasupra mea, a ochilor lui care îmi pătrund până în suflet. Cel puțin asta îmi vine în minte. Habar nu am la ce se gândește el.

Dar aș vrea să știu.

– Crezi că avem? întreb eu, mulțumită că vocea nu-mi trădează nici o emoție. Slavă Cerului pentru antrenamentele guvernului! O aventură?

Ezită înainte să răspundă, fără să-și ia o clipă privirea de la fața mea.

– Nu.

– Oh! fac eu la fel de calmă, fără să dezvălui nesiguranța care mă încearcă. „Nu mă consideră atrăgătoare? Ce s-a întâmplat cu legătura dintre noi? Cu scânteia care s-a aprins chiar prima dată când ne-am întâlnit?" De ce nu?

Își coborî privirea spre inelarul meu.

– Pentru că nu sunt genul de bărbat care să se culce cu o femeie căsătorită. Și mă îndoiesc că eram pe vremea când știam cum mă cheamă. În plus, știu că nu ești genul care să înșele.

– Chiar știi? întreb eu, ridicând din sprâncene. De unde știi?

– După verighetă.

La început nu înțeleg. Apoi îmi dau seama că m-am tot jucat cu ea. Ba am frecat-o cu degetul mare, ba am învârtit-o, ba am atins-o într-un fel sau altul.

Nu e doar o verighetă. E un simbol. E calea care mă va duce înapoi la Mason.

Și ironia e că bărbatul din fața mea habar nu are de asta.

– O femeie atât de concentrată asupra simbolului căsniciei ei nu ar înșela.

Nu sunt așa de convinsă că aș fi de acord cu afirmația lui la modul general, dar are dreptate în privința mea. Așa că, pur și simplu, încuviințez din cap.

– Încă nu mi-ai spus de unde ne cunoaștem. Ai spus că suntem apropiați și că nu avem o aventură. Până acum ai avut dreptate în ambele privințe. Dar cum rămâne cu restul?

Ridică un deget.

– Sunt apropiat de soțul tău, nu-i așa?

– Acum nu mai ești, spun eu, deviind de la întrebare și făcându-l în același timp să zâmbească mai larg.

– Ai dreptate.

Se apleacă în față, cu coatele pe genunchi, și își sprijină bărbia pe două degete unite la vârfuri, ca o turlă. E poziția obișnuită a lui Mason, iar eu trebuie să mă străduiesc să zâmbesc rigid în continuare.

– Am fost apropiat de soțul tău?

Încuviințez calm.

– Ar fi o afirmație corectă.

– Corectă, dar nu în totalitate exactă.

– Ce facem acum, jucăm *Douăzeci de întrebări?*

Râde sec.

– În clipa de față, viața mea chiar *e* jocul *Douăzeci de întrebări.*

Încuviințez, recunoscând că are dreptate.

– Ai dreptate. Corect, dar nu în totalitate exact.

– În regulă. Înseamnă că eu și el nu am fost parteneri, nu-i așa?

– Nu, nu ați fost.

– Ceea ce înseamnă că tu și eu am fost.

Mă las pe spate și rămân cu gura căscată.

– Cum ți-ai dat seama?

– Deci am dreptate. E bine. Dacă mă înșelam, trebuia să regândesc totul.

– Vorbesc serios, insist eu. De unde ai știut?

Oare își amintește partea aceea a vieții noastre? Oare îi vin în minte secvențe scurte din primii ani petrecuți împreună? Înghit în sec, încercând să nu-mi fac speranțe prea mari. Dar, dacă a început să-și amintească astfel de lucruri, oare ce altceva și-ar mai putea aminti?

– Îți propun un schimb. Spune-mi cum mă cheamă, iar eu îți spun cum mi-am dat seama.

Ar fi atât de ușor! Trebuie doar să-i spun numele.

Ce-i drept, în clipa în care o voi face, agenții vor da buzna pe ușă și mă vor târî la închisoarea militară. Probabil. Și, chiar dacă nu se va întâmpla așa, voi distruge complet încrederea lui Seagrave în mine. Și n-aș putea trăi cu asta. Îl respect prea mult.

În plus, am încercat să încurajez o relație funcțională între ASS și operațiunea condusă de Seagrave. Dacă îi încalc ordinele directe, îmi pot lua gândul de la ea. Iar Seagrave a fost foarte clar când mi-a dat instrucțiunile: nu-i pot spune lui Mason cum îl cheamă. Nu-i pot spune despre relația noastră. *Pot* să-i spun că am lucrat pe teren ca parteneri. Dar nimic mai mult.

Nu mă dau în vânt după parametrii stabiliți, dar aș fi fost de acord cu orice ca să pot trece de ușă. Iar acum, când am reușit să intru, n-am de gând să risc să fiu dată afară din nou.

– Înțeleg din tăcerea ta că nu ai de gând să-mi spui, zice el. Nu-i nimic. Nici nu mă așteptam să o faci.

– Dacă te ajută cu ceva, mă gândeam dacă să o fac sau nu. Dar sunt aproape convinsă că, dacă aș face-o, m-ar băga în temniță pentru următorii zece ani. Și tocmai am început să mă uit din nou la *Urzeala tronurilor*. Ar fi de rahat să mă opresc la jumătatea primului sezon.

Eu și Mason am urmărit împreună serialul până la plecarea lui în misiune, așa că mă uit în ochii lui, să văd dacă dă vreun semn că și-ar aminti, dar nu văd nimic. Umerii mi se încovoaie din pricina dezamăgirii, dar poate că e mai bine așa. Din câte mi-a spus Seagrave, doctorița Tam e de părere că orice referință specifică la numele lui, la relația dintre noi doi sau la orice misiune din trecut e un risc, iar creierul lui ar putea să se scurtcircuiteze, ceea ce ar putea bloca informațiile definitiv.

– Mi-a explicat toate astea în termeni medicali și cu un raport de cincizeci de pagini, mi-a mai zis Seagrave când mi-a făcut rezumatul evaluării. Dar, în mare, cam despre asta este vorba. A pățit ceva traumatizant și presupunem că evenimentul are legătură cu posibilitatea să fi descoperit informații-cheie care ne-ar putea ajuta să distrugem definitiv celula teroristă. Nu putem risca să îngropăm informațiile pentru totdeauna.

Poate că nu. Dar în clipa de față îmi pasă mult mai mult de Mason decât de o celulă teroristă. Dar asta doar în sufletul meu. Pregătirea profesională e prea adânc înrădăcinată în mine și nu am de gând să compromit

siguranța națională ori să subminez toată munca depusă de Mason cât timp a fost plecat.

Așa că, în loc să-i spun cum îl cheamă, îi întorc întrebarea.

– Tu cum îți spui?

– Jack Sawyer. L-a amuzat pe Seagrave. Bănuiesc că te amuză și pe tine, adaugă el, evident observându-mi zâmbetul larg.

– Ai fost mereu un fan al serialului *Lost: Naufragiații*. Ți-l amintești?

– Da. În clipa asta, viața pe insula aia ciudată mi se pare mai reală decât viața mea.

Se ridică și se duse să-și toarne din cafetiera Keurig din colț.

– Vrei și tu?

Încuviințez din cap, iar câteva clipe mai târziu îmi aduce un pahar din polistiren plin cu elixirul magic. Degetele ni se ating ușor când iau paharul și mă străbate un șoc neașteptat la acest prim contact după nici nu mai știu câtă vreme.

Mă încordez, sperând să nu observe și în același timp mă delectez cu valul de amintiri pe care mi-l stârnește chiar și acest contact neînsemnat.

Mason – ba nu, trebuie să-i spun Jack acum – se întoarce la pat și se așază din nou, sorbind ușor din cafea. Din câte îmi dau seama, nu e deloc afectat de atingerea noastră ușoară.

– E rândul tău, zice el și îmi ia o secundă ca să-mi dau seama că vrea să știe cum mă cheamă.

– Denise, Denise Marshall.

Mereu mi-am folosit numele de fată în profesie, așa că-l rostesc cu ușurință, chiar dacă îmi doresc să-i spun

că mă cheamă Denise Marshall Walker și să-l întreb de ce naiba nu-și amintește asta!

– Și pe soțul tău?

Ezit doar o secundă. Apoi îl privesc drept în ochi.

– Mason. Mason Walker.

Preț de o clipă, numele acela rămâne suspendat în aer, în tăcere. Apoi mă întreabă:

– A murit?

Nu reușesc să nu icnesc ușor, gâtuit.

– Lipsește... de multă vreme.

Încuviințează din cap empatic și mi-e îngrozitor de teamă că îmi va pune o întrebare și mai scrutătoare. Una la care chiar nu-i pot răspunde. Așa că îl întreb eu prima.

– De unde ai știut că am fost parteneri? Tot nu mi-ai spus.

– Păi, se pare că sunt un ofițer al serviciilor secrete al naibii de bun.

E replica potrivită, așa că pufnesc în râs și atmosfera se înveselește.

– Nu te pot contrazice în privința asta, dar tot vreau să aflu cum ai gândit-o.

– Am fost apropiat de el, dar ai spus că nu am fost partenerul lui. Dacă am fi fost doar prieteni obișnuiți, nu ar fi știut despre munca mea.

– Nu toți angajații serviciilor secrete lucrează sub acoperire.

– Dar eu o fac. Sau cel puțin risc și spun că am făcut-o. Face un gest cuprinzător spre încăpere. Dacă nu, toate astea par cam excesive.

Din moment ce nu-l pot contrazice în privința asta, nu o fac.

– De unde știi că aflase cu ce te ocupi?

– Sincer, am ghicit. Dar tu știi. Și dacă nu am fost partenerul lui Mason, următoarea variantă care te-ar fi adus în camera asta era că și tu lucrezi în serviciile secrete și că...

– ... suntem parteneri. Da, înțeleg.

Și chiar înțeleg. E un raționament dur, rece, care a fost mereu unul dintre punctele forte ale lui Mason. Doar că, în momentul de față, prin prisma raționamentului lui, m-a scos din brațele lui și m-a trimis în ale altuia. Sunt prietena lui. Colega lui. Partenera lui.

Dar nu sunt iubita lui și nu sunt soția lui.

M-a șters. Cumva, mintea lui m-a șters, împreună cu toate celelalte lucruri, și nu pot face nimic în privința asta.

Nu pot să-l iau în brațe și să plâng. Nu pot să-mi trec degetele prin părul lui și să-l sărut.

Nu pot să-l sărut până ce se trezește la realitate, ca și cum aș fi o prințesă din basme, iar el un prinț cufundat într-un somn de o sută de ani.

Nici măcar nu-i pot spune adevărul.

Pot doar să plâng, dar nici măcar asta nu îmi e îngăduit.

– Trebuie să-ți păstrezi cumpătul, mi-a spus Seagrave. Ești o profesionistă, agent Marshall. Dacă te las să intri în camera aia, mă aștept să te comporți ca atare.

Îmi amintesc rapid cuvintele lui și trag aer în piept, resemnată, după care mă concentrez din nou asupra lui Mason.

Rectific: asupra lui Jack.

El e Jack Sawyer. Eu sunt Denise Marshall. Și cei doi sunt ireconciliabili.

– De cât timp lucrezi în sectorul privat? întreabă el, întrerupându-mi sesiunea de autocompătimire și făcându-mă să ridic brusc capul.

– De unde știi că lucrez acolo?

Pentru că, dacă am mai fi fost parteneri, ți-ai fi făcut apariția în celula mea mai devreme. Lucrezi în continuare în domeniu, dar mai mult pe partea civilă.

– Se pare că ești un ofițer al serviciilor secrete al naibii de bun.

– Mai știu ceva, zice el și zâmbește strengărește. Am fost o echipă al naibii de bună.

– Nu ai cum să știi asta.

– Ba sigur că am, zice el. Nu-mi mai amintesc, dar o simt. Eram buni împreună, nu-i așa Denise?

– Da, zic eu, rămânând fără voce. Am fost o echipă al naibii de grozavă!

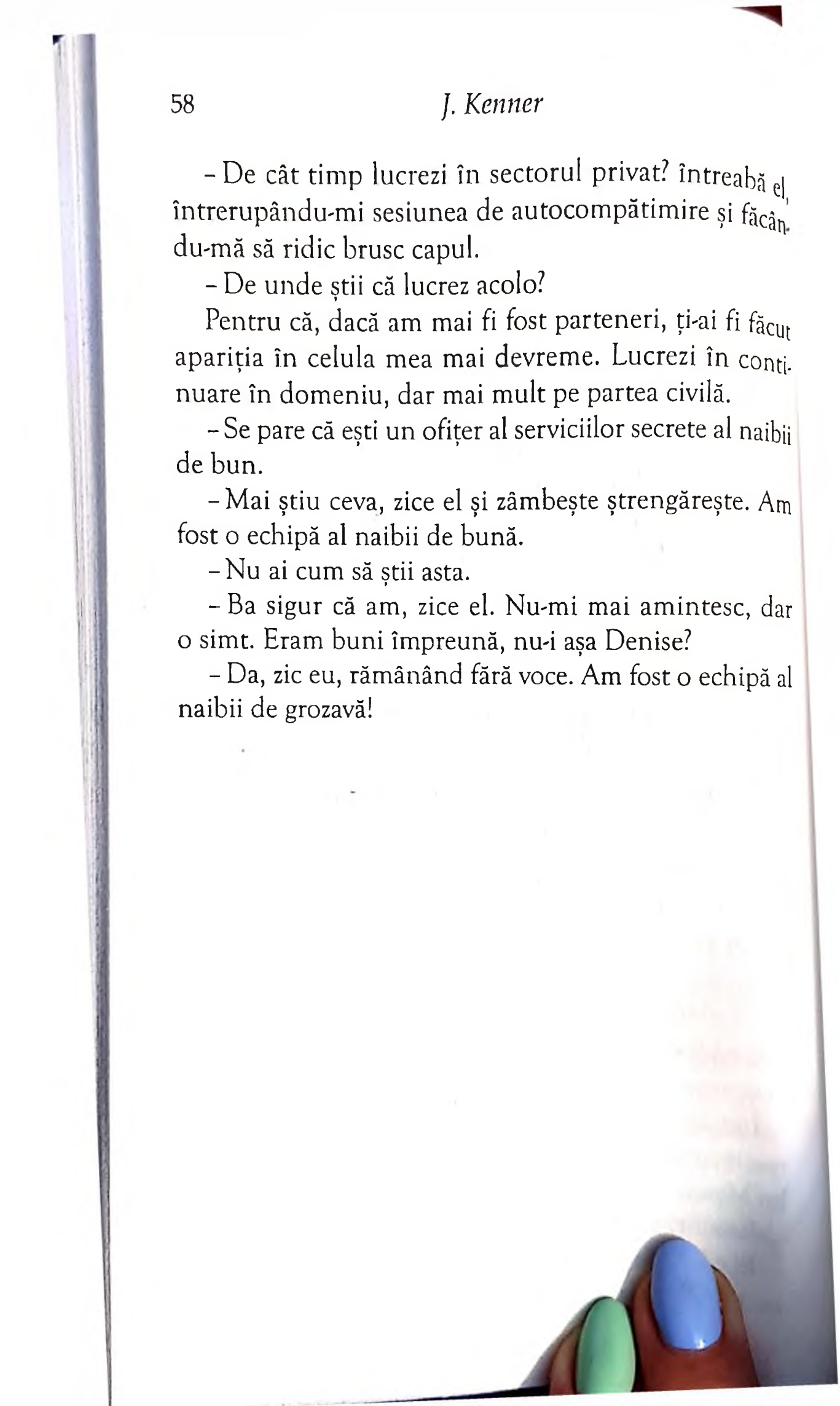

capitolul 5

– E printre cele mai triste lucruri pe care le-am auzit vreodată, zice prietena mea Cass, ridicându-și privirea de la un tatuaj de pe încheietura mâinii pe care aproape că l-a terminat – o singură piesă de domino cu patru puncte pe o parte și două pe cealaltă.

Tocmai le-am povestit ei și Sylviei, cea care își face tatuajul, că mi-am văzut soțul în după-amiaza asta, dar că nu a avut nici cea mai mică idee că sunt soția lui.

– Crede-mă, spun eu, știu cum e!

– Ai voie să ne spui asta? adaugă Cass. Nu e una dintre situațiile alea în care ai voie să ne spui, dar apoi trebuie să ne ucizi?

– Ba da, zic eu, uitându-mă când la ea, când la Sylvia. Imediat ce termini tatuajul de pe încheietura lui Syl, vă elimin pe amândouă.

– Ei, la naiba! zice Syl, oftând afectată. Ce rost mai are să-mi fac un tatuaj nou dacă nu am timp să-l arăt nimănui?

– Așa e, zice Cass. Ar fi, pur și simplu, răutăcios să ne hăcuiești acum.

Răsuflu apăsat și mă trântesc în fotoliul mare din piele care a fost în colțul acesta al salonului Totally Tattoo în toți acești ani de când o cunosc pe Cass. Afișez o mină inexpresivă, dar în sinea mea zâmbesc. Am știut că prietenele mele mă vor face să mă simt mai bine.

– Bine. Vă las în viață. Dar asta înseamnă că îmi datorați ceva de băut. Arunc o privire la ceasul de perete

în formă de pisicuță care dă din coadă. Când limba mare ajunge la ora 12.00, mă aștept să primesc ce mi se cuvine.

– Nu pot să cred că spun asta, dar eu va trebui să amân pe altă dată.

Syl îmi zâmbește spăsită. Îmi pare așa de rău că nu pot rămâne, pentru că, sincer, Denny, clar meriți ceva de băut azi!

– Nu te pot contrazice în privința asta, spun eu. Și te iert. Aveți planuri mari?

Zâmbetul ei larg îmi răspunde la întrebare. Îi luminează fața și îi face ochii să sclipească. Are părul scurt, ca Audrey Hepburn în *Sabrina*, iar coafura îi avantajează fața ca de elf.

– Săptămâna asta îi lăsăm pe copii la Nikki și Damien, îmi zice ea. Apoi eu și Jackson plecăm la aeroport.

– Așa e, zice Cass. Inaugurarea muzeului din Reykjavik, nu-i așa?

Syl încuviințează.

– N-am fost niciodată în Islanda, iar Jackson va ține un discurs și va primi un premiu. Ar trebui să fie o săptămână fantastică.

Jackson Steele, un arhitect de renume mondial, este fratele vitreg al lui Damien. Iar Sylvia, pe lângă faptul că este soția lui Jackson, se numără printre directorii de rang înalt din cadrul Stark Real Estate Development.

Ținând cont de faptul că acum lucrez pentru Agenția Stark Security, mi se pare complet ironic că am cunoscut-o pe Sylvia prin Cass, nu prin Damien. Mai ales că prietena noastră, Cass, nu e miliardară, nu lucrează pentru nici o sucursală a companiei Stark și nu știe nimic despre comunitatea serviciilor secrete.

Dimpotrivă, Cass e doar Cass, unul dintre cei mai buni tatuatori pe care i-am cunoscut vreodată, ceea

ce nu e foarte semnificativ, având în vedere că încă nu mi-am făcut curaj să îmi fac unul. Dar mai demult, când Mason și-a tatuat banda cu design tribal, am făcut multe cercetări privind saloanele de tatuaje locale și am aflat că Totally Tattoo se numără printre cele mai bune.

Salonul există de peste trei decenii, iar Cass a lucrat aici, făcând diverse treburi, încă de mică. Pe atunci, tatăl ei administra salonul. Și, din câte îmi spune ea, a cunoscut-o pe Syl în adolescență, s-au înțeles bine, iar de atunci sunt cele mai bune prietene.

Când eu și cu Mason am venit la salon, planul era să ne facem tatuaje identice. Dar după ce am urmărit procesul prin care a trecut Mason, mi s-a făcut frică. Poate că sunt dură în lumea spionajului, dar asta nu înseamnă că aș vrea să mă las înțepată de bunăvoie cu mii și mii de ace mici.

Cass a trecut repede peste nehotărârea mea, acesta fiind probabil al doilea lucru care m-a impresionat la ea. Primul, desigur, a fost aspectul fizic. Datorită culorii părului pe care și-o schimbă mereu – astăzi îl are închis la culoare cu vârfurile roz –, ochilor verzi strălucitori și tatuajului magnific de pe umăr ce înfățișează o pasăre exotică, Cass a fost mereu extraordinară.

Pentru că m-am simțit vinovată că am renunțat la tatuaj și că am lăsat-o pe Cass cu prea mult timp liber la sfârșitul programului de vineri, eu și Mason am scos-o la o bere. După aceea am început să ieșim mai des împreună. Eu, Mason, Cass și iubita ei, Siobhan.

Este unul dintre motivele pentru care nu mă simt vinovată că i-am împărtășit secretele lui Mason. Știu că și Cass îl iubește. Nu în felul în care îl iubesc eu, dar prietenia noastră este puternică, iar când prima lună fără Mason s-a schimbat în două, cinci, zece, la Cass

mă duceam când simțeam nevoia să fiu trezită la realitate sau să plâng pe umărul cuiva.

Pentru umărul acela am venit azi aici, în loc să mă duc direct acasă, în Silver Lake. Am nevoie de o îmbrățișare. Am nevoie să vorbesc cu cineva. Am nevoie...

Sincer, am nevoie de Mason. Dar, cum asta nu se va întâmpla, o prietenă este următoarea opțiune. Exact asta îi spun lui Cass când ne așezăm, în sfârșit, în Blacklist, barul din Venice Beach, la doar câteva străzi distanță de salonul lui Cass.

– N-am fost în stare să mă duc direct acasă, îi spun eu, în timp ce adulmec burbonul, stând la barul lung din stejar și apoi îl împing la o parte. N-am vrut să intru în casă fără el, ceea ce e o prostie, pentru că de doi ani încoace mă tot întorc într-o casă goală.

– Doar că înainte era goală pentru că era plecat la muncă, dar știai că își dorea să fie acolo, cu tine. Și de aceea era important. Cass își plimbă gânditoare degetul pe gura paharului de vin. Pentru că vă aparținea amândurora.

– Încă ne aparține amândurora, spun eu defensivă.

– Știu, zice Cass cu blândețe. Dar e greu să mai stai într-un loc după ce i se schimbă semnificația.

Privește în jos, la vinul ei, cu capul aplecat. Părul i se revarsă ca o cortină de bucle, acoperindu-i parțial fața. Mă aștept să le dea la o parte și mă încrunt când văd că nu o face.

– Cass?

Cass ia o gură de vin, clatină din cap și își dă părul după ureche. Însă nu se uită la mine, iar în clipa aceea simt cum mi se strânge stomacul și îmi dau seama că sunt cea mai rea prietenă posibilă.

– Ce s-a întâmplat? o întreb eu. Siobhan va rămâne în Chicago mai mult decât credeai inițial?

După ce a organizat câteva expoziții de arte plastice de succes în zona orașului Los Angeles, Siobhan a fost invitată să se implice într-o expoziție itinerantă, așa că e pe drumuri de câteva luni. Ultima dată era în Chicago, pentru ultimele trei săptămâni din expoziție.

Presupun că lui Cass îi este dor de ea, așa că mă ia pe nepregătite când își înalță capul, mă privește în ochi și îmi spune fără ezitare:

– Va rămâne acolo.

– Va rămâne acolo? Și ce vrea? Să te muți în Chicago?

– Nu, zice Cass. Nu mă vrea deloc acolo. Sunt destul de convinsă că nici Anthony nu mă vrea acolo.

– Anthony, zic eu pe un ton impasibil, fără să mai spun ceva.

Nici nu trebuie să o fac, pentru că știu încotro se îndreaptă discuția.

– Măcar acum tatăl ei va fi, în sfârșit, fericit. Nu i-a plăcut deloc când și-a părăsit iubitul și s-a întors la mine.

Toate astea s-au petrecut înainte să devenim prietene, dar am aflat că Siobhan și Cass s-au despărțit și apoi s-au împăcat. Însă, din câte îmi spusese Sylvia, ele două erau sortite să fie împreună, așa că întoarcerea lui Siobhan fusese atât o surpriză plăcută, cât și un lucru inevitabil.

– Syl știe despre asta?

Cass clatină din cap.

– Știe că m-a enervat faptul că Siobhan nu prea m-a contactat, dar am pus-o pe seama faptului că era foarte ocupată. Treaba asta e nouă... De fapt, s-a întâmplat ieri. Cel puțin din punctul meu de vedere. Se pare că din punctul lor de vedere era un lucru inevitabil de aproape patru luni. Cass ridică din umeri. M-am gândit să-i spun

lui Syl azi, la prânz, dar n-am vrut să-i trântesc vestea chiar înainte să plece în Islanda.

O înțeleg. Vestea asta m-a lovit cu forța unei nicovale, dar Syl o cunoaște pe Siobhan de ani întregi... Și a fost martoră la prima lor despărțire și la prima împăcare. O să fie aproape la fel de rănită precum Cass.

O strâng de mână.

– Îmi pare atât de rău!

– Îți mulțumesc, dar chiar n-am avut de gând ca la ieșirea asta să vorbim despre mine. La urma urmei, dacă e să comparăm durerea pe care o simțim, trebuie să spun că tu câștigi.

Nu sunt complet sigură că e adevărat. Oricât m-ar durea că Mason nu mă mai cunoaște, nici nu îmi pot imagina cât de groaznic m-aș simți dacă m-ar părăsi de bunăvoie. Măcar știu că n-a fost decizia lui.

– E adevărat, zice Cass când îi spun părerea mea. Dar tot cred că situația ta e mai rea. Eu aș putea să zbor la Chicago dacă aș vrea. Să mă lupt pentru ea. Tu nu poți. Pentru că, dacă îi spui cine ești, nu își amintește. Deci nu mai aveți o temelie pe care să vă bazați. Din punctul lui de vedere, ar fi ca și cum v-ați certa din cauza unor personaje dintr-o emisiune TV. I se par vag cunoscute, dar nu au nici o legătură cu el. Cass ridică din umeri. Dacă eu și Siobhan ne certăm, măcar știm amândouă care e miza.

Mă las învăluită de cuvintele ei, apoi încuviințez din cap.

– Ai dreptate. E limpede că eu sunt cea mai ciufulită în cazul ăsta. Așa cum am sperat, replica mea o face să râdă pe Cass. Și, cu toate că am vorbit cât se poate de serios, râd și eu. Dintre toate lucrurile pe care mi le-am imaginat când ne-am căsătorit, nu m-am

gândit niciodată la asta. Adică m-am gândit la vremea când vom avea copii. Și la ce am face dacă am ieși la pensie. Mi-am făcut griji că n-aș suporta dacă ar fi trimis în misiune împreună cu altă femeie. Știi tu, chestiile obișnuite. Dar nici măcar o dată nu mi-a trecut prin minte că voi fi ștearsă cu totul din viața lui. E... E ca și cum aș fi goală pe dinăuntru și nu reușesc nicicum să mă obișnuiesc cu ideea.

– E și mai rău pentru că nu-i poți spune.

Încuviințez din cap, apoi dau să îmi apuc băutura, dar îmi aduc aminte că nu o vreau.

– Ce-ai pățit?

– Cred că, pur și simplu, nu am chef de alcool.

– Uite, bea apa mea! Îmi împinge paharul cu apă. Dar nu mă referam la asta. Te mai îngrijorează ceva.

Clatin din cap. O parte din mine nu vrea să vorbească despre asta, iar cealaltă nu știe cum să exprime în cuvinte ceea ce simt.

– Credeai că va ști, zice ea încet. Că își va aminti brusc totul când te va vedea. Credeai că se va întâmpla ca într-un basm, că vei păși în peștera secretă și îl vei salva pe prințul rănit.

– Mă faci să par proastă.

Îmi zâmbește trist.

– Nu o fac intenționat. Cred că și eu aș simți la fel. Oricine ar simți la fel. Situația prin care treci tu nu e tocmai normală.

– Poate că am greșit cu ceva, glumesc eu. În basme, un sărut rupe mereu vraja.

Cass zâmbește strengărește.

– Poate că ar trebui să încerci și tu.

– Aș vrea să am curajul să o fac, recunosc eu. Dar am senzația că Seagrave nu e la fel de romantic ca mine.

M-ar da afară din COS, iar Mason ar fi confuz. Posibil excitat, dar n-ar înțelege ce se întâmplă.

– Îmi pare rău, zice Cass pe un ton lipsit de voioșie.

– Mersi.

Adevărul este că nu știu ce să fac acum. În pofida copilăriei destul de dificile pe care am avut-o, am crezut mereu că lucrurile se vor termina cu bine. Că faptul că tatăl meu ne-a abandonat pe mine și pe mama nu prevestea nimic rău. Că, așa cum mi-a zis mama, dacă voi păstra o perspectivă optimistă asupra vieții, totul va fi bine. Trebuia doar să am credință.

Și așa am făcut. Chiar și când cancerul i-a ajuns la oase. Chiar și când a murit, deși mi-a promis că nu mă va părăsi niciodată, că va lupta cu cancerul și că va învinge.

În pofida tuturor promisiunilor pe care mi le-a făcut, mama a pierdut bătălia. Dar eu tot m-am agățat de afurisitul ăla de optimism prostesc. Mi-am păstrat încrederea, iar când Mason a apărut în viața mea, am crezut cu adevărat că era răsplata mea.

Dar acum a dispărut și el. Și se pare că nu pot prinde pe hazardul care guvernează lumea asta. De parcă totul e doar un joc de noroc. Zaruri, cărți de joc sau...

Mă încrunt și mă întorc spre Cass, amintindu-mi de tatuajul Sylviei. Piesa de domino nu a fost primul ei tatuaj. Nici pe departe. De fapt, prima oară când am mers la plajă împreună am fost surprinsă să văd cât de multe avea.

– Amintiri, mi-a spus ea atunci, după ce am comentat. Sunt și puțin terapeutice. O hartă cu triumfuri și evenimente importante pe care le țin aproape de sufletul meu.

– Care a fost semnificația piesei de domino? o întreb eu pe Cass, dar, imediat ce rostesc întrebarea, îmi dau seama că știu deja răspunsul. Are legătură cu centrul de afaceri, îmi răspund singură.

Domino este un parc de afaceri relativ nou din Santa Monica. Mai precis, este un proiect de dezvoltare al companiilor Stark Real Estate și Steele Development, ceea ce înseamnă că Jackson și Sylvia au lucrat la el împreună. Și nu o pot învinovăți pentru că a vrut să imortalizeze acest lucru cu un tatuaj.

De fapt, cu cât mă gândesc la asta, cu atât mi se pare o idee foarte bună. Și, în ciuda adversității mele față de ace minuscule, mă întorc pe scaunul de la bar ca să fiu față în față cu Cass.

– Am putea pleca? întreb eu. Vreau să faci ceva pentru mine.

capitolul 6

Visele îi fuseseră dominate de o frumusețe cu ochii verzi, așa că Jack se trezi cu ea încă în gând. Și se urî din pricina asta.

Visase cum părul ei blond îi atingea ușor pieptul gol. Simțise apăsarea tandră a buzelor ei cărnoase pe pielea lui. Văzuse scânteia din ochii ei de felină în timp ce-și ridicase capul și apoi torsese, coborând ușor de-a lungul corpului lui, explorându-i pielea cu mâinile fine, făcând lucruri extraordinare cu gura ei generoasă, înainte să-l încalece și să-l facă să se simtă de parcă ar fi ajuns în rai.

Se trezise epuizat și sătul, amintirea parfumului ei agățându-se de el la fel de tare ca cearșafurile fierbinți și răsucite.

Încercă să se convingă că iubita din visul lui fusese o necunoscută. O femeie imaginară. Sirena cu părul blond și ochii verzi din visul lui de la hotel. Dar nu era așa. Femeia care îl chinuise atât de dulce în timpul nopții nu era o fantezie trecătoare. Era Denise Marshall. Iar el nu avea dreptul să-i îngăduie să-i pătrundă în vise, cu atât mai puțin să-și imagineze senzația lăsată de buzele ei pe mădularul lui.

Era fosta lui parteneră. O profesionistă, așa cum se presupunea că era și el, deși, să fie al naibii dacă își putea aminti ceva din cariera lui! Și nu era doar partenera lui, ci și soția altui bărbat. Un bărbat care lipsea de multă vreme.

Un bărbat pe care ea și-l dorea înapoi acasă.

Chiar acolo, în camera aceea, o asigurase că era un bărbat onorabil. Că nu avea să ia niciodată ce aparținea altui bărbat. Că avea să-i respecte durerea și pierderea.

Și totul era o mare abureală, pentru că, la naiba, o posedase în vis!

Cu o zi în urmă, nu știuse ce fel de om era. Nu cu adevărat. Cum ar fi putut să știe?

Astăzi însă știa.

– Poate că ești prea dur cu tine însuți, îi zise doctorița Tam în timpul ședinței de terapie din dimineața aceea.

Era îmbrăcată cu un costum gri, iar cămașa îi era încheiată până la gât. Părul brunet era tuns scurt, lăsând să se întrevadă urechile mici care contrastau cu ochii mari și încântători, ascunși în spatele ramelor mari de plastic ale ochelarilor.

Presupuse că avea până în 60 de ani. Știa de la Seagrave că, pe lângă munca pe care o făcea cu agenții de teren, derula cercetări independente și susținea frecvent prelegeri în școli de medicină din întreaga lume.

Lui Jack nu-i păsa de nimic din toate astea. Dacă putea să tragă la o parte cortina și să-i scoată la iveală amintirile, atunci îi era de folos. Acreditările ei nu contau prea mult.

– Imaginația este un aspect important al vieții, continuă ea, fără să-și ia o clipă ochii de la chipul lui. Un aspect important al ființei umane.

– Știam deja că sunt om, îi spuse el sec. Acum mai știu că sunt un ticălos.

– Pentru că ai făcut dragoste cu o femeie în vis?

– Bine, zise el. Ai dreptate. Exagerez.

Era o minciună, bineînțeles. Nu știa de ce, dar Denise Marshall i se vârâse pe sub piele. Era o constantă în gândurile lui, devenise aproape ca un talisman pentru el.

Ca și cum sărutul ei l-ar fi putut ajuta să-și revină. Ca și cum singurul loc în care și-ar fi putut găsi liniștea ar fi fost în brațele ei.

Toate astea erau o mare minciună, iar el știa asta. Ea era frumoasă, iar el era pierdut. Pierdut în lume. În propria minte. Și nu avea nevoie de doctorița Tam ca să-și dea seama că se agăța de ea pentru că era o legătură cu trecutul lui. Fosta lui parteneră. Prietena lui. În mintea lui, o ridicase pe un piedestal și o transformase în ceva ce nu era.

Înțelegea asta. Nu avea nevoie de terapie ca să-și explice.

Și cu siguranță nu avea nevoie să împărtășească toate astea cu alții.

Își trecu degetele prin păr.

– Uite ce e, îmi pare rău. Dar, așa cum spuneam, ai dreptate. Îmi plâng singur de milă, dar știm amândoi că nu sunt tocmai încrezător în mine însumi. Lumea mea se reduce la interiorul acestei clădiri. Mica mea închisoare. Camera asta minusculă. Biroul lui Seagrave. Măcar el are o priveliște.

Camera care devenise noua lui casă nu avea deloc priveliște, doar oglinda aia afurisită prin care Seagrave, Tam și toți ceilalți îl puteau privi de parcă ar fi fost un hamster într-o cușcă. Iar biroul în care se afla acum, deși era primitor, cu pereții plini de rafturi cu cărți, fotolii și canapele comode, era doar o sală de operații sub acoperire, unde doctorița Tam își folosea cuvintele în loc de bisturiu pentru a pătrunde în creierul lui.

Doar biroul lui Seagrave avea o priveliște. Nu era plăcută, doar câteva acoperișuri și clădiri din centru, dar măcar lumina soarelui avea pe unde să pătrundă.

– Condițiile de cazare sunt puțin anoste, zise ea. Dar presupun că înțelegi de ce.

– Cu cât am parte de mai puțină stimulare în jurul meu, cu atât mai stimulată îmi va fi mintea. Se lăsă pe spate în fotoliu. Sau cel puțin asta e teoria. Eu cred că e o prostie.

Sprâncenele ei se ridicară deasupra ramelor de ochelari cu model de carapace de broască-țestoasă.

– Da?

– Cum naiba să-mi recapăt viața dacă nu pot să mi-o trăiesc?

– Am mai purtat această discuție, agent Sawyer. Jack pufni și probabil că doctorița Tam îl auzi, dar continuă, deloc afectată: Nu știm dacă ți-ai pierdut memoria din cauza unei traume fizice, a uneia mentale sau a unei combinații între cele două. Nu știm dacă memoria ți-a fost ștearsă intenționat, poate cu ajutorul medicamentelor sau prin hipnoză. Pe scurt, nu știm nimic, în afară de faptul că ai avut un rol-cheie într-o investigație importantă. Ai descoperit ceva important și periculos. Ai transmis că vei intra în posesia unor informații secrete cruciale și, trei săptămâni mai târziu, l-ai sunat pe colonelul Seagrave dintr-un hotel din Victorville, aparent fără să îți amintești ceva despre tine, despre informațiile respective sau despre ce ți s-a întâmplat.

– Aparent?

– Sunt convinsă că înțelegi de ce trebuie să acționăm cu precauție.

Bineînțeles că înțelegea. Încuviință în silă. Înțelegea tot ce-i spunea, dar asta nu-i ușura deloc situația. Era închis între zidurile acelea de mai bine de o săptămână. Trecuseră zile întregi de când o văzuse pe Denise

Marshall. Cel puțin în persoană. Pentru că în mintea lui își făcea apariția în mod regulat.

Și trecuseră mai puțin de 24 de ore de când i se spusese că îi contactase, avertizându-i cu privire la o amenințare urgentă. Nu era de acord cu raționamentul lor de a aștepta, dar nu putea face nimic în legătură cu asta. Era prizonier. O minte pe care să o examineze cu atenție. O entitate necunoscută, fără nume, fără resurse și fără un loc în care să se ducă.

Cu alte cuvinte, era la mila lor.

Nu era un gând plăcut.

– Ai o slujbă, zise doctorița Tam, studiindu-l cu ochi inteligenți.

– Chiar am?

– Nu ești prizonier, Jack. Ești un agent valoros.

– Dacă eu sunt un agent valoros, atunci lumea e dată peste cap.

Doar pentru că o spusese cu un zâmbet superior nu însemna că nu o credea.

– Vreau să vorbim despre lucrurile pe care ți le amintești. Ai spus ceva despre un camion.

– Știi bine ce am spus. Am vorbit despre asta de multe ori.

– Îți amintești că ai fost aruncat dintr-un camion. Nu îți amintești chipul celui care te-a aruncat. Nici măcar nu ești sigur că era bărbat.

– Îmi amintesc că eram în mișcare. Îmi amintesc impactul resimțit când m-am lovit de asfalt. Îmi amintesc usturimea din palme și senzația de împunsături în ochi când am clipit din cauza soarelui. Îmi amintesc un tricou negru și impresia că persoana care stătea în ușa din spate a camionului era bărbat. Îmi amintesc toate aceste lucruri, dar nu sunt sigur de nici unul.

– Dar ai mers într-adevăr pe jos și chiar ai ajuns într-un motel din Victorville. Sunt fapte verificabile.

– A reușit cineva să localizeze camionul? Camerele video din trafic? S-a întâmplat ca vreunul dintre sateliți să fi făcut fotografii? Vreun șofer care a trecut pe lângă mine a anunțat că a văzut un bărbat jerpelit mergând pe stradă?

– Dacă am fi descoperit ceva, ți-am fi spus.

– Oare? Își înfipse degetele în cotierele căptușite. Nu mi-ai spus nici măcar ce agenție e asta. Trebuie să vă cred pe cuvânt că e o operațiune a guvernului. De fapt, mă bazez pe încredere și pe puterea de observație.

– Încredere?

– Se pare că am lucrat pentru voi. Pentru agenția asta. Nu-mi place să cred că am lucrat pentru băieții răi.

– Am putea fi o organizație independentă de băieți buni.

– Tot ce se poate. Dar ieri pe biroul tău era un stat de plată de modă veche, apropo. Majoritatea persoanelor primesc doar un e-mail. Dar era limpede că fusese emis de guvern.

Doctorița Tam aproape că râse, iar el o plăcu mai mult în clipa aceea.

– Fondurile sunt depozitate direct, dar încă nu am renunțat la hârtie. Păstrez taloanele. Presupun că ai dreptate în privința asta. Sunt de modă veche.

– Ce convenabil pentru mine! Cât despre Seagrave, are o mulțime de medalii militare atârnate pe pereți. Mă îndoiesc că un individ cu o experiență atât de vastă în armată și-ar da demisia ca să lucreze în sectorul privat.

– Te afli în biroul principal al Diviziei de Vest din cadrul Comandamentului Operațiunilor Secrete. COS este o organizație de informații paramilitară, secretă,

care nu figurează nicăieri și care funcționează independent, sub supravegherea CSN.

– Îmi spui așa, pur și simplu? Credeam că nu vrei să aflu detalii despre viața mea.

– Vreau să ai încredere în mine, agent Sawyer. Trebuie să ai încredere că eu și colonelul Seagrave îți vom oferi lucrurile de care ai nevoie. Și că te vom îndruma cum considerăm că este mai bine.

– Cu alte cuvinte, tocmai mi-ai aruncat un os.

– Și tu l-ai prins.

Îi zâmbi vag și prietenește, iar tensiunea care se acumulase în interiorul lui se mai disipă puțin. Nu îi înțelegea abordarea și nici nu era de acord cu alegerile ei, dar el nu era psihiatru. Cel puțin așa credea. Și, cel puțin pentru moment, avea să aibă încredere în ea.

Își desfăcu mâinile.

– În regulă. Dă-i drumul! Pune-mi întrebări! Pătrunde în mintea mea! Dă tot ce ai mai rău!

– Ce-ar fi ca amândoi să dăm tot ce avem mai bun?

Jack încuviință scurt din cap.

– Aș vrea să revenim la camion. Mi-ai spus tot ce îți amintești?

Jack închise ochii și reluă scenele din minte.

– Simțeam miros de gaze de eșapament. Eram aruncat de colo-colo. Camionul avea o ușă tip rulou. Și erau cel puțin doi oameni în el, deoarece camionul a pornit în timp ce individul care m-a aruncat încă se afla în spate.

– Și prima amintire pe care o ai?

– Mișcarea. Legănatul. Mâinile legate la spate. Gleznele legate. Durerea pentru că încercam să rămân în șezut. Eram pe un fel de bancă. Deja știi toate astea.

– Nu-ți amintești nimic altceva înainte de asta? Nimic înainte de mișcarea camionului?

– Nu.

– Deci ce îți spune asta?

– Nu prea multe, dar îmi ridică al naibii de multe întrebări.

– Cum ar fi?

Trase aer în piept, apoi o privi în ochi.

– Cea mai importantă dintre ele, desigur, e dacă amintirea e reală.

Doctorița își înclină capul.

– Crezi că se poate să îți fi fost indusă?

– Cred că voi știți asta mai bine decât mine.

Doctorița îl surprinse zâmbindu-i larg.

– Acum, agent Sawyer, începi să te ridici la nivelul reputației tale. Da, este un risc. E posibil, de asemenea, ca amintiri mai vechi să iasă la suprafață.

Apucă o telecomandă și porni un televizor montat pe perete.

Jack se întoarse și se încruntă când ecranul se aprinse, dezvăluind raportul unei misiuni cu toate numele ascunse.

– Raportul ăsta are mai bine de zece ani, zise el, uitându-se rapid peste paragrafele care rezumau o misiune în care agentul care întocmise raportul fusese ținut captiv și apoi azvârlit din spatele unei dube de marfă. Eu l-am depus?

– Da, tu l-ai depus.

– Deci îmi spui că s-ar putea să reînvii amintiri vechi? Să le transfer în prezent?

– E o posibilitate pe care nu o putem trece cu vederea.

– Atunci cum am ajuns aici? În starea asta?

Își întinse mâinile, încă roșii din cauza rănile care aproape că se vindecaseră.

– Ai evadat, te-au crezut mort și te-au lăsat pe marginea drumului. S-ar putea să nu aflăm niciodată.

– Nu vom ști dacă eu nu îmi voi aminti. De ce nu vrei să mă ajuți să îmi amintesc?

– Agent Sawyer, am mai discutat... Ea se opri, clătinând din cap. Jack, începu din nou pe un ton mai blând. Știu că ți-e greu, dar trebuie să ai încredere în mine. Dacă îți povestesc trecutul tău, riscăm să îl distrugem. Trebuie să abordăm situația cu pași mici. Altfel, riscăm să-ți îngropăm secretele pentru totdeauna.

Jack se îndreptă de spate.

– Și dacă e un risc pe care sunt dispus să mi-l asum?

Doctorița se lăsă pe spate în scaun și îl studie cu atenție. Apoi păru a lua o decizie. Apucă tableta, apăsă de câteva ori pe ecran și o nouă imagine apăru pe ecranul televizorului. Un videoclip cu un bărbat. Stătea în genunchi, legănându-se înainte și înapoi.

– Și apoi, zicea el. Și apoi, și apoi, și apoi.

Videoclipul se schimbă. Alt bărbat, care stătea pe marginea unui pătuț de copil, uitânduse în gol și zâmbind.

Altul. Un bărbat care juca șah singur, mormăind.

– Asta e tot ce face, spune doctorița Tam. Joacă șah. Cred că încearcă să învețe cum se joacă. Cred că undeva în mintea lui se gândește că, dacă se poate învinge pe el însuși, poate ieși din propria minte. Dar, dacă joci împotriva ta, nu te poți învinge pe tine însuți.

Jack se cutremură.

– Cine sunt bărbații ăștia?

– Ar putea fi tu.

Jack înghiți în sec.

– Agenți pe care i-ai forțat. Cărora li s-au adus aminte lucruri cu forța.

– Nu i-am forțat eu, zise ea. Eu i-aș fi sfătuit să nu opteze pentru această variantă. Au fost trimiși la mine după aceea, în speranța că i-aș putea ajuta. Dar nu am cum.

– Oh, Dumnezeule! zise el, iar stomacul i se strânse.

– Pot să-ți spun un lucru: ești agentul acestei organizații și ai depus un jurământ când te-ai alăturat. Nu ești tu cel care trebuie să își asume acest risc. Memoria și sănătatea ta mintală se află sub protecția mea și este o responsabilitate pe care eu o iau în serios, chiar dacă tu nu o faci.

Jack încuviință lent, urând ce îi spunea doctorița, dar dându-și în același timp seama că nu avea cum să o contrazică.

– Bine, dar spune-mi măcar orice îmi poți zice. Cum a avut loc contactul? Lucram sub acoperire? Cât timp am fost în misiune? Avem și alți agenți pe teren? Știa toate întrebările pe care trebuia să i le adreseze. Știa cum funcționa slujba lui. Știa ce avea de făcut ca agent. Doar că nu știa ce *făcuse* de fapt. Și în clipa aceea se simți mai frustrat ca niciodată. Cel puțin din câte își amintea el... Vreau răspunsuri!

– Cu toții vrem, îi zise ea. De aceea ești aici. De aceea purtăm aceste discuții. Ca să te pot îndruma. Ca să putem lua lucrurile încet și să nu ne scape nimic. Să nu îngropăm nimic.

– Și dacă nu vreau să o iau încet?

– Cândva erai un agent bun. Puneai misiunea mai presus de tine însuți. Mai presus de familie.

– Nu mai sunt persoana care am fost. Nu îmi spui chiar tu asta?

– Eu sunt cea care încearcă să te ajute să te regăsești. Îl privi pe deasupra ochelarilor. Îmi spui că nu îți mai dorești asta?

Voia ca ea să-i confirme. Voia să-i ceară să facă tot posibilul pentru a scoate la suprafață amintirile. Și la naiba cu riscurile!

Dar nu spuse nimic. Avea dreptate. Nu putea risca – *nu voia* – să îngroape secretele întunecate pe care se putea să le fi înmagazinat în minte.

– Facem cum vrei tu, zise el. Dar nu pot trăi așa. Vrei să-mi amintesc viața pe care am avut-o? Atunci trebuie să mi se permită să o trăiesc.

O privi cu inima bătându-i cu putere și o văzu încuviințând încet.

– Nu te contrazic. Pot vorbi cu colonelul Seagrave, dar știm amândoi că nu te poți întoarce în serviciul activ. Până când nu aflăm ce se ascunde în capul tău, nivelul tău de autorizare nu va fi reactivat. Problemele cu care se confruntă agenții COS sunt mult prea delicate.

Avea dreptate, desigur. Iar când insistă să îl lase să discute cu Seagrave despre asta, colonelul repetă pur și simplu motivele de îngrijorare pe care le avea doctorița.

– Poate că ești picat din cer, dar nu ești complet ignorant în ce privește stilul nostru de lucru, îi spuse Seagrave lui Jack când acesta fu escortat în biroul lui. Oricât de mult aș avea nevoie de ceea ce se află în capul tău pentru siguranța națională, nu pot pune în pericol aceeași siguranță lăsând un individ fără memorie să alerge pe aici ca bezmeticul.

Jack încuviință, apoi luă o gură din cafeaua pe care i-o oferise Seagrave.

– Ai dreptate, desigur, zise el. Dar cum rămâne cu lucrurile care nu au legătură cu siguranța națională?

Preț de o clipă, Seagrave îl studie cu atenție. Apoi puse jos ceașca de cafea, se lăsă pe spate în scaun, își puse degetele turlă sub bărbie și îl întrebă:

– La ce te gândești, mai exact?

capitolul 7

Ryan Hunter stă în capul mesei de conferințe, tastând alert, în timp ce privește superficial ecranul, apoi își ridică privirea și se uită cu atenție la cei din jurul mesei. Slab, cu părul castaniu și ochi albaștri poruncitori, Ryan e un lider înnăscut.

- Care e situația, Noble? Echipa ta e pregătită?

Winston Noble, un bărbat deșirat, cu fața bătută de vânt, vorbește despre câmpiile din vestul Texasului unde obișnuia să lucreze ca șerif înainte să se mute în California din motive pe care încă nu le cunosc și despre care nu am de gând să-l întreb. Nu după ce i-am văzut privirea bântuită pe care o are de fiecare dată când se vorbește despre trecutul lui. E un bărbat domol, relaxat, iar accentul texan puternic ascunde un intelect ascuțit. Winston e genul de om care te ia prin surprindere. Ba, mai mult, e un individ foarte de treabă și un lider excelent. Unul sub comanda căruia aș lucra fără ezitare.

- Aș vrea să mă alătur echipei, zic eu, înghițind bucata de pâine prăjită din care am tot ciugulit.

Fiica unui diplomat chinez a fost răpită în timpul unei vacanțe în familie în Washington, D.C. Am fost anunțați azi-dimineață, la ora 6.00. Acum e ora 8.00 și echipa lui Winston decolează la 9.00. Conform regulilor interne ale ASS, eu și Quince încă ne aflăm într-o misiune pe plan local pentru 36 de ore. Este o politică menită să se asigure că agenții se refac suficient după o misiune riguroasă.

Sper că Ryan va trece cu vederea acest lucru, deoarece întoarcerea lui Mason în Los Angeles și faptul că este ținut într-o cameră de observație a COS unde nu-l pot vedea fără aprobarea colonelului Seagrave mă dau complet peste cap.

Abia am reușit să dorm în ultimele două nopți, iar când dorm, îmi visez soțul. Mă frec la încheietura mâinii, unde noul tatuaj cu numele lui Mason este ascuns sub manșeta cămășii mele albe apretate, cu nasturi până jos. Am crezut că acel semn de aducere-aminte permanent poate să aibă rol de talisman și să-mi dea o oarecare liniște sufletească. Până acum nu m-a ajutat deloc.

Îl vreau înapoi cu disperare, dar adevărul este că, dacă ar intra în cameră în clipa asta, tot nu ar fi Mason. Ar fi Jack Sawyer. Și îmi e foarte greu să accept asta. Sinceră să fiu, mi-e mai greu decât m-aș fi așteptat, dar stresul îmi afectează stomacul și m-am tot trezit cu o stare de neliniște și cu o senzație de greață.

De aceea am ales la micul dejun pâine prăjită și suc de mere, nu cafeaua neagră și batonul energizant pe care le mănânc de obicei.

Din capătul mesei, Ryan mă privește în ochi cu un aer înțelegător, dar ferm.

– E nevoie de tine aici, Denise! În plus, Winston și Leah sunt gata de plecare. Iar Trevor e deja în D.C.

Vreau să-l contrazic, dar, aflat în cealaltă parte a mesei, Leah clatină ușor din cap. Am lucrat cu Leah în echipa de securitate a Stark International înainte să mă mut la ASS, care oferă servicii de elită specializate. Și, chiar dacă vreau să-i arăt degetul mijlociu și să-i zic răstit că nu are nici un drept să îmi spună când să mă retrag dintr-o misiune, știu că are dreptate. Și Ryan are dreptate. Și toți ceilalți.

Pentru că vreau să merg în D.C. doar ca să fug de golul din suflet. Dar oricum nu pot scăpa de el.

- Succes, le zic în schimb. Sunt aici pentru suport tehnic, dacă aveți nevoie.

- Când nu avem noi nevoie de tine? întreabă Winston. Doar ești as la calculatoare, nu-i așa? Zâmbește viclean, iar toți cei din cameră râd, inclusiv eu. Am lucrat ani întregi pe teren împreună cu Mason și, recent, cu Quince. Dar ce îmi place cu adevărat să fac este să storc informații din biți și octeți.

- Mergeți, zice Ryan, dându-le liber lui Winston și echipei lui cu o încuviințare din cap. Apoi își mută atenția asupra lui Leah și a lui Quince. V-ați primit misiunile. E vreo problemă?

- În orice altă zi m-aș plânge că vizionarea înregistrărilor de supraveghere e al naibii de plictisitoare, zice Quince. Dar, în situația dată, sunt mulțumit cu o misiune care presupune un program normal, de la 9.00 la 17.00.

Ryan zâmbește.

- Bucură-te din plin de serile libere cât încă ai parte de ele!

Quince îmi aruncă o privire. Știu exact cum își va petrece serile. Acasă cu Eliza. Îmi dau ochii peste cap când îmi face cu ochiul, sperând să nu își dea seama că în spatele bucuriei pe care o simt pentru el e, de fapt, gelozie pentru că sunt singură și mâhnită.

- Foster? întreabă Ryan, concentrându-se asupra lui Liam, un negru înalt cu o constituție robustă, ținută militară și un simț al umorului sec.

Originar din New York, înainte să vină la ASS, Liam Foster a fost șeful serviciului de securitate pentru lanțul de supermarketuri Sykes. Un palmares care mi s-a părut ridicol până să aflu că slujba lui în domeniul securității

era doar un paravan. Da, era o muncă legală, dar nicidecum domeniul asupra căruia se concentrase de fapt. Și cu siguranță nu secțiunea din CV-ul lui pe baza căreia a ajuns la ASS.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că era o persoană mai complexă decât părea încă de când l-am întâlnit. La urma urmei, un post la un supermarket nu era tocmai genul de slujbă care să îndârjească un om. Și, în pofida firii lui amabile, Liam e cu siguranță îndârjit. Se pare că a lucrat mulți ani în armată. După care a fost locțiitor de comandant în cadrul Deliverance, o organizație paramilitară cândva secretă care urmărea persoane răpite, cu precădere copii, și făcea orice era necesar ca să-i salveze și să-i aducă pe făptași în fața justiției.

Liam e deștept, competent și loial și am devenit prieteni buni.

– Sunt gata. Am o întâlnire în schimbul B, adaugă el.

ASS funcționează după un program de 24 de ore cu echipe de agenți care raportează o dată la trei ore.

– După care voi fi la lucru.

Ryan încuviințează din cap în timp ce Liam își strânge lucrurile. El și echipa lui lucrează la un program de protecție standard pentru o vedetă pop aflată în plină ascensiune, al cărei impresar insistă că vedeta are nevoie de protecție, în pofida protestelor ei.

Se oprește la ușă, apoi se întoarce și îndreaptă un deget gros spre mine. Îmi îndrept spatele pe scaun, întrebându-mă ce naiba am făcut ca să-l enervez, dar îmi zâmbește vag, încuviințează din cap și apoi iese pe ușă.

– Are dreptate, zice Ryan după ce se închide ușa.

– În legătură cu ce anume? N-a scos un cuvânt.

Nici Ryan nu spune nimic. Îmi dau ochii peste cap.

– Mă simt de parcă aș avea o mulțime de frați mai mari.

Ryan chicotește.

– Nu sunt convins că Leah și celelalte femei vor aprecia asta.

– Frați și surori, spun eu. Pentru un copil singur la părinți, sunt înconjurată de frați și surori.

Nu-i mai spun că e frumos. Ciudat, dar frumos.

Mai iau o îmbucătură din pâinea prăjită, iar senzația de greață începe în sfârșit să dispară.

– Mă duc să revizuiesc specificațiile misiunii lui Winston, spun eu și încep să îmi adun lucrurile. Pot să stabilesc câțiva parametri, poate chiar să adun câteva informații în plus până când vor ateriza ei în D.C.

Mă ridic în picioare, dar Ryan îmi face semn să mă așez la loc.

– E o idee bună, dar trebuie să vorbim despre Cerise Sinclair.

Mă așez la loc pe scaun.

– S-a întâmplat ceva?

La cei 20 și ceva de ani ai ei, Cerise Sinclair e una dintre fetele drăguțe din Los Angeles, a crescut într-o familie cu bani, are un cont fiduciar la care poate recurge și își plătește facturile zilnice din venitul pe care îl câștigă ca influencer pe rețelele sociale. Cu un an în urmă, și-a cumpărat o căsuță confortabilă în Hollywood Hills, fără să se gândească câtuși de puțin la propria siguranță. În jurul ei sunt trei loturi de pământ libere, toate pe teren abrupt, dar nu atât de neprietenoase încât un hărțuitor hotărât să nu le străbată la picior. Și, ținând cont de cât de multe lucruri legate de viața ei personală distribuie pe rețelele sociale și cât de des distribuie astfel de detalii îmbrăcată doar în bikini, a reușit să adune destul

de mulți fani înfocați. Unii dintre ei par să-i considere postările un fel de preludiu.

Înainte ca eu și Quince să pornim în căutarea surorii Elizei și a unei prințese dispărute, i-am oferit consultanță lui Cerise în ce privește instalarea unui sistem de securitate pentru proprietatea respectivă. Sistemul este ultra-performant și, din câte știu, nu a înregistrat nici o breșă în perimetrul casei.

Ryan clatină din cap.

– Nu au avut loc încercări de a pătrunde în casă, dar Cerise a întrebat dacă ai putea trece pe acolo. Nu mi-a spus de ce, dar...

Se oprește, dar înțeleg ce vrea să spună. Poate că Cerise e mai pretențioasă, dar e clienta și cunoștința personală a lui Ryan din moment ce a ajuns la ASS prin soția lui Ryan, Jamie, care i-a luat un interviu cu ceva timp în urmă pentru un reportaj despre popularitatea tot mai crescută a rețelelor sociale.

Mă uit la ceasul de la mână.

– Pot pleca acum, apoi să-mi dedic restul zilei treburilor nefinalizate și cercetărilor pentru echipa lui Winston.

Telefonul lui Ryan vibrează pe masă, iar el își pleacă privirea, în timp ce eu dau să mă ridic în picioare.

– E în San Diego toată ziua, așa că te-a rugat să treci diseară, spune el în timp ce tastează repede un răspuns la mesajul primit. E bine și așa. Vreau să îți iei un partener cu tine.

Mă așez la loc pe scaun, studiindu-l cu atenție.

– Ca să merg la Cerise? De ce?

– Avem un nou membru al echipei. Ai putea să-l ajuți să se integreze.

– Să-l ajut să se integreze? De când e acesta genul de operațiune care ajută pe cineva să se integreze?

Deși este relativ nouă, ASS și-a câștigat deja renumele de a prelua sarcini complexe, multe dintre ele cu implicații internaționale. Nu suntem o agenție de instruire.

Ryan mă ignoră și apasă în schimb butonul consolei din cadrul biroului care descuie sala de conferințe. Lumina de deasupra ușii se face verde și îl văd pe Damien Stark deschizând ușa și pășind înăuntru, puternic, dominant și calm. E însoțit de Seagrave și de Mason, iar în spatele lor sunt Quince și Liam.

Mă uit la Ryan și îmi dau seama că am rămas cu gura căscată, așa că o închid. Mă concentrez apoi asupra lui Quince. Lucrăm de suficient timp împreună ca să-l pot citi. Dar acum pare la fel de confuz ca mine și îmi dau seama că probabil Damien i-a rugat pe el și pe Liam să vină la întâlnire cu gândul că voi avea nevoie de protecție.

Doar că nu știu sigur de ce anume am nevoie să mă protejez.

– Denise, zice Mason și îmi zâmbește în felul lui pe care îl cunosc prea bine, care în același timp mă încântă și mă face să-mi dea lacrimile. Pășește spre mine, cu mâna întinsă. Mă bucur foarte mult să te revăd.

Întind mâna automat și brusc îmi dau seama că, cu excepția unei atingeri ușoare când mi-a dat cafeaua, e prima dată când ne atingem de la întoarcerea lui și trebuie să mă forțez ca să nu-l strâng tare de mână și să nu-l trag mai aproape de mine. Dimpotrivă, îmi trag ușor mâna, iar inima îmi bate tare în piept, în timp ce un val de fericire îmi străbate trupul, implorând să primească mai mult decât o simplă atingere a mâinilor.

– E nou? întreabă el, în timp ce îmi bag mâna liberă în buzunarul jachetei. Probabil că par confuză, pentru

că face semn din cap spre buzunar. Pe încheietura mâinii, zice el. Tatuajul.

Fără să mă gândesc, scot mâna din buzunar. Manșeta s-a ridicat și mă strânge de antebraț, dezvăluindu-mi încheietura și cuvântul tatuat de Cass clar și simplu: MASON.

– Îmi pare rău, adaugă el, iar eu clatin din cap confuză.

– Nu îl aveai când ne-am întâlnit. Nu pot să nu mă gândesc că poate am zis ceva care te-a întristat.

– Eu... Înghit în sec și încerc din nou. Nu are legătură cu ce ai spus tu. În ce-l privește pe Mason, sunt mereu tristă. Doar că mi-am dat seama că îmi doresc ceva palpabil care să-mi aducă aminte de el.

– Una dintre prietenele bune ale lui Denise este artist tatuator, îi explică Damien, după care ne face semn tuturor să ne așezăm.

Eu rămân în picioare, fiind atentă când la Damien, când la Ryan.

– Aș putea să vorbesc puțin cu voi doi afară înainte să începem? Zâmbesc atât de dulce, încât e o minune că nimeni din încăpere nu face diabet. Tocmai aveam de gând să-i transmit lui Ryan noutățile despre o criză care a apărut în cazul Michelson.

Nu există nici un caz Michelson, dar, spre meritul lor, ambii bărbați încuviințează din cap. Damien se ridică în picioare și apoi arată cu mâna spre ușă.

Dau s-o apuc în direcția aceea, când Mason se ridică și el.

– Așteaptă o clipă, te rog!

Își concentrează întreaga atenție asupra mea și simt cum mă sfredelește cu privirea, stârnind un val de emoții care mă răvășesc. Îmi doresc foarte mult să fiu cu el, dar,

în același timp, mi-e teamă că îi voi dezvălui prea multe și voi înrăutăți lucrurile.

Sunt furioasă pe Damien și pe Ryan pentru că m-au pus în această situație. Și pe Seagrave sunt furioasă – ticălosul ăla n-a spus nici măcar un cuvânt. Doar stă acolo, ca un maestru al șahului, și ne mută pe toți de parcă am fi piese pe o tablă.

Mason e singurul pe care nu sunt nervoasă, deși el mă frustrează cel mai tare, ținând cont de faptul că în preajma lui trebuie să am grijă cum mă comport și să mă prefac ca o adevărată actriță, când, de fapt, vreau doar să-l strâng în brațe și să-i spun adevărul.

Bineînțeles, nu-i spun nimic. În schimb, mă uit la el și-i zic simplu:

– Ce e?

– Dacă într-adevăr există un caz Michelson căruia trebuie să-i acorzi atenția ta, atunci, te rog, nu mă lăsa să te opresc.

Dau s-o pornesc spre ușă.

– Dar, dacă vrei doar să-i scoți pe șefii tăi din sală ca să-i faci praf, atunci ești pe punctul de a ataca pe cine nu trebuie.

Mă opresc, îmi încrucișez brațele la piept și îl privesc lung pe străinul care mi-e soț.

– Eu am pus asta la cale, îmi zice el. Dacă este o situație incomodă pentru tine, te rog să nu dai vina pe domnul Stark sau pe domnul Hunter. Nici pe colonelul Seagrave.

Lângă el, Seagrave mormăie, dar nu spune nimic.

– Continuă!

– Știi că doctorița Tam e de părere că orice revelații directe în ce privește trecutul meu mi-ar putea afecta negativ abilitatea de a-mi aminti ce s-a întâmplat, mai ales

în ultima misiune, care, din câte încep să-mi dau seama, a fost mult mai importantă decât am crezut inițial.

Rostește ultimele cuvinte cu un ochi la Seagrave. Nu am știut nimic despre misiunea lui, în afară de faptul că l-a ținut mult timp departe de mine. Dar știam cât de multă încredere avea guvernul în soțul meu și în abilitățile lui, așa că nu mă șochează să aflu că a fost o misiune foarte importantă.

Mă privește de parcă ar aștepta să-l întreb ceva. Nu o fac. Doar îi fac semn cu mâna să continue.

Colțul gurii îi zvâcnește și simt un junghi în inimă, pentru că e o scenă mult prea cunoscută. Mason, turuind întruna despre un lucru, când eu sunt deja prinsă cu alte lucruri, îndemnându-l nerăbdătoare să încheie odată ce are de spus.

– Dacă cei de la COS vor să-mi acceseze amintirile, dar nu îmi pot oferi pânza pe care să le pictez, atunci e logic că ar trebui să mă întorc pe teren. Să reiau cât mai mult posibil viața mea de dinainte.

– Adică să lucrezi cu mine, zic eu, deopotrivă entuziasmată și îngrozită. Nu știu cât de mult ar ajuta. Au trecut ani întregi de când nu am mai lucrat ca parteneri.

Încuviințează din cap.

– Știu. Dar în momentul de față ești cea mai bună legătură pe care o am.

Mă uit neajutorată la Liam și la Quince. Amândoi mă privesc cu înțelegere, dar nu mă ajută practic cu nimic. Iar Seagrave nu afișează nici o expresie.

– Sunteți de acord cu asta? Tu și doctorița Tam? Nu vă e teamă că... bărbatul care era înainte de a fi Jack Sawyer va fi îngropat cu totul?

Îl privesc pe Seagrave în ochi, convinsă că îmi înțelege întrebarea: „Dacă fac asta, oare îmi voi pierde orice speranță de a-mi recăpăta soțul?"

– Credem că domnul Sawyer ar putea avea dreptate, zice Seagrave.

– Iar voi doi? spun eu, întorcându-mă spre Damien și Ryan, care știu foarte bine cum mă va afecta acest lucru.

– Chiar dacă a uitat cine este, nu și-a pierdut abilitățile, zice Ryan încet. Va fi un agent de valoare.

– Și s-ar putea ca munca împreună să fie terapeutică, adaugă Damien, iar eu știu al naibii de bine că se referă la faptul că ar putea fi terapeutică și pentru mine, nu doar pentru Mason.

– Îmi dau seama că e ciudat, zice Mason, adică *Jack*. Știu chiar că va fi straniu pentru tine. Nu am nici o scuză. Pot să-ți spun doar că sunt egoist. Vreau să-mi recuperez viața și mă voi lupta cu voi toți ca să am șansa să o fac. Denise, zice el încet, te rog, ajută-mă!

Trag aer în piept gâtuită, apoi îmi plec privirea ca să nu-mi vadă lacrimile. Pot mai mult de atât. Nu sunt o biată emotivă care plânge tot timpul. Dar se pare că sunt când vine vorba de Mason.

– De ce eu? De ce nu te întorci pur și simplu pe teren?

– Pentru că am fost parteneri, zice el. Și pentru că am încredere în tine.

Nu ar fi trebuit să-l întreb. Cuvintele lui sunt prea apăsătoare, dar mă conving de faptul că am rămas fără obiecții. Ba, mai mult, îmi doresc asta. Oricât de periculos ar fi pentru sufletul meu și oricât de greu îmi va fi să nu-i dezvălui din greșeală prea multe lucruri despre trecutul nostru, îmi doresc această oportunitate de a lucra din nou cu soțul meu.

– În regulă.

Ridică din sprâncene, surprins.

– În regulă? Serios?

– Vrei să mă mai gândesc?

Râde și clatină din cap, în timp ce eu îl privesc pe Quince, care zâmbește larg. Sunt convinsă că semănăm cu un cuplu care se ceartă.

– Diseară vom merge la Cerise Sinclair. Între timp, îți pot da dosarul să-l citești. Mă încrunt. Aveam de gând să mai rezolv câteva treburi înainte să mă întâlnesc cu Cerise. Pot să te iau cu mașina. Vei sta în camera ta de la COS?

– Da, spune Seagrave.

– Categoric nu, zice Jack. Îl privește pe Seagrave drept în ochi. O să raportez frecvent. Și voi discuta zilnic cu doctorița Tam. Dar nu mă veți ține prizonier. Iar dacă nu vă place, va trebui să mă arestați sau să mă ucideți.

Îmi țin respirația până când Seagrave încuviințează din cap.

– Unde vei sta?

Preț de o clipă, chiar mă gândesc să-l invit la noi acasă. Din fericire, Liam intervine înainte să fac această greșeală ridicolă.

– Poate să stea cu mine. Dacă nu te deranjează plaja.

Văd cum Jack se luminează la față. Am cumpărat o casă mai departe de țărm, pentru că doar așa ne-am permis o casă suficient de mare în care să ne creștem copiii pe care ni-i doream. Dar soțului meu îi place foarte mult plaja.

– Nu-i nici o problemă. Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc lângă plajă. Ne zâmbește larg tuturor. Sau cel puțin așa cred.

capitolul 8

– Frumos loc, zise Jack, stând lângă zidul din spate format doar din ferestre al apartamentului lui Liam ce dădea spre plajă.

Apartamentul strălucea și încă se simțea acel miros de nou, care însemna că fusese fie construit, fie renovat recent.

– A fost construit prin anii '90, îi răspunse Liam lui Jack când îl întrebă despre asta. Cele mai multe au fost renovate cu cel puțin zece ani în urmă. Dar acesta i-a aparținut unei femei în vârstă care a locuit aici împreună cu cele șase pisici ale ei – și nu, nu exagerez. La moartea ei, familia nu a mai vrut să-și bată capul cu el. Ei locuiesc în Idaho, așa că l-au scos pe piață fără nici o îmbunătățire. Au primit câteva oferte, dar toată lumea s-a tocmit. Eu le-am făcut o ofertă cu banii jos, apoi l-am pus pe Jackson să întocmească niște planuri. După care am angajat-o pe Syl pe post de antreprenor, iar restul e istorie. Liam ridică din umeri și zâmbi larg, părând mulțumit de sine. A fost reevaluat după renovare și, chiar și cu investițiile pe care le-am făcut, tot aș ieși pe profit. În plus, am parte de vedere spre ocean. O consider un câștig.

– Nu e rău, zise Jack. Syl și Jackson? Aproape că ezită să întrebe. Probabil ar fi trebuit să-și amintească de ei.

– Jackson Steele. E un arhitect destul de renumit. Îți spune ceva numele?

– Absolut nimic.

– Jackson e fratele vitreg al lui Damien. De fapt, el a proiectat The Domino.

– *Asta* îmi amintesc. Parcul de afaceri unde se află ASS. A apărut la știri acum câțiva ani, când proiectul era în curs de construcție, nu-i așa?

Liam încuviință.

– Sunt impresionat, zise el în timp ce se îndreptă spre bucătărie. Vrei niște cafea?

– Mersi. Fără zahăr.

Jack se duse spre peretele din spate construit din uși de sticlă glisante. E ciudat ce îmi amintesc. Știu cine e președinte. Îmi amintesc numele oceanelor și ale continentelor și știu subiectul a cel puțin șase filme din seria *Războiul stelelor.*

Liam râse.

– Nu mă surprinde. Denise e o mare admiratoare a seriei *Războiul stelelor.*

Jack se încruntă, apoi privi peste umăr și văzu o scânteie străbătându-i chipul lui Liam. Ca și cum ar fi fost supărat pe el însuși.

– Denise? Deci eu și ea am văzut multe dintre filmele astea împreună?

– Ați fost parteneri, zise Liam pe un ton calm, concentrat asupra ibricului de cafea. Și amândurora vă plac filmele de acțiune și de fantezie.

– Hm...

Jack se întoarse din nou spre ocean, întrebându-se de ce oare reacția lui Liam îl făcea să se simtă așa de ciudat. De parcă ar fi trebuit să își amintească un anumit lucru. De parcă era posibil să nu fi fost un bărbat chiar atât de onorabil pe cât îi plăcea să se creadă și să își fi scos partenera la film nu doar ca amici, ci pentru

plăcerea de a sta lângă ea în întuneric, degetele lor atingându-se ușor în timp ce luau din floricelele de porumb.

„La naiba!"

- Eu și Denise am fost cumva...

De dincolo de barul deschis, Liam îl privi inexpresiv.

- Ce zici?

- Nimic. Doar mă întrebam dacă am lucrat bine împreună.

- Nu am lucrat niciodată cu voi doi, dar, din câte spune ea, făceați o echipă grozavă.

Jack încuviință, mulțumit că reușise să-și îndrepte greșeala înainte ca Liam să observe. Era iritat de faptul că se gândise cu o intensitate de laser la Denise Marshall. Nu pentru că era partenera lui, ci pentru că al naibii să fie dacă nu tânjea după ea!

Iată, o spusese! Poate că nu cu voce tare, dar rostise cuvintele în mintea lui. Cuvinte în jurul cărora se învârtise din prima clipă în care intrase în cămăruța lui ce aducea mai degrabă a celulă de la COS. Și acum iată-l pe punctul de a începe să lucreze împreună cu ea.

Toate astea îl făceau să pară un idiot, pentru că partea corpului pe care trebuia să și-o stimuleze erau centrii de memorie ai creierului. Nu mădularul, la naiba! Și nu își dorea câtuși de puțin să o insulte sau să insulte amintirea soțului ei.

Dacă ar fi fost un om mai bun, ar fi stat departe de ea. Nu l-ar fi abordat deloc pe Seagrave cu planul lui de a-și stimula memoria. Dar nu putea nega faptul că timpul petrecut cu ea fusese cel puțin la fel de atrăgător precum posibilitatea de a-și recăpăta memoria. Și categoric mai sigur.

Suspină, privind spre Oceanul Pacific.

– Uneori mă întreb dacă am uitat de mine însumi pentru că sunt un ticălos.

Liam se încruntă.

– Poftim?

Jack îi făcu semn cu mâna s-o lase baltă.

– Scuze. Îmi plâng singur de milă. Ignoră-mă!

– Da, meriți cu siguranță să-ți plângi de milă.

Liam ieși din spatele tejghelei cu două căni și îi dădu una lui Jack.

– Mersi. Și îți mulțumesc că mă lași să stau aici. Ești sigur că nu te deranjez? Ai soție? Iubită?

– Sunt doar eu.

Liam avea o anumită duritate în voce. Genul de duritate care te trimitea cu gândul la secrete. Și care îl făcu pe Jack să schimbe subiectul conversației. O fi fost el curios, dar nu avea de gând să-și enerveze gazda. Mai ales pentru că spera ca gazda cu pricina să-i devină prieten.

Liam își drese glasul.

– Hai să te instalezi! Apoi trebuie să mă întorc la întâlnirea cu echipa. Te ia Denise diseară, nu-i așa?

Jack încuviință, apoi ridică geanta sport în care se aflau toate lucrurile care îi aparțineau.

– Mi-ar plăcea să am mai mult decât o pereche de blugi și o pereche de boxeri în plus. Mă gândeam să iau un Uber și să folosesc cartea de identitate și cardul de credit nou-nouțe pe care mi le-a făcut Seagrave. Dacă nu te deranjează să-mi dai o cheie de rezervă.

– Ușa se încuie prin tastatură, îi zise Liam, și-i zise codul. Și nu e nevoie să chemi un taxi. Știi să mergi cu motocicleta?

– Lasă-mă să ghicesc. Harley?

– Dacă asta preferi. E una în garaj. Mai sunt Ducati și alte câteva frumuseți. Cheile sunt pe cuier, lângă

frigider. Dar nu te atinge de Bonneville! Tocmai am reparat-o și mereu le inaugurez personal.

Jack zâmbi atât de larg, încât îl dură obrajii.

– Liam, omule, cred că o să-mi placă să stau pe aici!

Nu avea nevoie de multe lucruri. Ținând cont de faptul că nu avea un dulap propriu, Jack intenționa să-și cumpere doar strictul necesar. O pereche de blugi curați și fără rupturi în genunchi. Vreo două tricouri decente, ca să nu arate de parcă ar fi dat năvală în șifonierul bunicului. Era doar o figură de stil, desigur. Nici măcar nu știa dacă avea bunic.

Pantofi. Un aparat de ras. O periuță de dinți.

Doar strictul necesar. Avea să intre, să iasă și apoi să se întoarcă la Liam și să se documenteze puțin despre Cerise Sinclair mulțumită lui Ryan, care fusese de acord să transfere fișierele criptate pe laptopul de rezervă pe care i-l lăsase. Nu era necesar din moment ce Ryan îl asigurase că era o chestiune simplă, iar Denise putea să-i povestească totul pe drum, dar Jack nu avea de gând să lenevească. Dacă făcea parte din echipă, avea să își facă treaba.

În plus, Denise îl văzuse deja în starea lui cea mai proastă. Voia să-i arate că era inteligent, eficient și mereu pregătit.

Își aminti că era un mall în Century City, o amintire neimportantă pentru majoritatea oamenilor, dar care pe el îl făcu să simtă imboldul de a face un dans al victoriei. Se dovedi a fi totuși o victorie scurtă, pentru că descoperi rapid cât de mult ura cumpărăturile. Singurul lui scop era să își cumpere haine și alte necesități și, cu toate acestea, din câte își dădea seama, magazinele voiau să transforme procesul într-o experiență multimedia.

Și dacă îl mai întreba vreo femeie slabă ca un băț dacă îl putea da cu o apă de colonie nouă, asigurându-l că era masculină, se temea că avea să spargă ceva.

În cele din urmă, reuși să scape cu o singură pereche de blugi, un tricou Henley gri, o geacă sport, pantofi și un set de lenjerie intimă. După aceea se duse la o drogherie după produse pentru baie. În timp ce se îndrepta spre case, trecu pe lângă un raft cu prezervative și mintea i se umplu imediat de imagini cu Denise Marshall. Nu de genul celor interzise minorilor, nici măcar celor sub 17 ani, dar categoric cu audiență restricționată.

Dăduse clar de belea.

Trase adânc aer în piept, își spuse că avea lucruri mai importante pentru care să-și facă griji decât să ajungă în pat cu cineva, își făcu morală, spunându-și cât de important era să fie profesionist, și apoi se depărtă cât de repede putu de raftul cu prezervative.

Până când sună soneria pe la ora 18.00 în seara aceea, se spălase, se schimbase, revăzuse dosarul Sinclair și reușise să nu caute pe Google numele lui Denise și al lui Mason.

Cel puțin pentru o vreme.

Inițial, își justificase imboldul spunându-și că ea știa mai multe despre el decât știa el despre ea. Ceea ce era o prostie, desigur. De fapt, voia să vadă ce anume o entuziasma. *Cine* o entuziasma.

Voia să afle despre Mason... Și voia să afle despre el aproape la fel de mult pe cât *nu* voia să fie genul de ticălos care ar fi făcut așa ceva.

Așa că se îndepărtase de calculator.

După care, la naiba, se împăcase cu gândul că era un ticălos! Căutase de cinci ori și nu găsise nimic. Absolut

nimic. Nici un nume. Nici o imagine. Nici o remarcă tâmpită în vreun mesaj de pe Twitter...

Nimic.

Așa că nu se dădu bătut. Căută mai profund. Mai atent.

Tăcere absolută. Nici măcar un singur indiciu.

Ceea ce însemna că Mason fusese o fantomă. Un agent de nivel înalt care era trimis în misiuni sub acoperire importante și de lungă durată. Genul de individ pentru care mai erau cel puțin cincizeci de agenți în fața calculatoarelor din toată lumea, a căror slujbă era doar să se asigure că era complet șters de pe web, de pe deep web, de pe dark web și tot ce se afla între ele.

Ba, mai mult decât atât, însemna că Mason încă putea fi în viață. Se încruntă, încercând să își amintească discuția de mai devreme cu Denise. Încă purta verigheta și îi spusese... Ce-i spusese?

Nu îi spusese că soțul ei murise. Ci doar că lipsea de foarte mult timp. Jack presupusese restul.

Oftă, se lăsă pe spate în scaun și se acuză din nou pentru că era un ticălos. Tocmai aflase că era posibil ca soțul partenerei lui, un bărbat care, din câte se părea, îi fusese prieten, să fi fost în viață. Ar fi trebuit să se bucure. Ar fi trebuit să caute modalități de a afla adevărul, chiar dacă asta i-ar fi supărat pe Seagrave și pe ceilalți. Pentru că, sincer să fie, nu avea nimic de pierdut în momentul de față.

Ar fi trebuit să facă orice altceva, nu să stea acolo, amorțit și simțindu-se ca un băiețel care tocmai aflase că a fost anulat Crăciunul.

„Ticălosule!"

Da, așa era. Trebuia să își asume asta. Era un ticălos excitat, care nu se mai culcase cu o femeie de cine știe

cât timp. Întâlnise o femeie de care era atras și care se dovedise a fi de neatins, lucru care se părea că îi rănise sensibilitatea aparent de om de Neanderthal.

Ei bine, neplăcut pentru el!

Pentru că, privind situația în ansamblu, avea lucruri mai importante cu care să își bată capul. Cum ar fi fost cine era și la ce lucrase. Toate celelalte lucruri puteau să mai aștepte, iar dacă asta însemna că trebuia să facă două dușuri reci pe zi, atunci așa trebuia să fie.

De fapt, probabil ar fi trebuit să facă unul chiar atunci.

Ding!

Se încruntă, sunetul ascuțit al soneriei amintindu-i că timpul tocmai se scursese.

– Vin! strigă el, apoi se opri la baie și se stropi cu apă rece pe față.

Coborî rapid scările și se opri brusc când o văzu stând în holul de la intrare.

– Scuze, zise ea. Eram deja înăuntru, când mi-am dat seama că probabil ai zis că vii, nu să intru.

– E în regulă, zise el. Ți-aș oferi ceva de mâncat sau de băut, dar nu e bucătăria mea, nu e mâncarea mea.

– Nu-ți face griji!

Zâmbetul larg îi lumină ochii, făcându-i să strălucească precum o flacără verde. Dumnezeule, ce frumoasă era!

– Dar, dacă ai nevoie de un tur al bucătăriei lui Liam, te însoțesc cu plăcere.

Îl cuprinse un strop de gelozie, ca o potaie mică și enervantă de care nu putea scăpa.

– Petreci mult timp pe aici?

– Sunt tipa care are grijă de plante și de pești. Râse, evident ca reacție la expresia lui. Stau aici când Liam

e plecat din oraș. Îmi place să mă plimb pe plajă. Și nu prea mă mai dau în vânt după casa mea.

Îl privi în ochi, apoi își întoarse rapid privirea, ca și cum nu ar fi vrut ca el să îi descopere secretele.

- Casa în care ai locuit cu Mason.

- Nu am mai apucat să o reparăm și e pustie fără... el.

Avu impresia că Denise fusese pe punctul de a spune altceva, deși nu-și putea imagina ce anume.

- Și ce legătură are asta cu plantele și cu peștii?

- E limpede că nu ai văzut camera lui Liam. Vino!

Urcă scările câte două, trecând pe lângă ușa deschisă de la dormitorul lui și continuând să urce până la dormitorul principal care ocupa al treilea etaj. Imediat ce intră pe ușă, înțelese la ce se referise. Plante în ghivece mici erau presărate de jur împrejurul camerei, dar exteriorul îi atrase de fapt atenția. Balconul era acoperit de verdeață. Nu într-un mod sufocant, ci într-unul care făcea spațiul exterior primitor și plăcut pentru oricine ar fi vrut să stea acolo și să privească valurile.

Se gândi la Liam, mare și musculos, stând la măsuța de metal și sorbind din cafea, și rânji fără să vrea.

- Pun pariu că, dacă ar fi trebuit să ghicești ce are pe balcon, ai fi spus că are niște greutăți și un sac de box.

- Cam așa ceva, încuviință el. Și peștii?

- Oh, peștii sunt cei mai tari! Își înclină capul și apoi îl conduse în baia principală, unde un perete întreg era de fapt un acvariu uriaș plin cu vietăți acvatice uimitoare și colorate.

- E incredibil!

- Nu-i așa? Când stau aici ca să am grijă de plante și de pești, dorm în camera de oaspeți. Dar i-am spus lui Liam că trebuie să mă lase să folosesc baia principală. E prea distractiv.

– Jackson Steele a proiectat asta?

– Liam ți-a spus despre renovare? Da. Mă tot gândesc să-l rog pe Jackson să vină cu idei la fel de grozave și pentru casa mea. Dar apoi...

Nu ridică din umeri, dar își dădu seama din zâmbetul ei mult prea dezinvolt că nu avea de gând să își continue ideea.

Jack nu mușcă însă momeala.

– N-ai vrut să renovezi casa singură.

Denise se întoarse spre pești și, preț de o clipă, Jack crezu că nu avea să-i răspundă. Fu cât pe ce să-i ceară scuze pentru că insistase prea tare, când ea îi zise foarte încet.

– Nu. Nu, am...

– Așteptat să se întoarcă Mason? E în viață, nu-i așa?

Denise își schimbă poziția, concentrându-și atenția asupra lui.

– N-am spus că ar fi mort.

– Dar știai că asta voi crede. Și o vreme am impresia că și tu ai crezut asta.

Denise îl studie cu atenție, încruntată.

– Ce te face să spui asta?

– Mi-ai părut atât de suferindă când mi-ai zis că e plecat de multă vreme! Oricum, nu contează. Ideea e că nu a murit, nu-i așa?

– Nu, zise ea, înghițind în sec. Nu a murit.

– Mă bucur pentru tine.

Vorbea serios. Nu voia să o rănească. Dar se simți totuși pustiu după ce le rosti.

– A fost trimis într-o misiune sub acoperire, nu-i așa? O misiune secretă?

– De unde știi?

– Am ghicit, dar e clar că am nimerit-o. Dacă era sub acoperire, de ce ești sigură că e în viață? A luat legătura cu tine?

Denise trase adânc aer în piept, apoi îl privi drept în ochi.

– Da, îi spuse ea. De două ori. Și știi suficient despre lumea aceea ca să pricepi că nu ar trebui să vorbesc despre asta. Ceea ce înseamnă că am încheiat această conversație.

– Prea bine.

Denise aruncă o privire la telefon, apoi se încruntă.

– Trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la timp la Cerise.

– Vrei să conduc eu?

Încă avea cheia de la Ducati în buzunar, așa că i-o zdrăngăni prin fața ochilor.

O tachina, desigur. Știa foarte bine că aveau să meargă cu mașina ei.

Tocmai de aceea fu luat complet prin surprindere când Denise râse, încântată, și încuviință din cap. Fu atât de surprins, încât nu reuși să împiedice cuvintele care îi răsunară în minte, înspăimântător de adevărate... *Fir-ar să fie, s-ar fi putut îndrăgosti lulea de femeia asta!*

capitolul 9

– Am uitat de dealuri și de curbe! strig eu, agățându-mă de Mason – adică de Jack! – în timp ce conduce ca un expert prin Hollywood Hills. La următoarea curbă, virează la stânga și apoi imediat la dreapta.

Poate că și-a pierdut memoria, dar nu și-a pierdut îndemânarea pe motocicletă. Și aș minți dacă aș spune că nu mă bucur din plin de această oportunitate de a mă ține de soțul meu. Trupul lui cu mușchi bine conturați se potrivește perfect cu al meu, așa că îl strâng tare în brațe, cu bărbia pe umărul lui, în timp ce străbatem străzile sculptate în dealurile acestea împădurite.

Casa lui Cerise se află în vârful unuia dintre cele mai abrupte dealuri, așa că îmi implânt și mai tare coapsele în șoldurile lui Jack, ținându-mă bine de el în timp ce urcăm dealul într-un unghi extrem de abrupt.

Locuința e minunată: trei niveluri de stuc și lemn, cu o priveliște incredibilă spre Universal Studios și valea de dincolo de ele, dar dificil de ajuns la ele. Nu este un traseu pe care aș vrea să-l parcurg zi de zi.

Nici nu e genul de casă pe care mi l-aș fi dorit dacă mi-aș fi făcut griji în privința hărțuitorilor. Poate că e greu să ajungi la ea, dar e la fel de greu să pleci din ea. Drumul pe care locuiește e o fundătură, iar singurul ei vecin e un bărbat în vârstă care în tinerețe a jucat în seriale de televiziune.

Cele trei parcele de pământ care îi înconjoară proprietatea sunt de vânzare, dar până acum nici un cumpărător

nu a fost interesat să se confrunte cu coșmarul inginеresc pe care îl presupune construirea pe parcele de pământ atât de abrupte, mai ales că e o adevărată bătaie de cap să urci echipamentele pe străzile acestea înguste.

– Totuși, zice Jack după ce-i spun toate astea, este o priveliște nemaipomenită.

Are dreptate. Și, preț de o clipă, stăm pe marginea drumului, în fața motocicletei, privind priveliștea de dincolo de casă.

– E o consolare pentru că locuiește aici sus, spun eu. Totuși, cred că aș alege plaja.

– Sau casa ta?

Mă încrunt. Îmi place foarte mult casa mea, chiar îmi place. Dar în ceea ce o privește am mai degrabă o viziune care s-ar putea să nu se concretizeze niciodată. Și nu vreau să discut despre asta cu Jack. Mai ales cu el.

Așa că schimb subiectul, ridicând din umeri, și îi spun doar atât:

– Nici deal, nici plajă. Sunt un exemplu trist de cunoscătoare a domeniului imobiliar.

– Nu cred că ești un exemplu trist pentru nimic.

Aud în vocea lui o blândețe cunoscută și, fără să mă gândesc, mă întorc cu fața spre el, apoi trag aer în piept încordată când îl privesc în ochi. Văd în ei o strălucire familiară de umor și de pasiune. Genul de privire pe care o avea când mă lua de braț și mă trăgea aproape de el, mă apuca ferm de fund și mă săruta fierbinte, făcându-mă să mă topesc, după care ajungeam direct în pat.

Reușesc să înăbuș un icnet gâtuit și să îmi iau brusc privirea de la el, fascinată dintr-odată de manșeta blugilor mei.

– Denise, eu...

Huruiala și scârțâitul ușii de la garaj ce se ridică îl întrerup, iar eu îi mulțumesc în tăcere lui Cerise pentru apariția ei la momentul potrivit. Stă în garaj și se apleacă pentru a trece pe sub ușă, apoi ne face cu mâna.

Părul negru mătăsos îi flutură în vânt și își dă la o parte o buclă sălbatică de pe ochi.

- Ce Dumnezeu faceți aici? V-am văzut când ați oprit și m-am săturat să tot aștept. E motocicleta ta? întreabă ea, privindu-l pe Mason într-un fel care îmi face părțile intime să ciulească brusc urechile și să înceapă să mârâie.

- Cerise, spun eu, forțându-mă să fiu politicoasă, el e Jack Sawyer, noul meu partener. Am vrut să i te prezint și să îl las să arunce o privire pe echipament. Și amândoi vrem să auzim despre ce voiai să vorbim. Ryan a fost destul de vag.

- Oh, sigur!

Se cuprinde cu brațele și îi zâmbește lui Jack într-un mod extrem de fotogenic. Mă crispez și mă forțez să nu mă apropii de el și să nu-l apuc posesiv de braț.

- Ai probleme cu sistemul? întreb eu, în timp ce ne conduce înăuntru prin garaj.

- Nu chiar, răspunde ea, încruntându-se ușor. Nu mă gândesc prea des să verific sistemul video, dar, ținând cont de faptul că imaginile ajung direct la stația voastră de monitorizare, am destulă încredere în el. Se uită peste umăr în timp ce înaintăm pe coridorul din spate spre zona de zi principală. Știu că pentru Agenția de Securitate Stark a fost o nimica toată să instaleze sistemul, dar faptul că personalul vostru monitorizează înregistrările m-a făcut să mă simt mai în siguranță.

- Acesta e scopul, îi spun eu.

Are dreptate, desigur. În mare, ASS își asumă misiuni complicate. Dar Damien a insistat mereu că ASS

este orientată pe servicii. Tocmai de aceea asigurăm și servicii de securitate de bază pentru celebrități la evenimente și servicii de securitate la domiciliu pentru oricine ne calcă pragul și își permite echipamentul și taxa lunară. Și pentru câteva persoane care nu și le permit, dacă Damien și Ryan sunt de acord să suportăm costurile, așa cum au făcut pentru mai multe femei aproape sărace lipite pământului care erau hărțuite de foștii lor soți sau iubiți.

– Nimeni nu s-a purtat urât, continuă Cerise, dar unele comentarii online...

Se oprește, strâmbând din nas.

– Înțeleg, o asigur eu. Nu petrec prea mult timp online, dar am o imaginație foarte bogată. Deci, una peste alta, te simți în siguranță aici sus? Ești destul de izolată.

– E unul dintre lucrurile care îmi plac la casa asta, zice ea. Chiar îmi place la nebunie locul ăsta. Tocmai de aceea... Se oprește, clătinând din cap. Probabil că sunt doar puțin paranoică..

– De obicei, tocmai cel care se crede paranoic e lovit în boașe, zice Jack.

– Ei bine, atunci clar sunt în siguranță, glumește Cerise, făcându-mă să râd.

– Din ce cauză consideri că ești paranoică? întreabă Jack.

Cerise își trece degetele prin păr.

– Noaptea trecută am văzut pe cineva în josul dealului. Dar nu intra în raza camerei video. Am verificat imaginile și s-a întrerupt înainte de pantă. Chiar acolo, adaugă ea, arătând în jos. Nici măcar nu e proprietatea mea și de aceea cred că n-ar trebui să-mi fac griji în legătură cu asta. Poate că era un om al străzii. Sau poate că persoana se plimba pe proprietate. Probabil se gândea

să defrișeze sau ceva de genul ăsta. Soarele apusese în spatele dealurilor, dar încă nu era întuneric beznă.

- Poate, îi spun eu, fără să-i menționez că parcela e deținută în prezent de bancă, deci nu există nici un proprietar care să hoinărească noaptea pe ea.

- Peter mi-a spus că probabil era un coiot, nicidecum un om, adaugă Cerise, înroșindu-se. Dar a zis să vă sun dacă asta m-ar face să mă simt mai bine.

Zâmbesc, amuzată.

- Peter?

Se luminează toată la față când o întreb.

- E superb! Ne-am tot văzut de ceva timp, dar acum... Se oprește și suspină de fericire. Ei bine, cred că vrea o relație serioasă.

- E grozav, îi spun eu. Felicitări!

- Mersi.

Arată cu degetul peste umăr spre bucătărie.

- Vreți niște vin? Tocmai am deschis o sticlă înainte să ajungeți.

Acceptăm invitația, iar ea se întoarce o clipă mai târziu cu trei pahare pe care le ține de picior într-o mână și cu o sticlă de vin roșu în cealaltă.

- În cinstea ta și a lui Peter, îi spun eu când termină de turnat în pahare.

- Și pentru lărgirea razei de vizibilitate a camerei video, adaugă Jack.

- Ah, era să uit, zice Cerise după ce soarbe lung din pahar. În seara asta mă întâlnesc cu Peter la Westerfield's. I-am povestit cum ați lucrat ca să montați sistemul de securitate și că mă simt mult mai în siguranță acum și ne-am gândit că ar fi distractiv dacă ați veni și voi. Se uită la Jack și adaugă: Va fi și mai bine acum, când ai cu cine să vii.

– Ah, păi...

Jack mă privește, simțindu-se clar stânjenit.

Stomacul mi se strânge din nou în felul acela neplăcut, dar cum să nu mi se facă greață când îmi dau seama că propriul soț e dezgustat de ideea de a ieși în oraș cu mine?

Mă crispez și zic:

– Nu cred că...

– Sigur că vom veni, zice Jack, vorbind cu îndrăzneală peste mine. Am fi încântați.

capitolul 10

M-am despărțit de Jack după ce ne-am întors la Liam ca să pot merge acasă să mă schimb. Ajung la clubul din West Hollywood singură. Coada, ca de obicei, se întinde până la capătul străzii, dar numele meu e mereu pe lista de VIP-uri, un beneficiu al faptului că lucrez pentru Damien Stark, care deține bine-cunoscutul local. Nu că ar mai veni așa de des pe aici. Ținând cont de faptul că au două fetițe, nu cred că el și Nikki mai frecventează cluburile.

Intru, apoi mă opresc, lăsând muzica să mă învăluie. Privesc în jur după Jack, dar nu îl văd. O zăresc totuși pe Cass. Zâmbesc larg și mă îndrept spre ea.

- Salutare, străino! zic eu, lăsând-o să mă îmbrățișeze. Întrerup cumva o întâlnire?

Mă uit în jur după vreo fată care ar putea fi partenera lui Cass, sperând că reușește să treacă peste relația de rahat cu Siobhan. Dar Cass clatină din cap și îmi aruncă *privirea* aceea cunoscută.

- Nici măcar n-am ieșit la agățat, zice ea. Am venit doar pentru compania grozavă.

- Deci nu e o coincidență?

În timp ce o întreb, Quince și Eliza se apropie de noi, și efectiv bat din palme, încântată.

Quince ține în mână două băuturi, dintre care una i-o dă lui Cass, apoi mă cuprinde cu mâna liberă pe după umeri și mă strângă afectuos.

- Asta da modalitate de a începe weekendul, nu-i așa?

Accentul lui britanic e mai pronunțat ca de obicei, așa că îmi dau seama că nu e prima băutură din seara asta pentru el.

Mă uit la toți trei.

– Nu e o coincidență, nu-i așa? Nu că m-aș plânge de asta.

– M-a sunat Cerise, zice Cass simplu. Mi-a spus că v-a invitat pe tine și pe Jack și că ar trebui să vin și eu. Apoi m-a rugat să-i invit pe Syl și Jamie și pe partenerii lor, dar, evident, Syl a plecat deja din țară.

– Deci vin Jamie și Ryan?

– Cu siguranță nu, răspunde ea, zâmbind larg, așa că mijesc ochii, întrebându-mă care e gluma.

– Ei, bine? insist eu.

– Ah, da. Mai exact, Jamie a spus că l-a dezbrăcat deja pe Ryan și că, deși suntem cu toții foarte amuzanți, el e o variantă mai bună decât noi.

Îmi pun mâinile la urechi și mă prefac îngrozită de ce am auzit.

– Chiar *nu* aveam nevoie să aud asta despre șeful meu.

– Tu ai întrebat, zice Cass.

– Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine înainte să o fac, recunosc eu. O iubesc pe Jamie, dar femeia aia nu se cenzurează câtuși de puțin. Unde e Cerise?

– Pe aici, pe undeva, zice Quince. E și iubitul ei cu ea, așa că ai putea să verifici prin colțurile întunecate.

Lângă el, Eliza îl împunge cu cotul.

– Ce e? întreabă Quince. Știi bine că am dreptate.

Cass râde, apoi arată spre Quince și Eliza și-mi spune:

– Nu știam că vor fi și ei aici. Așa că îi consider un beneficiu. Și un spectacol de comedie.

– Ce fată amuzantă! zice Quince, făcând-o pe Cass să zâmbească larg.

Quince mai trage un scaun la masă și ne înghesuim cu toții în jurul măsuței de cocktailuri. Cass își împinge băutura spre mine.

- Vrei să o împărțim până ce reușim să facem semn unui chelner?

Iau băutura, pregătită să încep seara de vineri așa cum se cuvine, dar mirosul de whisky îmi întoarce stomacul pe dos, așa că mă hotărăsc să rămân la apă, sperând ca virusul care și-a făcut culcuș în stomacul meu să se plictisească rapid și să plece de-acolo.

Totuși, cel mai bine ar fi să nu mă îmbăt, mai ales că Jack ar trebui să apară în curând.

Parcă citindu-mi gândurile, Quince mă întreabă:

- Cum faci față situației?

Ridic din umeri.

- Odată am dezamorsat o armă nucleară. Știai?

Quince clatină din cap.

- A fost mai ușor.

- Denny...

Reușesc să schițez un zâmbet, plângându-mi și mai mult de milă când îl aud rostindu-mi numele. Nu m-ar deranja să-mi spună pe numele de alint, dar Mason a fost cel care mi-a spus primul Denny și pe el vreau să-l aud rostindu-l.

Lângă Quince, Eliza se apleacă în față:

- Îmi pare atât de rău că trebuie să treci prin asta!

- Îți mulțumesc, spun eu cu sinceritate.

Dar în același timp nu vreau să vorbesc despre cât mi-e de greu. Pentru că asta face doar să-mi fie și mai greu.

Încercând să le distrag atenția de la mine pentru că sunt foarte curioasă, îi întreb dacă au vreo veste de la Emma. Sora Elizei s-a aflat în prim-planul cazului

pe care eu și Quince tocmai l-am rezolvat. Acum se află în Europa, ducând-o pe o prințesă răpită înapoi la tatăl ei, monarhul.

- Am vorbit cu ea azi-dimineață, zice Eliza. Până acum, călătoria a decurs bine.

- A hotărât ce va face?

Emma e detectiv particular, cu o experiență bogată în domeniul operațiunilor sub acoperire.

În esență, slujba mea e la fel de plictisitoare ca așezarea în ordine alfabetică a unui catalog vechi de carduri în comparație cu unele dintre operațiunile pe care le-a gestionat Emma de-a lungul carierei.

Ceea ce înseamnă că ar fi un agent al naibii de valoros pentru ASS și sper din toată inima că va decide să ni se alăture.

Între timp, mă uit în jur după clienta mea care nu e nici sub acoperire, nici prea dură și o văd în sfârșit vorbind cu un tip de cealaltă parte a încăperii. Sunt învăluiți de umbre, așa că nu-i pot vedea fața, dar ceva la el mi se pare cunoscut.

Dau să mă ridic și să mă duc să vorbesc cu ei, când îl observ pe Jack îndreptându-se spre mine din cealaltă parte a încăperii. Și, bineînțeles, la vederea lui, toate celelalte gânduri mi se șterg din minte.

Nici măcar nu exagerez. Și nici nu mă surprinde.

Prima dată când l-am văzut pe Mason, intrasem într-o ședință de informare NCS de la Pentagon. Într-o cameră plină cu cei mai puternici oameni din țară, printre care mă număram și eu, proaspăt numită să mă duc în lumea largă și să lupt împotriva terorismului.

Dar oare m-am purtat ca o tipă dură și bine instruită?

Ei bine, chiar așa am făcut. Aici intervine partea cu „bine instruită". Pentru că, în clipa în care l-am văzut

pe Mason stând la masă, orice gând rațional mi-a ieșit din minte. Brusc, eram doar o liceancă îndrăgostită de tipul drăguț. De tipul deștept. De tipul isteț. De *tipul perfect.*

Iar când am aflat că și el simțea la fel pentru mine...

Ei bine, relația dintre mine și Mason nu a ars niciodată lent. Ne-am aprins din prima clipă în care am fost împreună. Și mă ucide, mă distruge complet faptul că poate să traverseze cu atâta nonșalanță clubul, să înainteze sfios spre mine și să spună doar atât:

–Ce surpriză să te întâlnesc aici!

Sinceră să fiu, nici măcar nu este o replică așa de drăguță.

Unde e bărbatul care mă putea tulbura doar cu o privire înfocată?

Care obișnuia să mă tragă într-un colț întunecat pentru sărutări furate sau chiar pentru momente mai obraznice?

Bărbatul care putea să își reprime toate aceste trăiri în timpul unei misiuni și apoi să își elibereze fiecare dorință înăbușită în clipa în care terminam misiunea, satisfăcându-mă ore întregi în patul nostru, până ce ne simțeam amândoi epuizați și sătui?

Îl vreau înapoi pe bărbatul acela, la fel de mult cum îl vreau înapoi pe tipul care obișnuia să bea vin cu mine pe canapea în timp ce vizionam reluări ale serialului *Firefly*. Pe bărbatul care mă plictisea groaznic când petrecea ore întregi la Home Depot comparând culori de vopsele pentru baie. Pe tipul care știa cum să prepare o friptură la grătar mai bine decât orice bucătar de cinci stele.

Cu alte cuvinte, îmi vreau soțul înapoi. Pe Mason, nu pe Jack. Pe bărbatul care își amintește că mă iubește.

Pe bărbatul cu care aveam o viață în comun. Un istoric. Pe bărbatul care îmi cunoștea secretele și temerile, speranțele și dorințele.

Dar Mason a dispărut, iar cel care stă în picioare lângă mine e Jack. Cel în prezența căruia trebuie să interpretez un rol, deși tot ce vreau e să mă duc acasă și să plâng.

– Denise, mă întreabă el, privindu-mă fix și încruntat, ești bine?

– Sunt obosită, spun eu. Și trează. Am un virus la stomac, iar alcoolul nu-mi prieste deloc.

Îmi zâmbește larg, lăsând să i se vadă gropița.

– Chiar că e o dramă. Ce-ar fi să relaxez situația și...

Nu ajungem la partea de după pentru că suntem întrerupți de sosirea lui Cerise și a partenerului ei.

Acum nu mai e ascuns de umbre. De fapt, întregul club se umple de lumini care sclipesc energic. Razele de lumină saltă în ritmul muzicii, intersectându-se pe ringul de dans și luminând fiecare centimetru al chipului bine cunoscut.

– Peter! strig eu și mă arunc în brațele lui larg deschise.

– Denise!

Mă ține strâns în brațe, apoi mă împinge în spate și mă prinde de umeri, iar eu îi zâmbesc larg ca o idioată.

– Habar nu aveam că ești în Los Angeles.

– Nici eu nu știam de tine, îi zic. E uimitor!

– Scuze, zice Cerise. Vă cunoașteți?

Eu și Peter ne privim unul pe celălalt, apoi, sincronizându-ne perfect, ne uităm la Cerise.

– Nu, îi spunem, apoi începem din nou să râdem.

capitolul 11

Încă zâmbesc larg în timp ce Jack se apropie de mine, dar zâmbetul îmi piere când văd cum își freacă tâmplele. Peter își ține mâna pe umărul meu, dar mă strecor de sub atingerea lui și mă apropii de Jack. Îl ating ușor pe braț și încerc să deslușesc expresia din ochii lui.

- Ești bine?

Clatină scurt din cap, ușor deranjat. Nu din cauza mea, cel puțin așa cred, ci din pricina disconfortului pe care îl resimte.

- Cred că luminile alea afurisite sunt de vină. Au început să pâlpâie și mă simt de parcă aș avea ace în ochi.

- Nu ești predispus la migrene, spun eu.

- Nu sunt?

Îmi înăbuș un fior, dându-mi seama cât de aproape am fost de a-i dezvălui prea multe. Dar e rezonabil să știu dacă partenerul meu ar suferi de migrene. Totuși, trebuie să fiu mai atentă.

Acum însă ridic doar din umeri.

- Nu din câte am observat.

- Probabil e un simptom, zice el. Creierului meu deja distrus nu-i plac luminile nebunești de discotecă.

- Crede-mă, îi spun eu sec, nu ești singurul! Bine ai venit vinerea în club!

Fac un semn cu brațul spre întreaga încăpere, observând în timpul acesta că Cerise s-a mutat câțiva metri mai încolo și râde cu câteva femei pe care nu le-am întâlnit niciodată.

– Că tot e vorba de bun venit, zice Peter și îi face cu mâna lui Jack, ca să-i capteze atenția. Mă bucur mult să te revăd, M...

– *Jack*, spun eu ferm, vorbind tare, ca să-l acopăr pe Peter înainte să rostească adevăratul nume. Jack, el e Peter.

– Oare îmi scapă gluma? întreabă Peter, privind când la mine, când la Jack.

– Jack are ceva probleme cu memoria.

– E felul politicos de a spune că sunt *tabula rasa*, intervine Jack. Și de ce-i împărtășim informația asta?

– E în regulă. Eu și Peter am lucrat împreună cam un an în Washington, înainte să mă mut la COS.

– Evident, nu îmi amintesc de tine, zice Jack. Îmi pare rău.

Peter clatină din cap.

– Nu-ți face griji. Aș zice că mica ta problemă e un risc profesional, dar adevărul e că nu am mai întâlnit această situație până acum. Am auzit despre astfel de lucruri, dar am presupus mereu că erau doar legende urbane.

– O poveste despre agenții mici și răi? glumește Jack, făcându-l pe Peter să râdă.

– Asta erai?

Jack ridică din umeri.

– De unde naiba să știu?

Peter chicotește.

– Văd că ți-ai păstrat simțul umorului.

– Am lucrat împreună?

Peter clatină din cap.

– Nu. Ne-am întâlnit o singură dată, când voi doi ați primit m...

– Când am primit medalii, îl întrerup eu și-i arunc o privire tăioasă lui Peter, care pare destul de contrariat.

De fapt, nu avem medalii și, chiar dacă am fi avut, nu știu de ce ar fi venit Peter la ceremonie. Dar, din fericire, pe Jack nu pare să-l intereseze subiectul. De fapt, nu pare interesat nici de Peter sau de mine. Dimpotrivă, se uită la ceva din partea cealaltă a încăperii, încruntat, ca și cum ar fi confuz.

- Tot luminile?

În momentul de față nu are loc nici un spectacol cu lumini laser, dar e un glob de discotecă colorat care proiectează cercuri de lumină pe pereți și pe podea.

- Te superi dacă o iau puțin pe Denise? întreabă Jack, iar Peter ridică din umeri și spune că se duce să-și mai ia ceva de băut.

- Ce se întâmplă? întreb eu, făcându-i semn cu mâna lui Cass, care se îndreaptă spre noi, să stea deoparte.

- Nu sunt sigur. Face semn din cap spre ringul de dans. Când au pornit luminile, am avut impresia că văd...

- Ce?

Jack clatină din cap.

- Nu știu. Un chip.

- Un chip?

Mă privește în ochi.

- Un chip.

- Suntem într-un club. Sunt multe fețe pe aici.

- Nu știu de ce m-a afectat așa. Nici măcar nu îl pot regăsi în mulțime. Nici măcar nu știu sigur dacă era bărbat sau femeie, darămite real. Poate că a fost doar o umbră. Un miraj în întuneric.

- Dar nu crezi asta.

E o afirmație, nu o întrebare.

– Cred că este o amintire. Cred că aici e cineva de care îmi amintesc. Sau de care mintea mea încearcă să-și amintească.

– Din trecutul tău? Sau din misiune?

Presupun că e vorba de a doua variantă și încerc să nu mă simt rănită că și-a amintit oarecum un chip umbrit înainte să-și amintească de soția lui.

– Din timpul torturii, îmi zice el simplu. Când am văzut chipul acela, mi-a înghețat sângele în vene.

Sentimentele mele rănite sunt înlocuite de un sentiment de vină, așa că îl iau de mână.

– O să-l găsim. O să-l găsim, repet eu, și o să aflăm răspunsuri.

– O să dau câteva ture prin club, apoi mă duc la Liam. Știu că mâine e sâmbătă, dar mi-ar plăcea să lucrăm. Poate să recitim câteva dintre dosarele noastre vechi. Să văd dacă îmi va trezi amintiri. E în regulă?

– Sigur că da. Ne vedem la birou pe la ora 10.00?

– Voi fi acolo, zice el, apoi dispare în întuneric.

Rămân locului o clipă, lăsând ca ritmul muzicii să mă străbată. Vreau să mă duc după el. Vreau să-l apuc de umeri, să-l privesc drept în ochi și să-i spun totul.

Dar nu pot. Și urăsc senzația de neputință care mă încearcă.

Mă răsucesc, suspinând, cu intenția de a merge la bar ca să îmi iau un tonic cu lămâie verde.

În schimb, îl găsesc pe Peter în spatele meu.

– Ești bine?

– Sigur. Unde e Cerise?

– La toaletă. Îmi întinde mâna. Dansăm?

Clatin din cap.

– Nu prea am chef.

– Păcat. Eu am.

– Sunt convinsă că Cerise va dori să danseze când se întoarce. Îmi place mult de ea, îi spun eu lui Peter. Dar nu mi se pare a fi genul tău de fată.

– Asta pentru că tu ai fost mereu genul meu de fată.

Mă mustruluiesc în gând. Nu ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Eu și Peter am lucrat în același birou local și ne-am înțeles foarte bine. Dar, când eram trimiși împreună în misiune, nu eram niciodată în cea mai bună formă. Simțeam că era atras de mine. Și, deși interesul pe care îl avea Mason față de mine nu a stat niciodată în calea muncii noastre, în cazul lui Peter mă distrăgea la culme. Desigur, nu eram îndrăgostită de el, așa că nu aveam încredere în el așa cum ai încredere într-un partener adevărat. Iar Mason a fost mereu un partener adevărat, chiar și înainte să ne implicăm într-o relație intimă.

– Peter...

Își întinde mâinile în semn că se predă.

– Știu. Suntem doar prieteni. Nu-ți face griji! Te-am uitat. Doar spuneam un adevăr. Iar Cerise e o păpușă. Chiar o ador.

– Mă bucur să aud asta. Nu îmi e doar clientă. Îmi e și prietenă.

– Deci de ce nu îi spui adevărul lui Mason?

Schimbă brusc subiectul, dar reușesc să-l urmăresc cu ușurință.

– Știi bine că nu pot să-ți dau detalii. Să zicem doar că așa prevede protocolul.

Încuviințează din cap, apoi se dă un pas în spate și mă privește din cap până-n picioare. Sunt îmbrăcată cu blugi și un top alb simplu, fără mâneci. Mă privește fierbinte, așa cum aș vrea să mă privească Jack.

Privirea i se oprește pe încheietura mâinii, unde mi-am tatuat recent numele lui Mason.

– Cine crede că e Mason?

Trag aer în piept, tremurând.

– Soțul meu, care s-ar putea sau nu să fie mort.

– E foarte greu pentru tine, nu-i așa?

De data asta nu reușesc să înțeleg ce vrea să spună, pentru că în clipa de față tot ce ține de viața mea și de Mason e foarte greu de suportat.

– Ce vrei să spui?

– Am văzut cum te privește. E topit după tine. Și mi se pare că și tu îl dorești.

Înghit în sec.

– Unde vrei să ajungi cu toate astea?

– Acolo unde te afli tu, adică nicăieri. Pentru că ești prea cinstită ca să-ți înșeli soțul. Ceea ce înseamnă că nu îl poți înșela cu propriul soț. Oricât cât de mult ți-ai dori să o faci.

Peter e cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, așa că își pune vârful degetului sub bărbie și îmi ridică fața spre el. Mă fixează cu privirea și îmi zâmbește răutăcios.

– Sau oricum ai de gând să te culci cu el?

Cu greu rezist tentației de a-l plesni peste față. În schimb, îi spun:

– Tocmai de aceea noi doi nu am fost niciodată împreună. Prefer ca bărbații mei să aibă puțină tărie de caracter.

– Ce pot să zic? Scoți la iveală tot ce-i mai rău din mine.

– Încearcă să ții totul în tine, îi spun eu, apoi mă întorc și plec.

Nu-i văd pe Quince și pe Eliza, dar Cass râde cu o blondă drăguță lângă bar. Mă vede și îi fac semn spre ușă. Își duce mâna la ureche, făcându-mi semn să o sun, iar eu încuviințez din cap. O sun mâine. Acum mă duc acasă.

Pe trotuar, mă sprijin de un indicator în timp ce tastez pe telefon și comand un Uber. E la cinci minute distanță, așa că închid ochii preț de o clipă, trag aer în piept și mă bucur de sunetele nopții.

Simt oțelul rece al unei lame pe gât și deschid brusc ochii. Rămân nemișcată, încercând să nu respir, înjurându-mă în sinea mea pentru că am lăsat garda jos în mod inexplicabil.

Cel care îmi ține cuțitul la gât e în spatele meu. E cam de aceeași înălțime cu mine și nu îi tremură mâna, semn clar că știe să mânuiască un cuțit.

Când se apleacă spre urechea mea, simt miros de jalapeños și de tequila și îmi spun că trebuie să pun pe cineva din echipa tehnică să obțină chitanțele de la Westerfield's și să folosească sistemul de securitate pentru a le potrivi cu clienții. Poate că voi avea noroc.

-Nu sunt singurul care poate ajunge la tine, îmi șoptește bărbatul. Nu uita asta! Spune-i că trebuie să-și amintească. Dacă vrea ca tu să fii în siguranță, să rămâi în viață, trebuie să ne dea înapoi ce a luat. Spune-i!

-Cui să-i spun?

-Curvo! zice el și oftez în timp ce simt cuțitul și mai apăsat.

O să îmi lase o urmă fină de sânge pe gât. Sunt convinsă de asta.

-Știi bine cui. Dar apoi, ca și cum ar vrea să se asigure că nu încape nici o îndoială, îmi șoptește: Lui Mason

Walker. Lui să-i spui. Să-i spui că, dacă nu se ține de cuvânt, ești ca și moartă.

Mă lovește cu ceva dur în cap, ceea ce mă face să mă aplec în față în aceeași clipă în care își smucește cuțitul de la gâtul meu. O clipă mai târziu, mă lovește în ceafă, iar eu cad în genunchi, în timp ce un Lexus negru oprește cu scâncete stridente lângă noi. Bărbatul se întoarce suficient ca să-i văd părul unsuros, sprâncenele stufoase și nasul mare. Apoi sare în mașină, iar aceasta demarează în forță pe Sunset Boulevard. Fără îndoială, plăcuța de înmatriculare din Arkansas e furată.

Mă ridic împleticindu-mă chiar când ajunge Uberul, așa că mă urc în mașină, trag aer în piept și îmi scot telefonul.

capitolul 12

Era aproape 3.00 dimineața, iar Jack încă nu ajunsese acasă la Liam. Plecase din Westerfield's cu intenția de a se întoarce în apartamentul din Malibu, dar, în loc să facă asta, își lăsase motocicleta să-l poarte încotro voia ea.

Sau, mai precis, încotro voia subconștientul lui să meargă.

Presupunea că locuise în Los Angeles înainte să i se fure memoria, dar nimeni nu îi spusese asta în mod specific. La naiba, nimeni nu-i spusese nimic! Și, deși știa motivele, tot era al naibii de greu de digerat.

Așa că străbătu străzile comitatului Los Angeles, rugându-se să se aprindă vreo scânteie de familiaritate în mintea lui.

Recunoscu mai multe lucruri: malluri, restaurante, atracții turistice. Își aminti de The Getty Center și de debarcaderul din Santa Monica, de MOCA din centru și de Rodeo Drive din Beverly Hills.

Nu hoinări pe traseele de drumeție de lângă canionul Laurel, dar avu impresia că, dacă ar fi făcut-o, și-ar fi amintit fiecare cotitură. Iar când închise ochii, aproape că își aminti fiecare val de muzică ce se auzea cu putere din amfiteatrul Hollywood Bowl.

Fir-ar să fie, își voia mintea înapoi! Își voia *viața înapoi.*

Denise îi apăru brusc în gând, așa că vină motocicleta pe una dintre bifurcațiile de pe Mulholland Drive, opri motorul și apoi își propti capul de ghidon.

Iată un motiv ferm pentru care trebuia să își recapete memoria – și cu cât mai curând, cu atât mai bine. Pentru că al naibii să fie dacă nu o dorea! O dorise încă din prima clipă în care o văzuse. Și dorința devenea tot mai intensă cu fiecare minut.

Stătuse în club toată seara înconjurat de femei frumoase, îmbrăcate cu rochii și bluze decoltate și nu simțise nici cea mai mică urmă de interes față de ele. Apoi o văzuse pe Denise în blugii ei simpli și în bluza albă fără mâneci și aproape că își pierduse mințile. Felul în care blugii îi îmbrățișau curbele posteriorului. Felul în care bluza albă contrasta cu pielea ei bronzată. Bucățica de sutien pe care o zărise când se aplecase să își așeze băutura pe masă. Curbura dulce a buzelor ei când îi zâmbea.

Îl mâncaseră degetele de nerăbdare să o atingă. Închisese ochii și își imaginase cum s-ar fi simțit fiecare centimetru din trupul ei mătăsos sub degetele, buzele și mădularul lui.

Și când o văzuse cu Peter... Ei bine, chiar că asta pusese paie pe foc.

Dumnezeule, ce ticălos era!

Avea încredere în el ca partener. Îl ajuta să își repună viața în ordine. Ba, mai mult de atât, aparținea altui bărbat. Și totuși iată-l imaginându-și cum ar fi fost s-o dezbrace și s-o aibă sub el.

Ba nu. Trase adânc aer în piept și se îndreptă de spate. *Ba nu, nu era în totalitate adevărat.* La naiba, o dorea, dar nu doar fizic! Voia să fie cu ea. Voia să vorbească cu ea, să se plimbe cu ea. Să râdă împreună de lucruri prostești și să o liniștească atunci când era tristă.

Nu știa dacă ceea ce simțea era ceva nou sau dacă fusese fermecat de ea luni întregi. Știa doar că, orice

bariere l-ar fi ținut departe de ea înainte, acum păreau să se destrame.

Cel mai bine însă știa că, dacă nu era atent, această îndrăgostire incontrolabilă avea să însemne sfârșitul unei prietenii pe care o prețuia.

Îl cuprinse un val de epuizare și căscă adânc, apoi își scoase telefonul ca să vadă cât de târziu era și abia atunci își dădu seama că îl oprise în club și uitase să îl repornească. Ce rost avea să o facă, ținând cont că fusese cu Denny și că abia cunoștea alte șase persoane?

Îl porni oricum. Aproape instantaneu telefonul bâzâi și sună întruna, semn că ratase o mulțime de mesaje și de apeluri pierdute.

Privi ecranul, văzu că aproape toate apelurile și mesajele erau de la Liam și vru să își sune gazda înapoi, simțindu-se foarte prost pentru că îl făcuse să se îngrijoreze fiindcă nu știa unde se afla.

Nici măcar nu apucă să se facă legătura, când văzu faruri în spatele lui. Închise apelul și se întoarse, mijind ochii spre farurile unui SUV pe care nu reuși să-l identifice din cauza luminii puternice. Portiera se deschise și un bărbat cât un munte coborî din mașină.

Jack nu avea armă, dar porni motocicleta, pregătit să o ia la goană dacă era nevoie.

Bărbatul păși în față, cu spatele la farurile mașinii, chipul fiindu-i umbrit.

-Dumnezeule, Jack! Ce naiba faci?

„Liam."

-Am încercat să te sun, dar ai telefonul închis. A trebuit să mă conectez la sistemul de urmărire montat pe Ducati. Te urmăresc de aproape o oră. Ce naiba faci învârtindu-te cu motocicleta prin orașul ăsta afurisit?

Jack coborî de pe motocicletă, încercând să proceseze tot ce-i spunea Liam.

– Ar fi trebuit să te sun. Scuze. Pur și simplu am simțit nevoia de aer proaspăt, ca să scap de o parte din porcăriile care îmi plutesc prin minte.

– Te înțeleg. În mod normal, n-aș face pe bona, dar Denise era îngrozită când nu a reușit să dea de tine, așa că am...

– Stai așa! Cum? zise Jack și făcu un pas spre Liam. Ce s-a întâmplat? De ce m-a sunat? De ce era îngrozită?

– A atacat-o cineva când a plecat din club. Un bărbat, zice ea. E bine, adaugă Liam repede, ridicând o mână, ca să-l oprească pe Jack dintr-o izbucnire de groază și furie. Dar a zis că e posibil să fi fost... Chipul tău. Clătină din cap și adăugă: Nu mi-a explicat, dar mi-a spus că tu vei înțelege. Și că nemernicul i-a zis că trebuie să-ți amintești, că trebuie să dai înapoi ce ai luat. Îți spune ceva?

– Absolut nimic.

Jack se mustră în sinea lui pentru că nu încercase mai mult să identifice Chipul din club.

– Ei bine, i-am spus că te voi găsi.

– Trebuie să merg la ea.

Liam se îndreptă spre el.

– Nu, acum doarme. Imediat ce am localizat semnalul motocicletei pe hartă, am sunat-o. I-am spus că voi da de tine și că ar trebui să doarmă puțin. Într-un final, am convins-o. Părea frântă de oboseală. A spus că vă vedeți mâine la birou, la ora 10.00.

Jack încuviință lent din cap, gânditor.

– Bine. Atunci o să mă duc la ea acasă la ora 8.00.

– Jack...

- Este cel mai bine așa, omule! N-are sens să te cerți cu mine.

Liam chicoti.

- Bine. O las pe Denise să te împuște, ca să te pună la punct. Dumnezeu știe că e în stare!

- Hei, zise Jack! Mersi că te-ai ținut după mine. Îmi pare rău că te-am făcut să cutreieri tot orașul. Am avut multe lucruri la care să mă gândesc.

- Nu mă surprinde. Mă bucur că te-am găsit.

- Cum a fost la muncă în seara asta? Ai păzit-o pe Ellie Love, nu-i așa? Am auzit la radio că s-au vândut toate biletele. Îmi plac câteva dintre cântecele ei. E chiar așa de bună live precum se spune?

Liam clătină din cap, părând puțin istovit. Jack nu îl cunoștea bine, dar avea sentimentul că istoveala nu era o stare obișnuită pentru Liam.

- Pentru o femeie așa de minionă, are corzi vocale pe cinste. Și al naibii de mult talent! Dar e și o mare pacoste, cu un temperament puternic. Având însă în vedere că politica ASS zice să nu vorbim urât despre clienți, n-ai auzit-o de la mine.

Jack chicoti.

- Îmi pare rău.

Liam clătină din cap, părând deopotrivă amuzat și exasperat.

- Sincer să fiu, omule, tot nu știu ce să cred despre ea și nu am observat nici măcar o amenințare la adresa ei, așa că nu știu ce fel de joc face ea sau managerul ei. Dar femeia e o adevărată forță a naturii, și vai de cel care încearcă să o convingă să accepte ceva ce nu vrea. Dar măcar s-a terminat. Un singur spectacol și am tăiat cordonul ombilical. Nu mă aștept să se întoarcă în Los Angeles până când nu își lansează următorul album.

– Și poate că atunci va angaja altă companie de securitate.

Liam zâmbi larg, iar dinții albi îi străluciră în lumina lunii.

– Putem spera. Arătă spre motocicletă și adăugă: Stai cât vrei, dar ține-ți telefonul ăla afurisit deschis, în regulă?

– S-a făcut, zise Jack, apoi așteptă până când Liam și SUV-ul dispărură peste deal.

Apoi formă un număr și nu se simți câtuși de puțin vinovat când o voce amețită îi răspunse somnoroasă:

– Alo?

– Sunt Jack, îi zise el. Cât de repede ne putem întâlni?

În pofida faptului că se întâlneau la ora 4.00 dimineața, doctorița Tam părea trează și foarte concentrată. Jack trebuia să recunoască faptul că ea nu protestase când el insistase să țină o ședință de urgență dimineața devreme.

Pe de altă parte, bănuia că era cea mai urgentă întrebare fără răspuns de la COS în momentul de față, așa că era în interesul tuturor să îl ajute.

– Deci bărbatul acesta, chipul acesta, ți-a declanșat o reacție, comentă doctorița Tam. Dar nu îți amintești nimic specific?

– Nimic. Și trebuie să știu unde l-am văzut. Trebuie să îmi dau seama cine e. Numele. Locația. Orice. Nemernicul a atacat-o pe Denise și va face mai mult rău dacă nu-i dezvălui un lucru pe care nici măcar nu mi-l amintesc. Așa că, fir-ar să fie, fă-mă să-mi amintesc! Folosește hipnoza dacă trebuie!

Doctorița Tam se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Jack, am mai vorbit despre asta. Să te trec prin amintirile tale, prin ceea ce ai raportat sau prin ceea ce putem descoperi prin hipnoză este periculos. Pur și simplu ți-am putea scurtcircuita centrii memoriei. Ai văzut înregistrările video.

– Le-am văzut. Dar am căutat pe internet și, în pofida a ceea ce li s-a întâmplat bărbaților respectivi, tehnica are o rată de succes ridicată.

– Ai căutat pe internet? întrebă ea, iar sprâncenele i se ridicară deasupra ochelarilor. Ai reușit să accesezi dosarele confidențiale ale guvernului privind lucrul cu memoria și tratamentul aplicat ofițerilor serviciilor secrete afectați de această problemă? Bănuiesc că, de fapt, te uiți la articole pline de prostii pe care le găsește pe Google. Știu că ești bun în meseria ta, domnule Sawyer, iar cu timpul sunt convinsă că ai reușit să găsești dosarele potrivite, dar e clar că încă nu le-ai găsit, altfel ai ști că îți spun adevărul.

Avea dreptate, bineînțeles. Și, deși ar fi vrut să înjure cu voce tare și să-i ceară să facă tot posibilul să-l vindece, nu era chiar atât de nesăbuit.

– În regulă. Atunci explică-mi diferența. De ce un bărbat ca mine, care a fost antrenat să își poată controla mintea, reacțiile și emoțiile, este mai predispus să cedeze decât un vânzător ambulant oarecare a cărui minte a fost ștearsă după ce a sărit cu mașina de pe un pod?

– Tocmai ți-ai răspuns singur la întrebare.

Jack clătină din cap.

– Cred că nu sunt chiar atât de deștept pe cât mă crezi. Explică-mi mai clar.

Ea își scoase ochelarii și își frecă podul nasului.

– Poate că nu îți amintești, dar ai fost supus unui antrenament elaborat. Ai învățat cum să înduri tortura

fizică și psihică. Și, datorită afilierii tale la COS, antrenamentul a fost mai extins și mai aprofundat decât cel de care au parte majoritatea ofițerilor noștri.

– Și asta e bine, nu-i așa?

– Bineînțeles. Dar nici un program nu te poate face complet imun la tortură. La un moment dat, ajungi la o limită. Tu ți-ai atins limita, domule Sawyer. De dragul discuției, vom zice că ai cedat.

Jack înghiți în sec, urând faptul că ajunsese în starea asta pentru că nu reușise să reziste.

– Continuă!

– Cât despre vânzătorul nostru, el a cedat mult mai devreme. Aproape că nu i s-a împotrivit deloc. Tipul cel rău, în cazul de față accidentul și natura, nu a trebuit să îl tortureze prea mult înainte să își atingă limita. Pentru a vizualiza conceptul, vom spune că s-a scufundat circa opt centimetri în gaură.

– Ascult.

– Spre deosebire de el, tu te-ai împotrivit întruna și, până să cedezi, te aflai deja la circa doi metri sub pământ. Din găurica vânzătorului e ușor de ieșit. Din a ta, nu prea. Încerci să o faci și sfârșești prin a te acoperi cu și mai mult pământ. Dacă nu ieși din ea încet și metodic, vei ajunge să te îngropi de viu. Fă lucrurile așa cum trebuie și s-ar putea să ajungi la iarbă, să îmbrățișezi toate acele amintiri. Îl privi dur, fixându-l cu privirea. Nu te îngropa singur!

– Deci ce vrei să spui? Că nici măcar nu ar trebui să încerc? Că nu ar trebui să vorbesc cu oameni pe care îi cunoșteam sau să merg în locuri pe care obișnuiam să le vizitez?

Doctorița Tam clătină din cap.

- Nu, nu. Nu spun asta. Dar trebuie să o faci cu grijă. Dacă o iei prea repede sau te scufunzi prea adânc...

- Atunci ce se întâmplă?

- O să simți. Când spun că ți-ai putea pierde amintirile pentru totdeauna, nu mă refer doar la o ruptură psihologică, ci și la una fiziologică. Ți se poate sparge un vas de sânge, ți se poate deteriora un lob. Ai putea sfârși cu o migrenă care să te țină la pat zile întregi sau ai putea să îți prăjești sinapsele, iar asta să te arunce într-o stare catatonică pentru tot restul vieții. Nu este o știință exactă, Jack. Și concluzia este că ai fost trimis în misiunea respectivă cu un motiv. Trebuie să aflăm ce știi. Și nu putem risca să pierdem informațiile cu pricina pentru totdeauna.

Jack încuviință din cap, amintindu-și de durerea de cap care îl cuprinsese pe neașteptate în club. Nu se întâmplase oare chiar când observase pentru prima dată chipul acela? Oare memoria aceea bătuse cu putere la ușa minții lui?

- Spune-mi că înțelegi, îi ceru doctorița Tam. Și promite-mi că nu vei fi necugetat!

- Înțeleg. Și nu mă cunosc suficient de bine ca să știu dacă sunt genul necugetat.

- Jack...

El rămase în picioare și ridică din umeri.

- Nu-i voi lăsa să îi facă rău.

- Este un gest nobil, îi zise ea. Dar protejeaz-o cu mușchii, agent Sawyer. Și păstrează-ți mintea intactă!

Pe la ora 5.30, Jack scăpase de doctorița Tam și se afla în drum spre casa lui Denise. Stătuse treaz toată noaptea și era prea epuizat ca să mai gândească limpede,

așa că hotărî să aștepte o oră înainte să o trezească pentru a discuta despre munca lor și mintea lui.

Din nefericire, era greu să tragi un pui de somn pe motocicletă, iar Denise nu avea deloc mobilier pe veranda din fața casei.

Însă nu se lăsă descurajat, ci se strecură pe poartă în curtea din spatele casei, încântat că reușește să facă asta fără probleme și totodată iritat că o persoană cu o slujbă în care vedea tot felul de grozăvii nu se sinchisea să-și încuie poarta din spate. Sau ușa din sticlă cu plasă din curtea interioară, se gândi el câteva clipe mai târziu.

Măcar ușa dintre curtea interioară și bucătărie era bine încuiată. Se gândi să forțeze încuietoarea atât pentru a evalua nivelul de securitate, cât și pentru a dovedi că măcar își amintea cum se face asta, dar era mult prea obosit. Așa că se duse spre peretele estic, se întinse pe un șezlong cu perne decorative de un verde viu, închise ochii și adormi aproape instantaneu.

Apoi următorul lucru pe care îl conștientiză fu că soarele își revărsa căldura peste el, simți o mână blândă pe umăr și, când deschise un ochi, se trezi privind chipul frumos al lui Denny.

– Denny, murmură el, iar ea icni drept răspuns.

Jack se ridică într-un cot.

– Ești bine?

– Eu... da. Ce cauți aici? Ar fi trebuit doar să bați la ușă. Sau să intri singur, îi zise ea, zâmbind. Știm amândoi că ai fi putut să o faci, chiar și cu sistemul meu de alarmă.

Jack se ridică în șezut și îi zâmbi larg, ușurat că nu părea enervată de faptul că dormise în curtea ei interioară.

– Eram terminat și am zis că nu are rost să te deranjez, mai ales că e foarte confortabilă curtea interioară.

-În regulă.

Ea stătea în picioare, lângă el, dar se așeză pe perna decorativă de lângă picioarele lui, iar el se ridică în șezut ca să-i facă loc.

-Ai explicat de ce ai dormit în curtea interioară. Acum spune-mi de ce ai venit.

-Am nevoie să îmi povestești despre misiunile noastre. La naiba, despre viețile noastre! Cum am început să lucrăm împreună. Ce știi despre istoricul meu de dinainte de COS. Orice detalii despre ultima misiune pe care am primit-o. Să îmi prezinți sursele noastre. Să accesezi dosare ca să pot revedea rezumatele misiunilor. Să stabilești întâlniri cu prieteni comuni. Începe cu primul lucru pe care îl știi despre mine și adu-mă, pas cu pas, până în ziua de astăzi!

Jack rosti cuvintele de-a valma, de teamă ca ea nu cumva să-l oprească dacă avea să facă o pauză. Însă nu-l opri. Dar se ridică și se duse spre fereastră, cu spatele la el, în timp ce briza dimineții care intra prin plasa ușii îi vântura părul auriu.

-Denny! Se încruntă când își dădu seama că îi folosise numele de alint. Dar îi plăcea. I se părea că așa trebuia să fie. Denny, repetă el. Mă asculți? Am nevoie să faci asta pentru mine.

-De ce? Ce anume s-a schimbat? Credeam că trebuie să o iei încet.

-M-am văzut cu doctorița Tam azi-dimineață. Nu era o minciună. Și trebuie să-mi reîmprospătez memoria.

Nici asta nu era o minciună. Cel puțin nu întru totul.

Denise se întoarse cu brațele încrucișate la piept și îl studie cu atenție.

-Ai vorbit cu Liam.

– N-am de gând să te pun în pericol doar pentru că mintea mea e ca un șvaițer.

– Nu sunt civil. Pot să îmi port de grijă.

– Nu te contrazic. Chiar dacă nu te-ar fi atacat nici un ticălos, tot trebuie să aflăm ce se ascunde în mintea mea.

Denise încuviință lent din cap, ca și cum s-ar fi gândit la ce-i spusese.

– Deci vrei să te miști mai repede. Să ne sporim eforturile de a pune mingea memoriei în mișcare. Nu vrei doar să fii reintrodus în viața ta, ci și să stăm și să depănăm povești despre trecutul tău, sperând că-ți vor rămâne în minte.

– Exact. Practic, cam ce am făcut până acum, dar puțin mai în viteză. Înainte, era ceva aproape academic. S-au descotorosit de mine ca de un gunoi, dar de ce atâta grabă? Acum știm că în mintea mea se află informații pe care le vor. Ceea ce înseamnă că am aflat ceva despre ce pun ei la cale. Trebuie să știm ce anume. Și cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Denise traversă curtea interioară spre el și se opri chiar în fața lui. Se aplecă, îi cuprinse fața cu mâinile și îl sărută ușor pe gură.

Apoi se dădu în spate zâmbind trist și-i spuse simplu:

– Nu.

capitolul 13

N-ar fi trebuit să-l sărut.

Nu știu ce naiba a fost în capul meu, dar știu că nu ar fi trebuit sub nici o formă să-l sărut. A fost doar un sărut inocent. O atingere prietenească. Dar, fir-ar să fie, a deschis o ușă pe care ar fi trebuit să o țin ferecată!

Acum mă furnică buzele când îmi amintesc. Încă îmi amintesc mirosul lui. Încă îl aud icnind, surprins de îndrăzneala mea.

Însă mai important e că vreau mai mult. Îl vreau *pe el.*

Parcă am aprins un chibrit, iar acum tot corpul mi-a luat foc. Fiecare hormon se agită zgomotos în trupul meu. Sfârcurile mi s-au întărit. Pielea mi-e foarte sensibilă. Am apăsat un întrerupător de care nu aveam nici un drept să mă ating, dar, sinceră să fiu, nu regret deloc.

M-am simțit atât de neajutorată după ce m-a trezit Seagrave când m-a sunat! Colonelul mi-a spus despre întâlnirea lui Mason cu doctorița Tam. Iar când am aflat că Mason avea de gând să-și asume asemenea riscuri extreme deoarece era îngrijorat din cauza mea, m-am simțit de parcă aș fi primit un pumn puternic în stomac.

-A ieșit valvârtej, mi-a zis Seagrave. Îmi închipui că avea nevoie de timp ca să se gândească, dar nu îmi place să îl las singur atât de mult.

Nici mie, iar ușurarea pe care am simțit-o când l-am găsit aici, în casa noastră, exact unde îi e locul, m-a umplut de o senzație de lumină și de căldură.

În clipa aceea a fost Mason, nu Jack. A fost soțul meu, adormit în casa noastră, preocupat să mă protejeze.

Și apoi mi-a spus *Denny*, iar eu a trebuit să îmi adun toată puterea ca să nu plâng.

A fost prea mult, dar am avut nevoie de sărutul acela mărunt ca să rămân cu picioarele pe pământ.

Totuși, nu ar fi trebuit să o fac. Nu ar fi trebuit să deschid ușa aceea.

Acum mă sprijin de blatul din bucătărie și trag aer în piept, ca să mă adun. În fața mea, se declanșează cronometrul automat al cafetierei și aud bolborositul și sâsâitul apei în timp ce cafeaua începe să fiarbă.

În spatele meu, îl aud pe Mason deschizând ușa.

– Nu?

Rostește cuvântul ca și cum nu ar fi trecut nici un pic de timp de atunci. Ca și cum nu aș fi rătăcit deja pe drumuri lungi în mintea mea doar ca să mă întorc aici, în bucătăria mea, la problemele mele.

– Nu mă poți respinge cu un simplu refuz.

– Ba da, pot.

Trag aer în piept și apoi mă întorc cu fața spre el. Expresia de frustrare de pe chipul lui îmi e așa de cunoscută, încât aproape că izbucnesc în râs. Chiar îl cunosc foarte bine!

– Vrei să sapi adânc în trecutul tău? În regulă. Dar nu o poți face singur, pentru că nu îți amintești trecutul tău. Așa că, da, pot să te refuz. Și exact asta fac.

– Atunci voi găsi pe altcineva.

Face un pas spre mine. Blugii îi sunt prăfuiți, tricoul e șifonat. Maxilarul e umbrit de barba nerasă și are părul ciufulit. Pare obosit și nervos și, în mod uimitor, eu vreau doar să-l trag spre mine și să-l iau în brațe, să-l

sărut și să-i spun să nu mai vorbească despre lucrurile prostești pe care vrea să le facă.

- Nu, repet eu, nu o vei face.

- De ce naiba să nu o fac?

Se află la doar câțiva centimetri de mine și mă sfredelește cu privirea, de parcă ar putea citi răspunsul în sufletul meu. Ridic mâna fără să gândesc și îi cuprind fața, iar barba lui îmi zgârie palma. Văd scânteia cum se aprinde în ochii lui și trag aer în piept, simțind-o la rândul meu și împotrivindu-mă.

- Știu ce s-ar putea întâmpla, îi spun cu blândețe. Seagrave m-a sunat și mi-a spus totul. Încearcă să se întoarcă, dar eu ridic și cealaltă mână și îl țin pe loc, neluându-mi privirea de la el nici o clipă. E uimitor că vrei să riști atâta pentru mine, dar nu o să te las să o faci. Nu o să te las să te pierzi pe tine însuți.

- Decizia nu îți aparține.

- Și, adaug eu, ignorându-l, nu pot îndura gândul de a te pierde așa. Deja am pierdut o mare parte din tine. Nu-mi răpi ce a mai rămas doar dintr-un cavalerism prostesc!

Preț de o clipă, doar ne privim unul pe celălalt, iar aerul dintre noi parcă se îndesește. Apoi se dă un pas în spate, iar eu îmi las mâinile în jos, dându-i drumul.

Întinde mâna și, foarte blând, își trece vârful degetului peste tăietura subțire și roșie lăsată de lama cuțitului pe gâtul meu.

- Nu-mi place să văd că ești în pericol.

- Nici eu nu prea mă dau în vânt după asta, dar face parte din fișa postului.

Suspină, apoi se așază la locul lui obișnuit de la masa la care luăm micul dejun.

- Toată treaba asta e complet aiurea.

– Nu te contrazic. Mă așez în fața lui, așa cum am făcut-o în multe dimineți. Mulțumesc, îi spun eu.

Se încruntă.

– Pentru ce?

– Pentru că ești dispus să îți asumi un asemenea risc pentru mine. Doar faptul că nu te las să o faci nu înseamnă că nu apreciez gestul.

Îmi zâmbește crispat.

– Cu plăcere, îmi zice el, apoi se ridică și se duce spre filtrul de cafea.

Rămân la locul meu, gândindu-mă la un alt risc pe care și l-a asumat în urmă cu circa patru luni, de Valentine's Day, aniversarea relației noastre. Ziua în care a ieșit de sub acoperire ca să vină la mine, știind cât de dor îmi era de el.

Asta nu înseamnă că ar fi recunoscut vreodată că fusese el. Și că l-aș fi văzut vreodată. Întâlnirea noastră a urmat anumite reguli, iar una dintre ele a fost să fiu legată la ochi.

Dar cunosc trupul soțului meu. Atingerea lui.

Și știu că el a făcut dragoste cu mine în noaptea aceea. Acel răgaz magic și unic dintr-o mare de zile, luni și ani petrecuți departe unul de celălalt.

– Zâmbești, zice el când se întoarce la masă, aducând cafea pentru amândoi.

– De ce nu aș zâmbi? E o zi minunată, iar, când m-am trezit, l-am găsit pe unul dintre oamenii mei preferați în curtea interioară.

Râde.

– Nu știu ce să zic, Denny. Pari prea ușor de mulțumit.

– Denny, repet eu, ridicând ceașca de cafea. Îl privesc peste gura cești. Mason îmi zicea așa. Era cam singurul

care o făcea, până să se hotărască Quince să preia și el diminutivul.

Nu ar trebui să-i spun asta. E prea aproape de adevăr. Dar se pare că nu mă pot abține.

- Te deranjează?

Strâng din buze, străduindu-mă să alung lacrimile care amenință să mi se prelingă din ochi. Apoi clatin din cap.

- Nu.

Aproape ca o diversiune, duc ceașca la buze, inspir mirosul de cafea care de obicei îmi place la nebunie, dar îmi dau seama că acum nu o vreau și las ceașca din mână.

O clipă mai târziu, observ că Mason mă privește lung, încruntat. *Jack*, îmi amintesc în sinea mea. Dar e din ce în ce mai greu să nu uit.

- Ce e? întreb eu, în timp ce continuă să mă privească cu atenție.

- Cafea.

Ridic din sprâncene.

- Da. Ai ghicit. Care a fost primul indiciu? Mirosul? Sau recipientul din sticlă cu zaț de lângă aparat?

Îmi ignoră sarcasmul și îmi spune cu voce joasă și puțin instabilă:

- Îmi amintesc, zice el. Îmi amintesc de tine și de cafea. Mereu cu o ceașcă în mână. Mereu glumind că ai nevoie de doza ta de cofeină.

Mă las pe spate, iar corpul mi se răcește, iar stomacul mă macină.

Își înalță capul, uitându-se la mine.

- Nu ai luat nici măcar o gură din ea. Te simți bine?

Îi ignor întrebarea.

– Îți amintești? Nu cumva doar pui cap la cap lucruri pe care le-ai văzut de când ai venit la ASS?

– Nu știu...

Se oprește, iar eu privesc cum îl străbate un fior violent. Se uită în jos, la masă, apucând strâns marginea cu mâinile. Când își ridică fața, se vede triumful în ochii lui.

– Îmi amintesc.

Mă străbate un șoc de bucurie și mi se usucă gâtlejul.

– Totul? întreb eu cu voce aspră, surescitată.

Clatină din cap, scânteia de triumf din privirea lui dispare, iar eu mă simt ca o ticăloasă.

– Nu, nu totul. Presupun că mai nimic.

Mă întind peste masă, îl iau de mână și îl strâng tare.

– E în regulă, îi spun eu. Îți amintești de cafea și de mine. Cred că e un început al naibii de bun.

Gura îi zvâcnește, apoi zâmbește.

– Da, zice el. Presupun că este.

– Deci îți amintești de obiceiul meu de a bea cafea. Dar de al tău?

Preț de o clipă, privirea lui pare goală. Apoi i se limpezește.

– Nu am unul. Sau cel puțin nu un obicei. Beau o singură ceașcă dimineața, apoi trec la smoothie-uri. Verdețuri și proteine. Mi le prepar singur...

Se oprește, foindu-se pe scaun, în timp ce privirea i se blochează pe blenderul de lângă cafetieră. Se încruntă și, preț de o clipă, mă întreb dacă pune lucrurile cap la cap. Dacă își dă seama că e Mason. Că e soțul meu.

Însă doar se încruntă și zice:

– O drăcovenie ca aia. În fiecare dimineață. Nu-i așa?

Ridic din umeri, încercând să par nonșalantă.

– Din câte știu eu.

- În regulă. E bine așa. Altceva?

- Nu vom forța lucrurile, îți amintești?

- Nu a fost o forțare, zice el. A fost o amintire. O afurisită de amintire reală, plină de viață.

Mă ridic și îmi duc cafeaua la chiuvetă, apoi o vărs. Sunt cu spatele la el și îmi îngădui să zâmbesc larg și să oftez în tăcere, ușurată. Poate că într-adevăr își va recăpăta memoria. Poate că...

- Hei!

Mă întorc și-l găsesc chiar în spatele meu. Pulsul îmi crește instantaneu și mă rog să nu observe.

- Ce-i asta? întreabă el, dând din cap spre chiuvetă.

- Ce vrei să spui?

- Îmi amintesc de cafea, așa că o versi?

Știu că doar mă tachinează, dar mă simt oricum inexplicabil de defensivă.

- Nu îmi schimb obiceiul pentru că vreau să te dau peste cap.

Își ridică mâinile ca și cum m-ar implora.

- Îmi pare rău, n-am vrut să...

- Nu, mie îmi pare rău. Am un virus la stomac și nu mai scap de el. N-ar fi trebuit să mă răstesc la tine. Mă simt prost, am toane. Trag adânc aer în piept, zicându-mi că trebuie să mă simt mai bine. O să treacă, adaug eu. Mereu trece.

Îmi vine în minte un lucru important, apoi dispare. Un gând. Un lucru căruia ar trebui să-i acord atenție, dar a naibii să fiu dacă îl pot reține!

Frustrată, clatin din cap, apoi mă concentrez asupra lui Mason.

- Auzi? zic eu. Am o idee.

Se dă un pas în spate și își bagă mâinile în buzunarele blugilor.

– Ascult.

– Nu am de gând să-ți spun povești despre trecut, ca un Homer modern, zic eu.

– Dar?

Îmi dau ochii peste cap, dar de fapt sunt încântată că m-a întrerupt. Pentru că exact așa mă întrerupea Mason.

– Dar, continui eu, noi doi făceam multe chestii împreună, chiar și în afara lucrului. Și mă gândesc că poate ar trebui să explorăm o parte din ele. Să vedem dacă îți aduci aminte ceva.

– Adică să chiulim de la muncă azi?

Zâmbește larg, luminându-se la față, și zâmbesc și eu.

– Exact asta vreau să spun.

– Condu-mă!

– Chiar vrei?

Plănuiesc să încep cu plaja și știu că vom lua prânzul împreună. Unul dintre locurile în care eu și Mason mergeam cu regularitate. Mă uit rapid la Jack și mă încrunt.

– Arăți de parcă ai dormit îmbrăcat.

– Pentru că așa am făcut.

Zâmbesc superior.

– Vrei să te îmbraci cu altceva?

– Ai ceva de îmbrăcat?

– Tu și Mason purtați cam aceeași mărime, spun eu cu nonșalanță. Poți împrumuta orice vrei de la el.

Rămâne locului preț de o clipă și încep să mă tem că poate am mers prea departe. Dar apoi încuviințează și zâmbește.

– Dacă mă lași să împrumut și dușul, s-a făcut.

capitolul 14

– Îți amintești destul de bine cum se merge pe bicicletă, spun eu în timp ce ne oprim.

Mergem cu bicicletele de o oră, mai întâi pe pista din Venice Beach și apoi prin cartierele mici și drăguțe de pe coasta Los Angelesului.

– Hai să ne plimbăm puțin, zice el. Am văzut un loc în care aș vrea să merg.

– Un loc de care îți amintești?

– Poate.

Fusesem pe punctul de a-i sugera să mâncăm ceva, dar, pentru că planul lui sună promițător, decid să îmi ignor stomacul care chiorăie și să-l potolesc luând doar o gură lungă de apă din sticlă. Bicicletele sunt ale noastre – nu că Mason și-ar da seama că bicicleta îi aparține – și le-am adus aici din Silver Lake pe suportul fixat aproape permanent în spatele Highlanderului meu.

Acum le fixăm înapoi pe mașină și îl urmez pe Mason, care ne conduce înapoi spre Windward, una dintre străzile principale, perpendiculară pe ocean.

Cotește când la dreapta, când la stânga – e evident că știe drumul. Sinceră să fiu, eu nu prea sunt atentă la drum. În schimb, sunt pierdută în gânduri, întrebându-mă cum își amintește drumul prin oraș, dar nu și pe soția lui.

De aceea sunt complet șocată când se oprește într-un colț, arată în josul străzii și îmi zice:

– Uite! Am trecut pe lângă locul ăsta mai devreme și vreau să intru în el.

Arată spre salonul Totally Tattoo.

– Îți amintești de el?

Gura îmi e atât de uscată, încât mi-e greu să rostesc întrebarea.

– Sincer? Nu sunt sigur. Cred că da. Mă gândeam că am putea să intrăm și să întrebăm dacă aici mi-am făcut tatuajul ăsta.

Atinge banda tatuată cu însemne tribale de sub mâneca tricoului Grateful Dead pe care „l-a împrumutat" de la Mason.

Îl urmez către salon, forțându-mă să nu sper la prea mult. Îmi doresc atât de mult să își amintească totul! Poate că e o prostie, dar nu pot să nu mă gândesc că, dacă ar reuși doar să găsească cheia potrivită, toate amintirile i-ar reveni cu ușurință și s-ar așeza la locul lor.

Oare tatuajul făcut în cinstea nunții noastre să fie acea cheie?

Toate scaunele din salon sunt ocupate, dar Cass nu tatuează pe nimeni. În schimb, stă la recepție, cu laptopul deschis și se încruntă.

– Ce privire caldă de bun venit pentru cei care intră în salon! spun eu râzând.

– Hei! zice ea, ridicându-și privirea. Astăzi are șuvițe fucsia și părul prins în coadă, probabil ca să nu o încurce în timp ce lucrează.

– Te ocupi de contabilitate? întreb eu.

– O muncă diabolică, zice ea. Sunt absolut convinsă de asta. Îi zâmbește lui Mason și sper că își amintește că, pentru moment, îl cheamă Jack. Te-ai distrat la Westerfield's?

– Da, zice el, aruncându-mi o privire tăioasă.

Cât despre Cass, privește când la Jack, când la mine, dar se vede prea bine că ascunde ceva. Sincer, o iubesc pe Cass, dar e bine că nu lucrăm în același domeniu.

- Nu mi-am dat seama că e salonul tău, zice Jack. Denny ți-a spus despre memoria mea?

Cass face ochii mari, apoi mă privește vizibil nesigură, neștiind dacă are voie să știe sau nu despre asta.

Încuviințez din cap și expiră apăsat.

- Da. Fără supărare, dar totul pare desprins dintr-un film!

- Cred că e orașul potrivit pentru așa ceva, zice el. Mă întrebam ce știi despre ăsta.

Își atinge tatuajul, iar Cass se uită din nou la mine.

Jack râde.

- Nu mai contează. Mi-am primit răspunsul.

- Fir-ar să fie! Îmi pare rău, îmi spune Cass. Trebuia să nu spun nimic?

- Dar nu ai spus nimic, spune Jack.

- E-n regulă, îi spun eu lui Cass. Jack și-a amintit de fațada salonului și s-a gândit că poate și-a făcut tatuajul aici. E în regulă că i-ai confirmat, dar nu-i poți spune altceva despre el. O privesc insistent, rugându-mă să înțeleagă ce îi spun. E important să își amintească totul singur. Să nu i se sugereze nimic.

- Sigur. Ai dreptate. Înțeleg perfect.

- Vreau doar să știu când ai... dă să spună Jack, dar îl întrerup, clătinând din cap.

- Nu, spun eu. Ia loc, bucură-te de atmosferă, meditează dacă vrei. Dar nimeni nu îți va da pur și simplu informațiile mură-n gură. Bine?

Nu îmi răspunde, dar se duce spre un perete cu fotografii și se uită la câteva dintre tatuajele făcute în acest salon.

– Pot vorbi cu tine o secundă? mă întreabă Cass. Te descurci puțin singur, nu-i așa, Jack?

– Voi fi aici, zice el confuz. Pierdut în amintirile mele.

Îmi dau ochii peste cap și o urmez pe Cass în camera din spate a salonului.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu, așteptându-mă să îmi povestească pas cu pas despre seara petrecută cu blonda cea drăguță cu care vorbea la Westerfield's.

În schimb, îmi zice:

– Ai de gând să îmi spui vreodată? Înțeleg că nu ai vrut să vorbești despre asta înainte, pentru că era plecat. Dar acum, când s-a întors și nici măcar nu are voie să știe... Mă gândesc că ai avea nevoie să vorbești cu cineva.

Stomacul mi se întoarce pe dos, dar nu sunt sigură dacă mi-e greață sau groază.

– Despre ce vorbești? întreb, dar deja știu la ce se referă.

Cass se apleacă în față.

– Serios?

– Nu am cum. Clatin din cap. Nu am cum să fiu însărcinată.

– Așteaptă! Chiar nu te-ai gândit la asta până acum? Și ba da, poți. Cu patru luni în urmă, îți amintești? A fost aici. Cu tine. De Valentine's Day. Se încruntă. Vrei să îmi spui că ți-a mai venit menstruația de atunci? Dacă ți-a venit, atunci poate că doar ți-e rău și...

– Nu mi-a mai venit, spun eu, simțindu-mă precum cea mai mare proastă din lume. Nu mi-a venit niciodată regulat și iau anticoncepționale, așa că nu m-am gândit la asta.

– Și presupun că nu ai fost chiar atât de atentă să le iei cum trebuie, ținând cont de faptul că Mason era plecat.

Încuviințez din cap.

– Și nici nu țin evidența. De ce m-aș agita? Oricum n-am mai făcut sex de o veșnicie.

– Mai puțin de Valentine's Day. Mă ia de mâini și mă întreabă: E de bine sau de rău?

Privesc în sus, la fața ei încețoșată și îmi dau seama că plâng. Îmi trag o mână din mâinile ei și îmi șterg lacrimile, apoi trag aer în piept, printre lacrimi.

– E de bine, spun eu. Bineînțeles că e de bine. E copilul lui Mason. Dar...

– Nu-i poți spune.

Clatin din cap.

– Nu-i pot spune lui Mason pentru că nu știe că e Mason. Și nu-i pot spune lui Jack pentru că știe de când e plecat Mason. Râd ironic. Nu vreau să creadă că mi-am înșelat soțul.

– Îmi pare rău.

– E o harababură.

– Dar una bună, zice Cass, și mă îmbrățișează tare în timp ce eu încuviințez din cap. Ar trebui să faci un test ca să fii sigură.

– O să fac. Dar sunt sigură.

Acum, după ce am spus-o cu voce tare, nu știu cum am putut fi atât de oarbă atât de mult timp. Pot doar să presupun că subconștientul meu nu a vrut să se gândească la faptul că sunt însărcinată fără ca Mason să îmi fie alături. Negare extremă.

Și acum, când e aici... Ei bine, o parte din mine încă vrea să ignore acest lucru, în timp ce alta vrea să cânte de bucurie.

– Ești pregătită să dai ochii cu el? mă întreabă Cass. Sau vrei să te furișezi prin spate și să îi spun că ai fost răpită de zâne?

– E o ofertă bună, dar o să aleg prima variantă.

Trag aer în piept, îmi îndrept spatele și ies.

– Ce părere ai? zice el, arătând spre o imagine a unui tip ras în cap care are tatuat pe ceafă trunchiul unui copac și pe scalp ramurile înfrunzite. Crezi că sunt eu?

E bună teoria. Dar nu e Mason.

– Haide! spun eu, luându-l de mână în timp ce zâmbește larg. Vreau o înghețată și o plimbare prin apă.

Se uită la Cass:

– Cum să refuz așa ceva?

– Nu cred că poți refuza, zice ea. Ne face la revedere cu mâna, apoi adaugă: Dacă îți mai amintești ceva despre banda tatuată și vrei să îmi pui întrebări, știi unde mă găsești. Și nu îți face griji, îmi spune ea, nu o să-i zic mai multe decât ar trebui!

Încuviințez din cap. Dar nu știu dacă se referă la tatuaj, la bebeluș sau la ambele.

– Obișnuiam să facem asta și înainte? întreabă Jack mai târziu, în timp ce ne plimbăm prin apă.

Cu o mână îmi țin pantofii. Pe cealaltă o legăn pe lângă corp, lovindu-l de mai multe ori pe Jack peste mâna liberă. Mă simt ca și cum aș flirta cu el, ca și cum am fi la o întâlnire. Și, în condițiile date, îmi place că mă simt puțin mai altfel decât ar trebui.

Ceea ce, bineînțeles, e total nedrept. E soțul meu. Ar trebui să îl pot ține de mână și să ne zbenguim prin apă. Ar trebui să îi pot spune despre bebelușul nostru. Ar trebui să mă pot opri și să îl sărut. Ar trebui să îi pot spune că îl iubesc.

Dar nu pot. Nu încă.

Și asta îmi frânge inima, mai ales astăzi.

– Ești bine?

Îmi dau seama că am încetinit și că am rămas în urma lui.

- Da, sunt bine. Scuze. Mă gândeam doar.

- Și eu. Face semn din cap spre țărm. Pot să te invit la cină?

- Sigur.

Îmi dau seama că Seagrave mai mult ca sigur a creat o identitate completă pentru Jack Sawyer, adică inclusiv cărți de credit și conturi bancare. Nu m-am gândit la asta până acum și de obicei nu îmi scapă astfel de detalii.

Cum îi zice oare? *Baby brain*[1]?

Ne plimbăm în tăcere până la Blacklist, un restaurant pe care eu și Mason îl frecventăm când suntem în zonă. De obicei, stăm la una dintre mesele de pe trotuar, dar de data asta mă conduce înăuntru, la o măsuță dintr-un colț întunecat.

Comandăm, apoi așteptăm într-o tăcere ciudată până când chelnerul ne aduce mâncarea. Cartofi prăjiți cu brânză pentru amândoi, o apă minerală pentru mine și o bere pentru Jack. Ia o gură, părând că încearcă să capete curaj bând, apoi pune paharul jos.

- Ce se întâmplă? întreb eu cu vocea tremurândă.

- Trebuie să vorbim, zice el, iar eu mă întreb dacă ne-a auzit cumva pe mine și pe Cass vorbind despre bebeluș și despre cine e cu adevărat.

Pentru o clipă, mă simt amețită. Pentru că, dacă așa stau lucrurile, atunci doctorița Tam s-a înșelat. I s-a spus adevărul în față, dar creierul lui e în regulă.

Apoi îmi zice:

- Știu că ți-ai iubit soțul, iar mica mea fantezie se duce de râpă, fiind înlocuită de realitatea dură, tăioasă și ciudată.

---

[1] Termenul se referă la modificările cerebrale survenite la femei în timpul sarcinii, care pot duce la tulburări de memorie și de atenție. (n.tr.)

– L-am iubit, spun eu. Îl iubesc și acum.

– Bineînțeles. Nu am vrut să sugerez că... Se oprește. Ideea e că știu asta. Și nu aș încerca niciodată să sugerez că nu îl iubești pe Mason sau că ar trebui să încerci să îl uiți.

Mă încrunt, neînțelegând unde vrea să ajungă cu asta.

– Probabil ar trebui să îmi țin gura, dar știm că trebuie să îmi recapăt memoria, nu-i așa?

Încuviințez din cap.

– Și asta înseamnă că trebuie să îmi analizez toate amintirile.

– Jack, chiar nu înțeleg unde vrei să ajungi cu asta.

Oftează.

– Uite ce e, nu vreau să te fac să te simți prost. Nu vreau să distrug prietenia noastră. Te întreb pentru că *suntem* prieteni. Pentru că, deși e ceva ce ai vrea să lași în urmă, am încredere că îmi vei răspunde sincer. În regulă?

– Mă cam sperii.

– În regulă? repetă el, iar eu încuviințez.

– Da. Sigur că da.

Trage aer în piept, apoi privește în jos la șervețelul pe care l-a rupt în bucățele. Nu am idee ce va spune, dar știu cu siguranță că e agitat.

– Înainte, când lucram împreună, chiar și când Mason era prin preajmă, oare am... Adică am fost... Of, la naiba! Aveam cumva o aventură?

Eram pe punctul de a lua o gură de apă. Așa că încremenesc cu paharul în aer. Îl pun încet înapoi pe masă.

– De ce întrebi asta?

Oftează din nou.

– Câteva amintiri vagi. Felul în care Cass s-a uitat la noi, ca și cum am fi mai mult decât simpli parteneri.

Felul în care mă privești uneori. Hainele din șifonierul tău, care îmi vin bine și pe care nu le simt ca fiind ale altcuiva. Blenderul care mă face să mă întreb dacă nu cumva l-am lăsat la tine acasă pentru a-mi fi mai ușor dimineața. Felul în care am știut unde aveai să te așezi la masă. Senzația...

- În regulă. Înțeleg.

- ... senzația pe care mi-a lăsat-o azi-dimineață sărutul tău. Ca și cum...

- Ca și cum ce? șoptesc eu când se oprește, iar tăcerea se așterne între noi.

Ezită, concentrându-se asupra bucățelelor de șervețel. Apoi își ridică ochii spre mine.

- Ca și cum m-aș întoarce acasă.

- Jack, eu... Iau o gură de apă, apoi mă ridic și mintea mi-o ia razna. Scuză-mă, spun eu și apoi mă grăbesc spre toaletă înainte să mă poată opri.

În spațiul acela mic, apuc blatul și mă aplec în față, uitându-mă în oglindă în timp ce întrebarea lui îmi răsună în minte. Literalmente vorbind, răspunsul e nu, pentru că nu mi-am înșelat niciodată soțul, iar Jack - adică Mason sau oricine ar fi - nu și-ar trăda niciodată un prieten. Și nu vreau să creadă că e genul de bărbat care ar face așa ceva.

Dar răspunsul la întrebare, dacă noi *am fi* împreună, ei bine, este da.

Doar că nu îi pot spune asta fără să risc. L-aș distruge dacă i-aș spune: „Nu, scumpule, nu avem o aventură, pentru că de fapt suntem căsătoriți", ar fi exact genul de factor declanșator al memoriei despre care doctorița Tam este convinsă că ar duce la o reacție în lanț îngrozitoare.

Concluzia este că trebuie să mint. Trebuie să îi spun bărbatului pe care îl iubesc și de care sunt foarte atașată că nu îl doresc. Că nu l-am dorit niciodată. Pentru că el e Jack, iar eu sunt căsătorită cu Mason, și nici unul din ei nu e genul care ar avea o aventură cu partenera lui sau cu soția unui prieten.

Oftez și îmi pun mâna pe burtă.

– Mămica ta e distrusă, spun eu. Și nici tăticul tău nu o duce prea bine.

Trag aer în piept ca să-mi fac curaj, deschid ușa și ies în alcovul întunecat care separă zona unde se servește de masa de bucătărie și de toalete.

Îl văd doar când îmi zice:

– Denny.

Mă întorc și îl văd în colțul cel mai îndepărtat. Și, pentru că sunt o proastă, mă duc la el.

Dau să spun ceva, dar, înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt, mă prinde de încheietura mâinii și mă trage spre el. Am timp doar să icnesc înainte să mă apuce strâns cu mâna de talie și să mă sărute. Și, la naiba, dar nu mă pot abține! Mă topesc în îmbrățișarea lui. Deschid gura pentru el, iar sărutul nostru e adânc, fierbinte și atât de sălbatic!

E tot ce îmi doresc, tot ce am nevoie și simt cum mă străbate fiorul legăturii noastre. Îl doresc atât de mult! Vreau să-i simt mâinile pe sâni, între picioare. Vreau să îl simt mișcându-se înăuntrul meu, înnebunindu-mă și umezindu-mă. Vreau să uit totul, mai puțin realitatea atingerii lui și, când explodez, vreau să mă întorc într-o lume în care soțul meu mă cunoaște și se cunoaște.

Dar nu se va întâmpla așa, iar amintirea acestui adevăr mă face să mă retrag.

– Jack, te rog, noi...

-Mi-am mai amintit ceva, zice el, dându-mi ușor la o parte părul de pe față. Mi-am amintit că am făcut dragoste cu tine.

Mi se pune un nod în gât. Sunt pe punctul de a plânge, așa că pot doar să clatin din cap, neputincioasă. Nu știu ce să spun. Nu știu ce să fac.

Așa că mă port ca o lașă și fug mâncând pământul.

Mă opresc la intrarea în sala de mese și privesc înapoi.

-Nu pot, spun eu suspinând și mi se pune un nod în gât. Și îmi pare rău, dar va trebui să găsești singur drumul spre casă.

capitolul 15

Sunt o epavă. O femeie distrusă, cu ochii înlăcrimați, care nu știe ce vrea și e cu desăvârșire incapabilă să gestioneze o criză personală.

Nu ar fi trebuit să mă urc la volan, fiindcă doar printr-un miracol am ajuns acasă întreagă și nevătămată, pentru că Dumnezeu știe că numai la drum nu mi-a stat capul și că abia de puteam vedea printre lacrimi.

Însă am reușit să ajung acasă. Și am dat buzna înăuntru, am fugit la baie, m-am dezbrăcat și m-am vârât sub așternuturi. Planul meu era să dorm tot restul verii, până la Crăciun. Apoi, ca o marmotă, aveam să arunc o privire afară și să decid dacă puteam ieși în siguranță.

Bineînțeles că nu am luat în considerare lucruri mărunte, precum mâncatul și născutul. Voiam doar să dorm, ca să scap de sentimentul de nefericire așa cum scapi de o mahmureală îngrozitoare.

Mă dorea. Și eu îl doream.

Și nu îl puteam avea.

De ce?

De ce, de ce, de ce?

Întrebarea îmi tot răsună în minte și, cu cât mă gândesc mai tare la ea, cu atât răspunsul se estompează mai mult.

Știu că am avut motive întemeiate pentru a pleca, dar oare care au fost?

Pentru că nu vreau să-mi înșel soțul? E ironic. Mason e soțul meu, indiferent cum îl cheamă.

Pentru că nu vreau să mă considere o femeie dispusă să înșele? Poate, dar la ce bun? Nu am fost niciodată infidelă și, în împrejurările de față, Jack nu prea are cum să gândească rău despre mine.

Pentru că nu vreau ca Jack să se considere genul de bărbat care ar seduce o femeie măritată, o colegă de muncă, o prietenă? Poate, dar mă întreb din nou: la ce bun? Dacă își va aminti, va înțelege. Și dacă nu își va mai aminti niciodată trecutul lui? Ei bine, atunci nu va exista pericolul să primească o vizită din partea unui soț încornorat.

Fiecare motiv pe care îl iau în considerare și pe care apoi îl elimin mă face să mă simt ridicolă pentru că am plecat de lângă el. Ridicolă și goală pe dinăuntru, pentru că, la naiba, tânjesc după el atât de mult, încât mă simt pustie.

Și totuși...

Închid ochii și mă las copleșită de adevăr: îl doresc și totuși fug. Dar nu înțeleg de ce anume mă tem.

Mă zvârcolesc în pat, dar nu pot dormi nici măcar o oră, darămite până la Crăciun. Enervată, ies dintre cearșafuri, îmi iau halatul de baie pe mine și mă duc desculță în bucătărie.

Nici vorbă să beau cafea, vin sau whisky, așa că rămân la ciocolată caldă. Nu mi-am mai preparat una de un car de ani, dar am lapte și o cutie de cacao veritabilă pe care am cumpărat-o iarna trecută. Am chiar și niște topping de frișcă în frigider, care mi-a rămas de la o poftă recentă de înghețată cu banane și caramel. Poftă care la momentul acela mi s-a părut inexplicabilă, dar care acum era perfect logică.

Amestec ciocolata cu laptele și aștept până ce face bule pe margini. Apoi o torn în cana uriașă de la Disneyland pe care a cumpărat-o Mason prima și singura dată când am mers în parcul de distracții. Adaug puțină frișcă, pun cana pe masă și apoi mă îndrept spre cămară, în speranța că mai am un pachet de biscuiți Oreo pe acolo. Sinceră să fiu, ar fi trebuit să îmi plănuiesc mai bine plângerea de milă.

Căutarea mea are succes. Ceea ce e chiar șocant, ținând cont de faptul că, atunci când Mason nu e acasă, lista mea de cumpărături nu include de obicei dulciuri. Dar în ultima vreme am făcut cumpărături pe pilot automat și se pare că micuțul sau micuța care crește în mine face unele alegeri în locul meu.

– Bine lucrat! îi spun eu bebelușului, mângâindu-mă pe burtă cu o mână și luând biscuiții Oreo cu cealaltă. Ce îi vom spune tăticului tău și când?

Sunt întrebări pertinente, dar nu vreau să mă gândesc la ele acum. Pentru că, dacă Mason nu își recapătă în mod miraculos memoria, știu că primul lucru pe care trebuie să-l fac este să stabilesc o întâlnire cu Seagrave și cu doctorița Tam. Vreau ca Mason – sau Jack – să-și cunoască copilul. Dar nu vreau să-i prăjesc mintea în timp ce-i spun adevărul. Și, pur și simplu, nu mi se pare drept să fie *unchiul Jack* în loc de *tati*.

Frustrată, desfac un Oreo și mănânc jumătatea fără cremă, în timp ce aștept să se răcească puțin cacaua. Sunt pe punctul de a duce cana la gură, să gust, când aud un ciocănit la ușa bucătăriei și tresar.

Mă grăbesc spre întrerupătorul de pe perete, aprind lumina în curtea interioară acoperită și îl găsesc pe Mason de cealaltă parte a ușii de la bucătărie, uitându-se

la mine printr-unul dintre cele șase ochiuri de geam pe care le-a montat chiar el.

Ar trebui să-i spun să plece; sunt prea sensibilă ca să mă ocup de asta acum.

Ar trebui, dar nu o fac.

În schimb, deschid ușa și-l întâmpin spunându-i:

– De ce naiba te furișezi din nou prin curtea din spate?

– Nu m-am furișat, jur!

– Majoritatea oamenilor vin prin față.

– Luminile erau stinse. Voiam să văd dacă mai ești trează și m-am gândit că, dacă luminile sunt stinse și în spate, o să-ți las un bilet pe verandă. Dar lumina era aprinsă și erai aici, așa că am intrat.

– N-ar fi trebuit să intri, spun eu brusc, conștientă de faptul că sunt goală pe sub halat. Iar eu n-ar fi trebuit să-ți deschid.

– Poate că nu. Dar dacă tot ai făcut-o...

Se oprește cu capul aplecat într-o parte, zâmbind arogant. Nu ar trebui să mușc momeala, dar o fac.

– Ce e? întreb eu, în timp ce îmi strâng cordonul.

– Dacă tot ai făcut-o, ai putea măcar să împarți biscuiții Oreo cu mine.

„Mason", mă gândesc eu, încântată, dar mi se taie puțin genunchii.

Îmi îndrept spatele și adopt o mină severă.

– Mi se pare cam exagerat. Totuși, e vorba despre Oreo. Există anumite sacrificii pe care o femeie nu ar trebui să le facă.

Zâmbesc larg. La fel și el.

– Promit că mă voi revanșa față de tine făcându-ți plăcerea de a-ți ține companie.

– La loc, spun eu. Îți aduc niște cacao. Dacă nu cumva preferi burbon.

Burbon cu biscuiți Oreo e gustarea preferată a lui Mason, seara târziu. Mi s-a părut mereu o combinație ciudată, dar el jură că e delicioasă.

Îi privesc fața, dar văd doar o expresie de acceptare aventuroasă.

– Mă bag. Mi te alături?

Clatin din cap.

– E o seară cu cacao pentru mine. Dar pentru tine... Mă opresc și apuc o sticlă de Knob Creek dintr-un bufet de jos. O așez pe masă, îi aduc un pahar și îl privesc cum dă o dușcă pe gât. Ridic din sprâncene: Trebuie savurată împreună cu biscuiții.

– O să fac și asta. Aveam nevoie de puțină tărie pentru ceea ce vreau să-ți spun.

– Ah...

Îmi trag scaunul și mă așez.

– Deci ne-am întors la partea aia?

Mai ia o gură, de data asta împreună cu un Oreo.

– Chiar e extraordinar de delicios, zice el, apoi se ridică din nou. Și complet pe lângă subiect. Trage aer în piept. Nu ar fi trebuit să vin după tine la restaurant. Și cu siguranță nu ar fi trebuit să te sărut. Probabil nu ar fi trebuit nici măcar să te întreb dacă a fost vreodată ceva între noi. Am forțat limitele. Te-am făcut să te simți prost. Și îmi pare rău. Sincer. Nu se va mai întâmpla.

– Ah...

Nu m-am așteptat la asta și aș vrea să mai spun ceva, dar chiar nu știu ce să zic, așa că o liniște ciudată se așterne între noi. E cu atât mai ciudată cu cât nu m-am simțit niciodată prost în preajma lui Mason.

– Bun atunci. Își drege glasul. Păi, ar trebui să mă întorc în Malibu. Liam va începe să se întrebe dacă am uitat cumva drumul până acolo, pe lângă toate celelalte lucruri.

Vrea să plece și, în timp ce-l privesc îndepărtându-se, mă lovește un gând. Știu de ce mă tem. De faptul că va dispărea de lângă mine, la fel ca tatăl meu. Și ca mama mea. Și da, la fel ca Mason.

Tata a plecat, dar mama nu a vrut să mă părăsească. Nu a avut de ales. La fel ca Mason. Azi era aici, iar mâine nu mai era. Acum s-a întors, nu întreg, nu încă cel puțin, dar e *aici*.

Și cea mai adâncă și mai întunecată temere a mea e că va dispărea din nou. Faptul că l-am pierdut o dată aproape că m-a ucis. Dacă îl pierd din nou, voi fi terminată.

Așa că iată motivul pentru care nu vreau să mă apropii de el acum. Nu din cauza regulilor doctoriței Tam legate de memoria lui sau a unor noțiuni greșit interpretate despre fidelitate care se aplică în cazul victimelor amneziei. Ci ca să-mi protejez sufletul.

În clipa aceea îmi dau seama cât de mult voi pierde dacă nu profit de moment. Chiar dacă va fi vorba doar de o lună, de o săptămână sau de o zi de amintiri, le vom păstra pentru bebelușul nostru. Chiar dacă va uita totul. Chiar dacă va dispărea pentru încă doi ani, voi avea puțin mai mult din el decât înainte.

Dar, Dumnezeule, sper din tot sufletul să nu dispară!

Se oprește lângă ușa de la bucătărie și se întoarce spre mine, zâmbind cu regret.

– Mersi pentru gustare. Ne vedem mâine la muncă. Iar de acum înainte mă voi purta frumos.

Doar mă uit lung la el, efectiv cu gura căscată, blocată în starea aceea groaznică între dorință și teamă. Dar apoi

deschide ușa și iese din bucătăria luminoasă în curtea interioară și nu mai rezist.

Fug după el și îl prind de mână înainte să apuce să deschidă ușa cu plasă care duce în curtea din spate.

- Așteaptă!

Se oprește.

- Denny?

- Nu pot, spun eu. Nu pot să te las să pleci. Nu când știu că s-ar putea să stai departe de mine pentru totdeauna.

Se vede pe chipul lui că e confuz.

- Nu știu despre ce...

- La naiba, Jack, spun eu și desfac cordonul halatului, apoi îl împing în jos de pe umeri.

Stau acolo goală, iar inima îmi bate cu putere în timp ce-i privesc fața, luminată acum doar de lumina din bucătărie care se strecoară prin ferestre.

- Doar atinge-mă!

- Denny, îmi spune cu voce groasă, plină de o dorință care îmi e atât de cunoscută, încât nu știu dacă să plâng sau să mă bucur. Cerule mare, ești frumoasă!

- Privește-mă cât vrei! îi spun eu, iar de data asta îi iau mâna și i-o așez pe sânul meu. Dar trebuie să mă atingi.

- Îmi plac condițiile tale, zice el, privindu-mă în ochi, în timp ce își trece ușor degetul mare peste sfârcul tare, aprinzând flăcări intense de dorință în trupul meu.

Scâncesc ușor și îmi mușc buza de jos, înăbușindu-mi imboldul de a-l implora să mă sărute. Da, îmi doresc acel sărut, dar îmi doresc și mai mult să simt plăcerea de a mă pierde în timp ce Mason îmi explorează corpul pentru a mia oară și, în același timp, pentru prima dată.

Nu mă dezamăgește.

– Închide ochii, îmi șoptește el, iar eu fac cum îmi spune.

Continuă să-mi stimuleze sfârcul cu degetul mare, folosindu-și acum și cealaltă mână, astfel încât ambii sâni să aibă parte de toată atenția lui. Îi simt buzele atingându-mi ușor tâmpla, apoi respirația lui ușoară pe ureche, înainte să-i urmărească conturul cu limba. Mă înfior și îmi mușc buza de jos.

Chicotește ușor și grav și mă sărută în jos pe maxilar, apoi ușor pe buze.

– La asta mă pricep, murmură el, apoi mă sărută dulce și presiunea ușoară se intensifică atunci când se retrage, apucându-mă cu dinții de buza de jos și stârnind un fior de căldură prin tot corpul, de la gura mea lacomă până între picioare.

Scâncesc și îmi schimb poziția, depărtându-mi picioarele și savurând senzația pe care mi-o lasă aerul în timp ce-mi mângâie coapsele. Sunt umedă, plină de dorință și tânjesc după degetele lui, după gura lui. Însă el nu se grăbește deloc – până acum, nici măcar nu a coborât mai jos de sâni.

– Jack, te rog...

– Ce mă rogi?

– Atinge-mă! îl implor eu.

– Dar te ating, îmi șoptește el, atingându-mi ușor urechea cu buzele. Vreau să îmi zici ce vrei.

În timp ce vorbește, își coboară o mână pe pântecul meu.

– Spune-mi cum să te ating, Denny. Spune-mi ce îți place!

– Asta, spun eu, știind că nu am rostit nicicând ceva mai adevărat. Mă deschid după o perioadă lungă de hibernare. Sunt din nou în brațele soțului meu și nici

măcar nu-mi pasă că el nu știe. Mă readuce la viață, ca pe o prințesă dintr-un basm. Asta, repet eu. Vreau toate astea. Și mai mult de atât.

-Și eu vreau, mârâie el. Dur. Tăios. Și știu că e la fel de disperat ca mine. Denny, îmi zice, căzând în genunchi. Trebuie să te gust.

Tremur, copleșită de dorință, în timp ce îmi cuprinde coapsele cu mâinile și le mișcă încet în sus, până când degetele mari îmi mângâie pielea fină dintre picioare. Își înalță capul și mă privește în ochi doar cât să observ dorința de pe fața lui. Apoi îmi atinge ușor miezul cu limba, stârnindu-mi valuri de plăcere atât de intensă încât mă mir că nu mi se taie picioarele.

Scâncesc când se oprește, apoi icnesc când îmi poruncește:

-Joacă-te cu sfârcurile!

Corpul mi se contractă. Mason nu e de obicei atât de autoritar, dar îmi place. Vreau să-l excit și eu la fel de puternic cum m-a excitat el pe mine. Vreau să aud ce își dorește, să-i împărtășesc fanteziile. La naiba, vreau *să fiu* fantezia lui!

Vreau să-i fac orice poftă, așa că îmi ating și îmi ciupesc cu nerăbdare sfârcurile, în timp ce îmi linge miezul și mă ține strâns de fese.

Aș putea sta așa o veșnicie, dar Mason schimbă jocul. Își mută mâna de pe dosul meu și o coboară până ce îmi găsește miezul cu vârful degetelor. Sunt incredibil de udă, iar el mă pătrunde, în timp ce mă frec de el, tânjind după fiecare plăcere și senzație pe care mi-o oferă.

Prea curând însă își trage mâna, mă stimulează de jur împrejur cu vârful ud al degetului, apoi îmi mângâie fesierul încordat. Icnesc, pentru că e o senzație necunoscută, dar nu pot nega că mă simt al naibii de bine.

– Îți place.

E o afirmație, nu o întrebare.

– Da, Dumnezeule, da!

Dar recunoașterea mea e ca o incriminare pentru că se oprește. Scâncesc, iar el se ridică în picioare, tachinându-mă răutăcios:

– Îmi place expresia ta, îmi zice el. De parcă ai vrea să mă implori, dar nu vrei să-mi dai satisfacția asta.

– Te voi implora, zic eu. Voi face orice vrei.

– Îmi place cum sună, răspunde el și mă sărută apăsat.

E un sărut sălbatic, o împreunare a limbilor și dinților, e o revendicare violentă.

Când se retrage, respirăm amândoi greu.

– Chiar că ar trebui să mă implori. Ar trebui să-mi spui tot ce-ți dorești, fiecare gând obraznic, fiecare fantezie nebunească. Pentru că vreau doar să te satisfac. Să simt cum cedezi. Să te aud cum țipi. Vreau să te fac să explodezi, Denny! Și apoi vreau să o iau de la capăt.

Îi mângâi fața, simțindu-i barba scurtă nerasă pe palmă.

– Cine ești? șoptesc eu.

Mason nu e timid în pat, nici vorbă! Dar acum dă dovadă de o intensitate incredibilă. Nu știu dacă are legătură cu faptul că am fost despărțiți sau cu îndrăzneala nou descoperită, dar n-am fost în viața mea atât de excitată, iar fiecare atingere îmi provoacă fiori.

Zâmbește când aude întrebarea.

– Sunt cel care face dragoste cu tine.

– Da, spun eu. Da, chiar ești.

Mă ia de mână și mă trage spre canapeaua mică de sub ferestrele care dau spre bucătărie. Se așază, apoi ridică o mână ca să mă oprească atunci când vreau să mă duc spre el.

- Stai! Vreau să te văd.

- E greu să mă ratezi. Sunt chiar în fața ta și sunt foarte dezbrăcată.

Gura îi zvâcnește.

- Atinge-te!

Inima îmi bate mai repede și simt o căldură delicioasă între picioare.

- Poftim?

- M-ai auzit.

Își pune mâna pe mădular, frecându-l prin blugi. Chiar și din locul în care mă aflu, îmi dau seama cât e de excitat. Și simt cât de udă sunt eu.

- Denny, zice el, vreau să te privesc.

E o afirmație atât de simplă în comparație cu intensitatea privirii lui, încât îmi dau seama că nu pot nici să protestez, nici să mă opun. Vrea să mă privească și, la naiba, vreau să-i fac pe plac! Vreau să-i simt privirea în timp ce mă joc cu mâna între picioare. Vreau să-l privesc cum își freacă mădularul gros din ce în ce mai repede în timp ce eu îmi vâr un deget în mine și apoi îmi sug degetul ud.

Vreau sălbăticie. Fantezie. Dorință.

Nu știu. Poate că vreau să recuperez timpul pierdut.

Doar îl vreau pe Mason și, în timp ce mă privește, închid ochii și îmi cobor încet mâna, apoi încep să îmi stimulez miezul încordat și umed.

- Iubito, murmură el, cu o dorință atât de intensă în voce, încât mi se pare presărată cu durere.

Sunt udă... Atât de udă... Și doar din cauza lui. Mă pătrund cu degetele și, în timp ce o fac, îmi spune să deschid ochii. Îl ascult și mă cutremur când văd pasiunea de pe fața lui, care anunță o explozie sălbatică.

Observă și el și văd cum își strânge mai tare mădularul încordat.

– Dezbracă-te, spun eu.

– De ce?

– Pentru că e rândul meu. Pentru că te vreau.

Nu face nici o mișcare, așa că mă urc în poala lui, încălecându-l, apoi mă frec de umflătura din blugii lui.

Scâncesc, iar el râde.

– Îmi place să te privesc.

– Da? Ți-ar plăcea să mă și ai?

Nu îmi răspunde cu voce tare, dar își descheie pantalonii și își scoate ușor mădularul. E uriaș și tare – mă frec de el, în timp ce el geme, apoi închide ochii și își lasă capul pe spate, ținându-mă de fund și ghidându-mi mișcările.

Mădularul lui e mai tare decât l-am văzut vreodată, iar în noaptea asta suntem mai sălbatici ca oricând.

– Ce facem? întreb eu, în timp ce continui să îmi mișc șoldurile, iar el mă mângâie pe fund cu degetul arătător. Niciodată nu am...

– Ce anume?

Icnesc când mă explorează și mai intim cu degetul, întregul meu corp tânjind după el, dorind să se umple de el.

– Asta, zic eu când reușesc să rostesc cuvintele. Toate astea.

– Deci am avut dreptate. Tu. Eu. Trecutul. Chiar a fost ceva între noi. Nu e prima dată.

Înghit în sec, captivă în propria stare de confuzie.

– Știi că așa e. Și, te rog, te rog, în clipa asta vreau doar să...

– Spune-mi!

– Te vreau înăuntrul meu. Te rog, Jack! Te rog!

- Nu am prezervativ, zice el, respirând greu.

- Nu-i nimic, spun eu. O să fie bine. Doar nu te opri, te rog!

Vreau să-mi schimb poziția, așa că mă ridic și nu mă mai frec de mădularul lui. Vreau capul mădularului. Îl vreau înăuntrul meu.

- Denny, nu cred că...

- Iau anticoncepționale, spun eu, ceea ce nu e adevărat, dar nu mă poate lăsa mai însărcinată decât sunt deja.

- Denny... Mă privește în ochi cu blândețe și tristețe. Nu putem risca. Nu mă îngrijorează că am putea face un copil.

- Atunci ce e?

- Nu știu ce mi-au făcut. Nu știu nici ce am făcut *eu*. Și nu o să risc ca tu...

Îl sărut, apoi îi zâmbesc în timp ce mă retrag și-i privesc ochii confuzi.

- E în regulă, îl asigur eu. Seagrave și echipa lui ți-au făcut toate testele posibile. Ești bine, îți garantez!

Cred că asta îl va liniști, dar pare și mai confuz.

- De ce naiba ți-ar spune ție așa ceva?

„Pentru că, fiind soția ta, s-au gândit că poate vreau să știu."

- Suntem parteneri.

- Da, dar asta nu...

- Jack, spun eu ferm. Vrei să discutăm despre politica de confidențialitate de la COS sau vrei să mi-o tragi?

Pot vedea pe fața lui că e șocat, apoi amuzat.

- Crede-mă, scumpo, numai la discuții nu-mi stă gândul acum!

- Mă bucur foarte mult să aud asta.

Mă prinde de gât, apoi îmi trage capul în jos și mă sărută cu putere, cu limba și cu dinții, cu căldură și atât de sălbatic și de adânc, încât e ca și cum m-ar penetra. Dar nu e de ajuns, pentru că eu îl vreau pe Mason. Corpul mi se încinge, tânjind să se elibereze. Simțind nevoia să fie satisfăcut.

– Nu mai pot aștepta, îi spun eu.

– Nici eu.

Îmi mușc buza de jos, apoi îmi schimb poziția șoldurilor până ce îi simt capul mădularului pe miezul meu. Mă ține cu mâinile de șolduri și îl las să mă ghideze, să mă ridice și să mă coboare, în timp ce ne tachinează pe amândoi, abia intrând în mine, apoi ieșind și repetând mișcarea într-un ritual înnebunitor, care mă face să înnebunesc pur și simplu.

Și pe el. Îmi dau seama după fața lui. După extazul întipărit pe trăsăturile lui.

– Mai mult, îmi cere el, eliberându-mi șoldurile și cedându-mi controlul total.

Preiau controlul cu lăcomie, penetrându-mă de nenumărate ori, în timp ce corpul mi se contractă și fiecare atom se strânge, pregătit pentru o explozie sălbatică.

Din ce în ce mai încordată. Din ce în ce mai repede.

Înăuntrul meu, Mason e aproape de orgasm. E încordat ca un arc și vreau să explodez odată cu el. Vreau să ne unim, să fim împreună. Vreau...

Lumea se năruie în jurul meu.

Mă las pe spate, cu corpul încins, rostind numele soțului meu:

– Mason! Oh, Dumnezeule, Mason!

Și apoi îmi dau seama ce am făcut.

Îl simt cum se încordează și deschid brusc ochii, șocată și jenată.

-Jack, spun eu. Nu am vrut să...

Se ridică, își trage blugii pe el, iar eu mă cutremur, simțindu-mă ca un rahat.

-Îmi pare rău, spun eu, în timp ce clatină din cap și se apleacă, îmi apucă halatul și mi-l aruncă.

-Nu, mie îmi pare rău.

Își trece degetele prin păr, în timp ce îmi iau halatul pe mine și îl leg strâns.

-Nu pot fi ceea ce ai tu nevoie. Nu pot fi dublura soțului tău.

Clatin din cap.

-Nu ești. Jur că nu ești! Mi-a scăpat. Vorbele alea nu au însemnat nimic...

-La naiba, Denny, au însemnat totul!

Lacrimi fierbinți îmi curg șiroaie pe obraji, pentru că se întâmplă exact cum m-am temut. Îl pierd din nou.

-Te rog, șoptesc eu, dar el doar clatină din cap.

-Nu vreau să fiu genul de bărbat care își trădează prietenul. Și tu nu ești genul de femeie care își înșală soțul. Nu știu ce nebunie ne-a apucat mai devreme, dar...

Se oprește și, încruntat, își ridică fața spre a mea cu o privire sălbatică, aproape letală în ochi.

-Nu ești genul de femeie care înșală, repetă el, apoi mă apucă de mâna stângă atât de repede, încât icnesc șocată. Nu tu, zice el, frecând inelul de platină cu buricul degetului mare, așa cum fac și eu când sunt pierdută în gânduri.

Trage aer în piept, tremurat, apoi își îndreaptă umerii și mă privește drept în ochi.

-Nu ți-ai înșelat soțul în seara asta, nu-i așa?

Teama și bucuria se războiesc în sufletul meu. Oare spune ce cred eu că spune?

– Jack, eu nu...

Își pune degetul pe buzele mele și clatină din cap.

– Nu sunt Jack, zice el, sunt soțul tău. Sunt Mason.

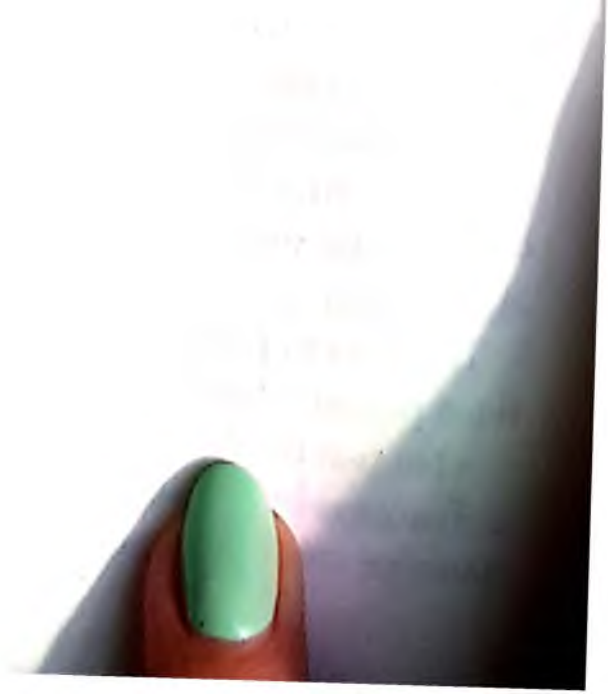

capitolul 16

Era Mason.

Mason Walker, nu Jack Sawyer.

Mason Walker, fost soldat în Forțele Speciale, devenit agent sub acoperire pentru Comandamentul de Operațiuni Secrete. Nu că și-ar fi amintit ceva din toate astea. Dar știa că era adevărat. Așa cum știa că era căsătorit cu Denise Marshall. *Denny*. Femeia care îi făcuse inima să i se oprească din prima clipă în care o văzuse intrând în celula aia afurisita de la COS.

Aceeași femeie care îl privea acum de parcă ar fi fost un fitil aprins ce ar fi putut exploda în orice moment. Își înăbuși o tresărire. Ținând cont de starea unora dintre victimele care sufereau de amnezie pe care i le arătase doctorița Tam, presupuse că nu era o temere irațională. Totuși, în clipa de față se simțea bine. Voia doar să își recapete viața.

Mason trase aer în piept.

- E casa noastră? O deținem împreună?

Denise căscă puțin ochii, dar încuviință din cap.

- Când am cumpărat-o?

- Nu cred că ar trebui să-ți spun așa, pur și simplu...

- Ba da, zise el, apropiindu-se de ea. Ar trebui.

- Doctorița Tam a zis...

- Nu, clătină el din cap. Știu care sunt riscurile. Știu de ce sunt îngrijorați. Dar simt că sunt bine.

Denise clătină din cap, dar o lacrimă i se prelinse pe obraz, frângându-i inima.

– Nu pot, zise ea, cu vocea înăbușită de lacrimi. Înțeleg că ești furios pe mine, dar sunt atât de fericită că te-ai întors! Și nu pot risca. Pur și simplu, nu pot!

Dumnezeule, dar îl distrugea de-a dreptul!

– Nu sunt furios pe tine, zise el, ridicându-i bărbia cu degetul arătător. Mă simt ușurat. Confuz. Impresionat.

– Impresionat?

– De faptul că ești a mea. De faptul că femeia cu care am avut fantezii din clipa în care am văzut-o este a mea.

– A fost îngrozitor cât ai fost plecat, șopti ea. Sunt obișnuită cu misiunile, dar aceea a fost lungă, nu am primit nici o veste de la tine și... Se opri, înfiorându-se. A fost îngrozitor, repetă ea. Și apoi te-ai întors și... Ei, bine, și asta a fost îngrozitor. Am fost atât de încântată să știu că ești în viață! Să te am din nou lângă mine. Dar a fost și mai îngrozitor, Mason. Chiar a fost.

Denise fonfăi, apoi își șterse lacrimile de pe față cu vârful degetelor și nasul cu mâneca halatului.

– Scuze. Sunt cam tulburată. Sunt epuizată și... Hai să spunem doar că a fost o zi neobișnuită!

– Cu siguranță.

Mason o luă de mână.

– Vino cu mine!

O conduse înăuntru, simțind o nevoie crescândă în interiorul lui. Nu era de natură sexuală, nu în totalitate. Dar era puternică și urgentă.

– E bucătăria noastră?

– Da, exact așa cum arată acum, îi răspunse Denise. Ne-am luat electrocasnice noi pentru că îți place sau îți plăcea să gătești. Dar blaturi noi, podele noi și toate...

Se opri, ridicând din umeri.

– Așteptai să mă întorc.

– Voiam să le schimbăm împreună, așa cum am făcut cu veranda din spate. Cameră după cameră, în fiecare

weekend, vreme de un an. Și urma să avem o casă nouă până la aniversarea noastră, spuse ea cu vocea tremurată.

- Îmi pare rău.

Ea clătină din cap cu vehemență.

- Nu. Să nu îți pară. Amândoi ne iubim munca. Eu încă o iubesc, chiar și după tot ce s-a întâmplat. Chiar dacă am plecat de la COS și m-am dus la Stark. E important ce facem. Poate că nu îți amintești ce făceai, dar te asigur că era de o importanță vitală. Și am cumpărat casa știind că se putea întâmpla orice. Că am putea fi transferați în altă țară. Că am putea ajunge să participăm la o misiune sub acoperire pe termen lung. Că unul din noi ar putea fi lovit la cap și ar putea ajunge să aibă amnezie. Denise rosti ultimul cuvânt râzând trist, dar el nu reuși să-i răspundă cu un zâmbet. Ea își drese glasul. În fine, știam care erau riscurile. Și știam că era posibil să ne așezăm la casa noastră ca simpli civili. Iar restul? zise ea și își roti mâna spre cameră, spre casă. Partea de care n-am reușit să mă ocup? Mi-e indiferent. Buzele îi zvâcniră și spuse amuzată: Cred că te iubeam chiar mai mult decât mi-am dat seama.

Se apropie de ea, o prinse cu mâna de bărbie și îi ridică ușor fața. Apoi o sărută. Doar o atingere ușoară a buzelor, dar se încinse, iar când se dădu înapoi, respira greu. Și știa exact ce voia. Pe ea. Viața lui. *Totul.*

- Vom termina casa, zise el. O vom termina împreună. Putem începe mâine.

Ochii lui Denise străluciră cu putere.

- Serios?

- E și casa mea.

- Da. Bineînțeles. Așa e, șopti ea ușor.

- Și tu ești a mea.

- Da, sunt.

Cuvintele acelea ca un jurământ îl spintecară, fierbinți și poruncitoare.

– Dă-ți jos halatul, zise el, auzindu-și cu greu vocea din cauza bătăilor inimii ce îi răsunau în urechi.

– Ce ai spus?

– M-ai auzit.

Se duse mai aproape, știind că forța limitele, dar trebuia să o facă. Că în locul și momentul acela, fie viața lui ca o umbră avea să devină reală pentru el, fie urma să rămână pe dinafară, privind înăuntru prin geam.

Denise respira greu, cu buzele ușor depărtate, studiindu-l cu atenție, de parcă ar fi încercat să-i citească gândurile.

– Ești soția mea, nu-i așa? Îmi aparții, la fel ca această casă? Ca mobila asta?

O prinse de capătul mai lejer al cordonului.

– Iubește, onorează, *supune-te!*

Îl privi în ochi, cu o scânteie de zburdălnicie în privire.

– De fapt, am scos partea cu supune-te din jurăminte.

– Și dacă vreau să o includ la loc?

Denise ridică din sprâncene.

– Chiar vrei?

– Vreau oare să știu că încă e real pentru tine? Eu? Căsnicia noastră? Vreau oare să știu, să știu cu adevărat că îmi aparții complet și în totalitate? Vreau oare să știu că vei face orice dacă îți cer, așa cum și eu aș face orice pentru tine? Da, nevastă! Vreau toate astea.

Denise nu îi răspunse, nu în prea multe cuvinte, dar se îmbujoră și respiră greu când îl prinse de mână și trase de cordon împreună cu el. Își mișcă umerii, iar halatul alunecă în jos, lăsându-l doar cu un cordon alb în mână, care atârna spre grămada de material alb de pe podea.

Mason dădu drumul cordonului.

Preț de o clipă, rămase locului, admirând fiecare centimetru din corpul ei. Înainte, fusese o femeie pe care o dorea. Dar dorința fusese amestecată cu vină. Nu numai că râvnise la soția altui bărbat, dar își scosese mădularul și o penetrase.

Doar că, de fapt, nu o făcuse.

Femeia după care tânjise era a lui. Femeia lui. Partenera lui, prietena lui.

Soția lui.

Viața lui.

Oare nu era ăsta mersul firesc al lucrurilor? Iar în cazul lui chiar era adevărat, pentru că știa atât de puține despre viața lui! Dar Denny se afla chiar în centrul ei, iar el avea impresia că așa fusese mereu, chiar și când viața lui fusese la fel de cuprinzătoare precum lumea.

- Te iubesc, îi zise ea. Stătea goală și lipsită de inhibiții în fața lui. Dumnezeule, Mason, te iubesc atât de mult!

Cuvintele ei îi încălziră sufletul. Îl echilibrară.

Se gândi că poate altui bărbat aflat în situația lui i s-ar fi părut îngrozitoare. Dar nu lui. Nu când le rostea ea. Denise Marshall îi spunea aceste cuvinte și, chiar dacă i se șterse tot din minte, se simțea cel mai norocos bărbat din lume.

- Sus! zise el. Te vreau în dormitorul nostru.

Preț de o clipă, Denise nu se mișcă. Apoi un zâmbet îi lumină fața.

- Da, domnule, zise ea, și ieși din cameră înaintea lui.

Mason o urmă, admirându-i fundul în formă de inimă și felul în care își unduia șoldurile.

A lui, se gândi el, încă nevenindu-i să creadă.

Când ajunse în dormitor, o găsi pe pat, cu gleznele încrucișate și brațele larg deschise.

- E ca un ospăț pentru mine, zise el.

– Oh, cred că îmi va plăcea și mie!

– Nevastă, zise el și trase aer în piept. Frumoasa mea nevastă!

O văzu îmbujorându-se de plăcere.

– Bărbate, replică ea, întinzându-i mâna. Vrei să faci dragoste cu mine?

– Oh, da! îi răspunse el și se urcă în pat.

Dar mai întâi voia să exploreze fiecare centimetru al corpului ei. Voia să asculte cum respira din ce în ce mai repede în timp ce îi mângâia pielea cu vârful degetelor. În timp ce gusta din fiecare centimetru al trupului ei. În timp ce îi descoperea pistruii de pe umeri și un semn din naștere în formă de diamant care părea să plutească fix deasupra adânciturii dintre trunchiul și coapsa ei.

Avea o adâncitură numai bună de sărutat la baza gâtului; era punctul în care se gâdila cel mai tare. Iar când își trecu arătătorul pe sub curbura tălpii, Denise aproape că sări din pat.

– Ești extraordinară, îi zise el în cele din urmă, deși nu își încheiase încă explorarea. La naiba, probabil nu avea să termine niciodată de explorat! În clipa aceea însă voia mai mult. Voia să o sărute. Să se piardă înăuntrul ei. Și apoi, după ce aveau să explodeze amândoi, îmbrățișați, aveau să adoarmă împreună.

Asta își dorea, se gândi el, în timp ce îi pătrunse adânc cu mădularul miezul strâmt. După asta tânjea, se gândi el, mișcându-se înăuntrul ei – trupurile lor unite. O singură inimă. Un singur suflet. O singură memorie.

Ea. Ei.

Atât exista în clipa aceea.

Și adevăratul miracol din momentul acela era că știa fără nici o urmă de îndoială că și ea simțea la fel.

capitolul 17

Mă trezesc și îl văd pe Mason lângă mine, sprijinit într-un cot, privindu-mă cu o expresie atât de plină de tandrețe, încât aproape că mă doare sufletul.

- Bună dimineața, nevastă, zice el, iar eu îi zâmbesc și mă cuibăresc lângă el.

- Am putea să stăm pur și simplu așa vreo săptămână sau două? Cu siguranță universul ne datorează măcar atât.

- Mie îmi sună bine, zice el, mângâindu-mă ușor pe brațul gol cu vârful degetului. Nu îmi e rușine să recunosc că sunt epuizat. E epuizant pentru un bărbat să fie dezvirginat de soția lui.

Izbucnesc în râs.

- Dezvirginat? Tu? Nici vorbă!

Mason se ridică în șezut, trăgându-mă după el.

- Nu, nu. Nu mă contrazice. Mai ales când am dreptate. Până la urmă, pentru mine a fost prima dată. Cel puțin din câte îmi amintesc.

Zâmbesc larg, pentru că are dreptate. Și apoi, inexplicabil, izbucnesc în plâns.

Sau poate că nu e chiar atât de inexplicabil. Clocotesc hormonii în mine, la urma urmei.

Dar hormonii doar îmi fură capacitatea de a mă controla. Îngrijorarea și temerile sunt reale. La fel și lacrimile.

- Hei, zice el și mă trage spre el. Vom fi bine.

Trag aer în piept, neregulat.

– Oare? întreb eu și apoi îmi vine să îmi dau palme, pentru că nu vreau să port această discuție acum.

Și totuși, se pare că vom discuta. Chiar acum.

– Ce vrei să spui?

– Eu doar... Doar că... Of, la naiba, Mason! Ești aici, te iubesc și sunt soția ta , iar din perspectiva mea, toate astea sunt minunate.

Vorbesc serios, dar va trebui să risc și să-i dezvălui puțin mai mult din sufletul meu dacă nu vreau să mă creadă nebună.

Se dă în spate și se sprijină de tăblia patului. Mă mut și eu, cu picioarele încrucișate în fața lui, și mă acopăr cu cearșaful, pentru că mă simt foarte expusă.

– Denny, zice el, cu vocea încordată. Ce se întâmplă?

– Doar mi-e teamă, spun eu.

– Că nu îmi voi recăpăta memoria?

Încuviințez din cap.

– Și că nu poți... Să fim serioși, Mason! Nu-ți amintești de mine. Nu-ți amintești nici de tine. Ești în patul acesta pentru că ești soțul meu, dar dacă nu mai ești același om? Dacă nu îți dorești să fii aici? „Dacă nu îți dorești un copil, când nici măcar nu ți-o amintești pe mama lui?“ Alung gândul din minte. Îmi pare rău, spun eu. Te confrunți cu atâtea probleme și acum spun și eu asta, dar...

– Ți-e teamă, zice el simplu și mă ia de mâini. Bineînțeles că ți-e teamă. Soțul tău s-a întors și nici măcar nu te mai cunoaște.

Pufnesc dur.

– Da, cam așa, pe scurt.

Mason vine mai aproape și mă trage spre el, așa cum face de obicei, până ce șoldurile ni se ating și mă ia în brațe.

– Îmi pare rău, spun eu, din nou. Nu ar trebui să ne concentrăm asupra mea. Nu după tot ce ai...

– Ba pe naiba! zice el și mă sărută ușor pe frunte. Dar uite care e treaba: ne-am făcut un jurământ, nu-i așa? La bine și la rău? Vrei să spui că ar trebui să dăm bir cu fugiții doar pentru că ne confruntăm cu ce e mai rău?

– Nu știu, spun eu cu sinceritate. Oamenii pleacă. Pleacă tot timpul.

– Eu nu plec, îmi zice el cu voce dură.

Plină de intensitate. Este o afirmație, dar e și o promisiune.

– La naiba, chiar și cu amnezie, tot m-am întors! Și să-ți mai spun ceva. Te iubesc cu adevărat și mă aștept ca sentimentul să devină mai profund cu timpul.

– Nici măcar nu mă cunoști.

– Îți cunosc esența. Sufletul. Știu că îmi place ce am văzut. Știu că am încredere în instinctul meu, iar până acum, Mason Walker mi se pare un tip destul de cumsecade.

Zâmbesc.

– Chiar este.

– Și te-a iubit. Ceea ce mă face să fiu destul de sigur că și eu te iubesc. Sau că te voi iubi. S-ar putea ca momentan să mă intereseze doar sexul.

Acum mă tachinează.

– Adevărul e că sexul merită, spun eu, zâmbindu-i la rândul meu.

– Cu siguranță.

Îmi atinge vârful nasului, un lucru pe care îl făcea și Mason cel dinainte, și simt cum fluturași fericiți îmi zburdă prin suflet.

– Știai că îmi amintesc filmele? întreabă el. Multe filme.

– Mmm... Habar n-am de ce i-a venit în minte asta. Știam despre seriale. Adică îți amintești *Lost*.

– Îmi amintesc și de filmul *Când Harry a cunoscut-o pe Sally*. De toate interviurile acelea reale. Unul dintre ele era cu un cuplu care avusese o căsătorie aranjată, iar cei doi s-au înțeles foarte bine. Așa că noi de ce nu am putea? Dacă într-adevăr ne-am dori asta?

Tocmai a zis exact ce mă îngrozește cel mai tare.

– Și vrei?

– Oh, da! îmi spune el și nu pot nega intensitatea pasiunii din vocea lui.

Sau din sărutul lui când se apleacă și mă sărută dulce de tot.

– Să nu te îndoiești vreodată de faptul că te iubesc. Nici acum. Nici altă dată.

Îmi mușc buza de jos și încuviințez din cap.

– Bine. Să nu mă faci niciodată să mă îndoiesc de asta!

– S-a făcut.

Trage de cearșaf și îmi cuprinde ușor sânii cu mâinile.

– De fapt, voi face mai mult de-atât, adaugă el și își coboară lent mâna pe abdomenul meu. Ce-ai zice dacă ți-aș arăta?

– Te simți mai bine? mă întreabă el, două orgasme mai târziu.

Încuviințez din cap, apoi mă rostogolesc pe burtă. Mă sprijin pe coate și mă uit, pur și simplu, la el, la bărbatul acesta de care mi-a fost atât de dor. Care, în mod miraculos, s-a întors la mine. Și care are de gând să rămână.

Tot trebuie să-i spun despre copil, evident, dar nu mă simt deloc vinovată pentru că mai aștept. În ultimele câteva zile a trebuit să se confrunte cu multe aspecte

legate de realitatea vieții lui și nu e ca și cum voi intra în travaliu chiar în după-amiaza asta.

În plus, trebuie să vorbesc cu Seagrave și cu doctorița Tam. Am rămas însărcinată când Mason a venit să mă vadă pe furiș, în timpul operațiunii. Și e o amintire destul de intensă. Oare, dacă îi spun, riscăm să-i dăm peste cap circuitele din minte?

Nu știu, dar nu voi face nimic care să-l pună în pericol pe Mason. Ceea ce înseamnă că eu și bebelușul trebuie să mai așteptăm.

Între timp, am o slujbă, iar el ar trebui să mă însoțească la lucru. Dacă asta îi va reporni memoria, cu atât mai bine.

- Ar trebui să ne sculăm, spun eu. Ar trebui să fim la muncă. Să urmărim băieți răi. Să transmitem rapoarte. Să aflăm de la Liam detalii despre primadona lui.

- Și totuși, nu mă vezi dând fuga spre duș. Își trece alene degetele peste brațul meu gol. Oare mereu mi-a plăcut să încalc regulile?

- Ai fost soldat, deci nu.

Mason zâmbește cu un aer superior.

- Îmi prinde bine amnezia.

Râd, dar râsul se transformă repede într-un geamăt, când mă întoarce brusc pe partea cealaltă, mă încalecă și mă sărută cu putere.

- Iar? îl mușc de buză. Nu te mai saturi de încălcat regulile.

- Ai vreo problemă cu asta?

- Nu, chiar nu, spun eu și îl iau pe după gât.

Chiar atunci îi sună telefonul.

Mason se încruntă și se rostogolește spre masa din lateral.

– Doar câțiva oameni au numărul ăsta și probabil n-ar trebui să-l ignor pe nici unul dintre ei. Sawyer, zice el în timp ce apasă butonul pentru activarea difuzorului.

– Vrei să-mi spui de ce motocicleta mea e parcată în fața casei lui Denise?

E vocea lui Liam. Mă ridic repede în șezut, simțindu-mă la fel de vinovată ca o elevă prinsă sărutându-se în debaraua îngrijitorului.

– Pentru că încă suntem în pat. Și goi.

Urmează un moment de pauză, apoi Liam zice:

– Cred că nu aveam nevoie de atâtea informații.

Iar eu mă abțin cu greu să nu râd.

– Se pare că e soția mea.

Îl aud pe Liam icnind scurt.

– Îți amintești?

– De fapt, nu. Nu îmi amintesc absolut nimic. Dar se pare că e adevărat. Și momentan mă bucur că nu știu. Sau mă bucuram înainte să ne întrerupi.

Liam oftează.

– Clar prea multe informații.

– Ești afară? întreabă Mason. Pentru că ai fi putut să bați la ușă.

– Mi-am făcut griji. În caz că uitai din nou cine ești. Ar fi păcat să pierd o motocicletă atât de frumoasă.

– Dimpotrivă, mă simt foarte conștient de mine însumi.

– Aha. Ryan zice să vă mișcați dosurile la birou.

Mason îmi face cu ochiul.

– Se pare că am dat de belea cu profesorul.

– Venim imediat! țip eu, acoperindu-l, apoi îl lovesc peste umăr, în timp ce el râde și încheie convorbirea. Cred că l-am șocat, spun eu.

– Mă îndoiesc de asta.

Ridic din umeri.

-Nu știu ce să zic. Îl ador pe Liam, dar nu sunt convinsă că iese la întâlniri. Nu cred că l-am auzit vreodată povestind că ar fi ieșit în oraș cu cineva.

Pe de altă parte, Dallas Sykes e cea mai bună prietenă a lui, așa că mă îndoiesc că l-ar putea șoca ceva.

-Poate că are o iubită secretă ascunsă pe undeva. Și poate că, adaugă el în timp ce mă trage jos din pat, nu vreau să vorbesc despre Liam când suntem amândoi goi la duș.

capitolul 18

- Ți-ai recăpătat memoria, zise Ryan, bătându-l pe Mason pe spate în timp ce se așeză pe un scaun lângă Denny. E incredibil! Cum naiba s-a întâmplat?

- Se pare că datorită zvonurilor care se răspândesc cu viteza gândului, zise Mason, privindu-l țintă pe Liam. Am spus că știu cum mă cheamă. Cam atât.

Liam se lăsă pe spate în scaun, clar netulburat.

- E un început, zise el.

- Cum ți-ai amintit numele? întrebă Quince.

Mason își înăbuși un zâmbet când își aminti cum Denny îi strigase numele în pat. Lângă el, Denny derula mesajele de pe telefon cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îl prinse de coapsă. Își înfipse degetele în carnea lui, într-o încercare de avertizare nu foarte subtilă.

- Datorită unui lucru pe care l-a spus Denny, răspunse el și le zâmbi celor din echipă. Pur și simplu, mi-am amintit.

Își puse mâna peste a ei, înainte ca ea să apuce să și-o retragă, dorind să mențină contactul.

- Să sperăm că îți vei aminti și alte lucruri! zise Ryan. Cât despre ședința informativă de azi, trebuie să...

- Scuză-mă că te întrerup, zise Denny, dându-și scaunul în spate și eliberându-și mâna.

Mason se ridică și el, motivat de îngrijorarea de pe fața ei.

- Tocmai am primit un semnal de la sistemul lui Cerise. Cineva se află pe proprietatea ei chiar acum.

– Du-te! zise Ryan. Raportează mai târziu.

Încuviințară amândoi din cap și se grăbiră spre garaj. Veniseră cu motocicleta lui Liam, ceea ce se dovedi a fi un noroc, ținând cont de traficul aglomerat dimineața devreme.

– O să-mi iau și eu una, zise Mason când coborâră de pe motocicletă în fața casei lui Cerise, unde era deja parcată o mașină de patrulă a Departamentului de Poliție din Los Angeles.

De data asta, Cerise nu le ieși în întâmpinare, iar când bătură la ușa din față, o umbră străbătu vizorul înainte să audă încuietoarea și să se deschidă ușa. În același timp, o mașină opri în fața casei derapând, iar Denny se întoarse brusc. Mason observă că își ținea mâna pe armă.

– Speram să ajungi înaintea mea, îi zise Peter în timp ce alergă spre ușă. Spune-mi că sistemul te-a avertizat direct și că nu ai venit pentru că te-a sunat Cerise îngrozită așa cum m-a sunat pe mine!

– Sistemul m-a avertizat, îl asigură Denise pe Peter. Și tot sistemul a anunțat poliția.

– Sunt în curtea din spate, zise Cerise, mușcându-și buza de jos și ieșind în curtea interioară din față. Au venit doi polițiști, dar tipul deja dispăruse.

– Ai înregistrarea? o întrebă Peter pe Denny.

Ea încuviință din cap.

– O pot descărca pe telefon. Dar se va vedea mai clar pe sistemul de monitorizare al lui Cerise. Putem intra?

– Poftim? Ah, da, desigur.

Cerise intră în casă, apoi le făcu tuturor semn să o urmeze.

Sistemul era programat să difuzeze înregistrarea prin sistemul home cinema al lui Cerise. Mason o privi

ge Denny pornind televizorul, selectând intrarea potrivită și apoi derulând filmulețul video.

-O setez cu patruzeci de secunde înainte de ora la care am primit avertizarea, zise ea. Să vedem ce se întâmplă atunci.

-Cu siguranță e o îmbunătățire în ce privește acoperirea, zise Mason, în timp ce imaginea umplu ecranul. Nu mai sunt puncte moarte. Și uite chiar acolo! Mișcare în tufișul acela.

-Văd, zise Denny, ducându-se lângă el.

-Priviți! țipă Cerise, apoi arătă spre umbra unui bărbat care urcă târâș panta abruptă din spatele casei.

Soarele apunea și zona era și mai întunecată din cauza vegetației. Dar, în timp ce urcă dealul și tot mai multă lumină se revărsă asupra lui, trăsăturile bărbatului deveniră tot mai clare.

Denny stătea lângă Mason și brațele li se atingeau ușor în timp ce urmăreau înregistrarea video. Așa că îi simți și îi auzi reacția șocată când bărbatul își ridică privirea și camera video îl înregistră. *Chipul.*

Intrusul de pe proprietatea lui Cerise era bărbatul din club. Ba, mai mult, era bărbatul care o atacase pe Denny, care îi provocase rana lungă și subțire pe care și-o acoperea acum cu mâna.

În spatele lui, Peter vorbea cu Cerise.

-Îl cunoști? E același bărbat pe care l-ai văzut mai înainte?

Mason îi asculta, dar nu era foarte atent. Și cum să fie când furia clocotea în interiorul lui?

Se întoarse și o privi pe Denny în ochi. Nu părea speriată. Dimpotrivă, părea furioasă.

Și în clipa aceea știu că se gândeau amândoi la același lucru. Aveau să găsească *Chipul* - și apoi aveau să facă orice era necesar ca să își dea seama ce naiba se întâmpla.

Dură ceva timp, până ce reușiră să o liniștească pe Cerise. Nu voia să plece de acasă, dar nu voia nici să rămână singură, iar Peter o asigură că avea să stea cu ea peste noapte. Sau oricât avea nevoie.

- Vom pune o echipă și în afara proprietății, zise Denny. Cei din echipă fie îl vor speria, fie vor fi primii care vor riposta dacă se întoarce.

Cerise încuviință.

- Mersi. Cred că m-aș simți mai bine așa. Măcar pentru câteva zile.

- Du-te și desfă o sticlă de vin, îi sugeră Peter, îmbrățișând-o. Îi voi conduce pe Denise și pe Jack. La capătul trotuarului, atitudinea lui blândă se transformă într-una plină de furie. Imediat ce aflu cine își bate joc de ea... Se opri, apoi trase aer în piept și privi când la Denise, când la Mason. Cine-i nemernicul ăla și ce se întâmplă?

- Bună întrebare, zise Denny, cu o expresie încordată și hotărâtă. Îl privi în ochi pe Mason. Vom afla.

- Să aflați? întrebă Peter, ridicând din sprânceană. La naiba, Denise, ți-am văzut fața! Voi doi știți ceva. L-ați mai văzut înainte. Cine e?

Denise vru să-i răspundă, dar Mason interveni:

- Când vom ști, vei afla și tu.

Peter îl privi cu atenție pe Mason, apoi încuviință din cap.

- Bine. Fie, oftă el. Vreau să se simtă în siguranță. Apoi arătă spre ei și le zise: Sunați-mă!

De îndată ce Peter se întoarse în casă, Denny ridică din sprâncene.

-Am lucrat cu el. E un agent foarte bun.

-Asta nu înseamnă că trebuie să îl ținem la curent. Nu e misiunea lui, adăugă Mason când o văzu încruntându-se. Și nu cred că domnul Chip are vreo legătură cu Cerise.

Denise încuviință din cap.

-Și eu mă gândeam la același lucru. L-ai observat în club, dar poate că ți s-a părut cunoscut pentru că l-ai văzut mai înainte, în timp ce urcam spre Cerise și nu avea nici o legătură cu amnezia.

-Dar... zise Mason și se bătu ușor peste gât.

-Da. Exact. Atacul asupra mea.

-Deci tipul o urmărește pe Cerise ca să stea cu ochii pe tine sau ca să îți atragă atenția, zise Mason, analizând toate posibilitățile în minte.

-Ba, mai mult, poate că vrea să îți atragă ție atenția. Mesajul pe care mi l-a transmis era pentru tine.

Mason se gândi o vreme la asta, apoi clătină din cap.

-Doar că primul incident cu Cerise a avut loc înainte să fiu în echipă. Nu se prea leagă.

Denise expiră.

-Atunci o să ne vârâm nasul până când se vor lega.

-De acord. Măcar acum avem o fotografie.

-I-am trimis deja o captură de ecran lui Ryan. A pus echipa tehnică să verifice. Cu puțin noroc, o să găsim ceva până diseară. Dacă nu, îl putem suna pe Seagrave ca să ne ajute.

-Bine, zise Mason, deloc surprins că deja trimisese mai departe imaginea.

Poate că nu își amintea trecutul cu soția lui, dar acum o cunoștea. Și știa că era un agent extraordinar de bun.

-Ne întoarcem la birou?

Mason clătină din cap.

-Hai să lucrăm de acasă! Vreau să îmi aduc lucrurile.

Mason o privi, deopotrivă ușurat și încântat să vadă cum confuzia ei inițială se transformă în înțelegere și apoi, slavă Cerului, în încântare.

– Te muți cu mine, îi zise ea cu un zâmbet la fel de strălucitor ca soarele Californiei.

– În mod tradițional, soțul și soția locuiesc împreună. Ezită, sperând să nu fi presupus prea mult. Dacă ești de acord și tu.

– Nu fi ticălos! zise Denise, fericită. Te-aș săruta chiar acum, dar vreau să fiu profesionistă.

Mason privi peste umăr și îi văzu pe cei doi ofițeri în uniformă întorcându-se la mașină.

– O lăsăm pe altă dată. Arătă spre motocicletă și-i zise: Te las acasă și mă duc să-i duc motocicleta lui Liam, îmi iau geanta cu cele câteva lucrușoare și apoi iau un taxi spre tine.

– Am o idee mai bună: eu o să merg cu polițiștii și ne vedem la mine, cu tot cu lucrurile tale. Așa vom economisi timp. Casa lui Liam e într-acolo, zise ea, arătând vag în direcția coastei, apoi se întoarse și arătă spre direcția opusă. Iar noi stăm acolo.

– Mi se pare corect. Își trecu degetul de-a lungul maxilarului ei. Știu că vei dori să lucrăm când voi ajunge, așa că îți spun de pe acum: primesc o oră. Fără alte treburi de făcut. O oră întreagă la discreția mea.

– Nu mai spune! Și ce se va întâmpla în ora aceea, domnule Walker?

– Păi, noaptea trecută ți-am studiat corpul și am aflat o mulțime de modalități prin care îl pot satisface. Ținând cont de problemele mele cu memoria, m-am gândit că ar trebui să văd cât de bine îmi amintesc ce îți place...

capitolul 19

În timp ce colegii mei polițiști se ceartă pe tema asemănărilor dintre filmele *Marvel* și *Războiul stelelor*, eu mă gândesc la chestiuni mai urgente. Mai precis la Cerise, la Chip și la lucrurile misterioase pe care ar trebui să și le amintească Mason. Suficient de importante ca să mă atace cineva pe stradă, dar fără ca mișcarea aceasta îndrăzneață să ducă la vreun rezultat. Nu când informațiile sunt bine ferecate, fără să poată fi scoase la iveală.

Cel puțin nu prin vreo modalitate sigură.

Mă încrunt, gândindu-mă la ce mi-a spus Seagrave. Că, dacă încerc să forțez nota spunându-i lui Mason ce a făcut în trecut, asta i-ar putea lăsa urme permanente. Și apoi mă încrunt și mai tare, întrebându-mă cum naiba ar trebui să îi explic că am rămas însărcinată.

Mașina de patrulă oprește în fața casei mele. Sar din ea, mulțumindu-le pentru că m-au adus și pentru discuția distractivă despre filme. Șoferul chicotește, iar eu le fac cu mâna în timp ce mașina pleacă.

În loc să intru în casă, mă îndrept spre garajul de la capătul aleii noastre lungi. Deoarece locuiesc singură de multă vreme, mi-am format obiceiul de a mânca în oraș sau de a comanda mâncare. Mason era bucătarul în familia noastră. Eu eram genul care pregătea o masă cu brânză și biscuiți Ritz dacă asta era cea mai rapidă cină.

În seara asta vreau să pregătim cina împreună. Așa că mă urc în mașină și ies cu spatele cu grijă, asigurându-mă că fetița vecinului nu și-a lăsat tricicleta pe aleea noastră, și pornesc spre cel mai apropiat magazin Ralph's.

Având în vedere că nu sunt foarte pricepută în bucătărie, îmi ia ceva timp să străbat magazinul, ceea ce e frustrant, pentru că vreau să mă întorc acasă înaintea lui Mason, ca să fiu acolo când ajunge. Nu peste mult timp, țin în mână două sacoșe de pânză cu carne pentru friptură, cartofi, broccoli proaspăt și o sticlă de vin destul de scumpă. Plus înghețată de vanilie și fursecuri Chips Ahoy, un produs de suflet de la începutul relației noastre.

Pun sacoșele pe podea și îmi dau seama, cu uimire, că fredonez. Nu cred că am mai fredonat vreodată de la plecarea lui Mason. Și sentimentul acesta nou de pace și de fericire doar îmi amintește cât de dor mi-a fost de el. Și, în același timp, cât de mult mai avem de recuperat.

Mă încrunt și mă opresc din fredonat. Dacă nu își va aminti niciodată? Dacă este un nou început pentru noi și o luăm de la zero, fără un istoric în comun, pentru că el nu își amintește, iar eu nu am voie să-i spun?

Am cutii pline cu suvenire și mii de fotografii digitale. Și urăsc gândul că nu voi putea să i le arăt nici lui, nici copilului nostru.

Expir, tremurat, apoi conduc spre casă într-o stare mai sumbră. Ignor garajul și parchez pe alee, apoi traversez peluza, cărând cele două sacoșe.

Mă gândesc la Mason, iar primul meu gând când văd pe cineva mișcându-se pe veranda din față e că a ajuns acasă înaintea mea.

Dar gândul acela durează mai puțin de o secundă – în clipa următoare arunc sacoșele și mă întind după arma

pe care o am în toc sub jachetă. Pentru că nu e Mason. Ci Chipul.

Îmi ia timp să arunc cumpărăturile, iar el își scoate arma înaintea mea – de data asta e un pistol, nu un cuțit. Aud împușcătura în clipa în care simt înțepătura din piept, chiar deasupra sânului.

Icnesc, mă clatin, apoi privesc în jos, așteptându-mă să văd o rană urâtă de glonț. În schimb, văd capătul cu pană al unei săgeți mici.

„Un pistol cu tranchilizant? Cerule mare, copilul..."

Mă cuprinde un sentiment rece de panică și mă forțez să mi-o înăbuș, hotărâtă să mă bazez pe pregătirea mea profesională. Mă întorc spre mașină, cu intenția de a mă încuia pe dinăuntru, să îmi iau arma de rezervă și să trimit un semnal către ASS. Apoi voi apăra acel spațiu mic până când va veni Mason sau cineva din echipă ca să-l oprească pe nemernic.

Doar că nu reușesc să o fac. Creierul încearcă să trimită un semnal picioarelor, dar acestea nu cooperează. În mintea mea, alerg foarte repede. În realitate, mă prăbușesc pe iarba deasă de pe peluza din fața casei.

Sunt cu fața în jos și nu pot vedea nimic, nu pot *face* nimic. Și apoi cineva mă întoarce cu fața în sus – e o senzație ciudată și înfricoșătoare, pentru că nici măcar nu simt vreo atingere. Dar pot vedea, iar cerul de după-amiază apare deasupra mea. O imagine blocată doar de Chipul urât care se uită la mine. O față rotundă, cu un nas mare și ochi cu urdori. Are mizerie printre crăpăturile pielii și îi simt respirația de pește putrezit și de ceapă. E un coșmar. Nu știu ce vrea de la mine. Sau ce vrea de la Mason.

„Spune-i că trebuie să își amintească! Spune-i că trebuie să ne dea înapoi ce a luat!"

Asta mi-a spus la club și asta îmi spune și acum. Vreau să strig că nu înțeleg, că nu știu despre ce vorbește și că nici Mason nu știe. Dar nu pot să țip. Nu îmi pot folosi gâtlejul pentru că până și respirația mi-e îngreunată.

„Oare sunt pe moarte?"

– Spune-i, îmi șoptește Chipul înainte să se aplece peste mine și să facă un gest în stânga mea.

Oare mă atinge? Nu știu. Nu-l pot simți și nu pot să îmi mișc capul ca să văd.

– Spune-i să se uite și să vadă, adaugă el, apoi se îndreaptă și se ridică.

Atunci aud scârțâitul frânelor, vocea lui Mason strigându-mă și zgomot de pași. Chipul stă în picioare deasupra mea, cu un picior de o parte și de cealaltă.

Nu-l pot vedea pe Mason, dar știu că e acolo, iar sentimentul de eliberare îmi curge prin vene ca vinul. O să-l prindă pe nemernic. Quince o să facă tot ce știe mai bine cu detectorul de minciuni, cu medicamentele și celelalte trucuri ale meseriei ca să obțină răspunsuri. Totul va fi bine.

Trebuie doar să rezist îndeajuns.

Trebuie să lupt cu întunericul care se strecoară pe la colțuri.

– Denny! strigă Mason din nou de undeva din stânga mea. Apoi îl aud țipând apăsat și răgușit: Nu!

Și văd cum Chipul își înfige un ac în gât și apoi zâmbește deasupra mea.

Dar nu mai văd nimic altceva pentru că m-a cuprins întunericul. Și ultimul lucru pe care îl aud este țipătul îndurerat al lui Mason strigându-mi numele la nesfârșit.

capitolul 20

- Un tranchilizant? Doar atât? Ești sigur?

- Încă facem teste, dar până acum în rezultatele de laborator se vede doar tranchilizantul. Și vezi și tu că începe să își revină.

Chiar îmi revin? Recunosc vocea lui Mason și pe cea a lui Seagrave, dar tot nu înțeleg la ce se referă. Cineva m-a adormit. Asta e destul de clar. Și...

Chipul. Și cumpărăturile. Și...

- De ce naiba a adormit-o? Ca să nu îl vadă când se sinucide? Și ce naiba a fost treaba aia cu telefonul?

Clipesc, iar lumea îmi apare și dispare din fața ochilor, de parcă ar da cineva la o parte niște jaluzele și apoi le-ar trage la loc. Cum adică s-a sinucis? Și despre ce telefon e vorba?

Deschid gura și șoptesc:

- Mason.

Sau poate că nu spun nimic, pentru că nu pare să mă fi auzit cineva.

- Mason, te rog! Lucrăm la asta.

- Vreau să lucreze la asta și cei de la ASS. Ei sunt echipa ei acum. Trebuie să fie ținuți la curent cu ce se întâmplă.

- Am vorbit deja cu domnul Stark și cu domnul Hunter. O echipă de la ASS este informată chiar acum.

Mă cuprinde un sentiment cald de ușurare. Nu știu ce se întâmplă, dar mă bucur că prietenii mei lucrează la caz.

– Uite!

E vocea lui Mason. Și e aproape. Atât de aproape!

– Denny? Denny, eu sunt. Te poți trezi?

Vreau să-i spun că sunt deja trează. Înainte, am avut impresia că visez, dar acum sunt trează. Doar că mă simt foarte grea. Până și pleoapele îmi sunt foarte grele.

– Ai răbdare! zice Seagrave. Îi va lua o vreme să revină la suprafață.

Are dreptate și e o metaforă bună. Mă simt de parcă aș da din picioare ca să ajung la suprafață și chiar trag aer în piept când trec de barieră și revin la realitate. Deschid ochii și îl văd pe Mason privindu-mă, mai întâi îngrijorat și apoi ușurat.

– Slavă Cerului! zice Mason, strângându-mă de mână.

– Chipul. M-a împușcat cu un tranchilizant?

– Da.

Seagrave ajunge cu scaunul cu rotile lângă Mason.

– Bine ai revenit printre noi!

– Doar un tranchilizant. E sigur?

Mă gândesc la copil. Te rog, te rog, să nu fi pățit ceva copilul!

– Doar un tranchilizant, zice Seagrave.

Încuviințez din cap, liniștită. Știu suficient de multe despre arme ca să nu mă îngrijorez prea tare în legătură cu o săgeată cu tranchilizant.

– Dar de ce a făcut-o? Oare a vrut să scape rapid după ce mi-a transmis mesajul?

Mason și Seagrave se privesc unul pe celălalt.

– Ce mesaj? întreabă Mason.

– Același ca data trecută, le spun eu. Că trebuie să îți amintești. Trebuie să dai înapoi ce ai luat.

Se privesc din nou.

– Ziceți-mi și mie ce se întâmplă! spun eu.

Forțele îmi revin, iar amețeala dispare. Mă ridic ușor în șezut pe patul de spital. Apoi privesc în jur, observând pentru prima dată că sunt în fosta cameră a lui Mason.

Seagrave încuviințează din cap. Ușor, dar suficient. Mason se concentrează asupra mea și îmi zice:

- Sunt două lucruri pe care ar trebui să le știi. În primul rând, Chipul a murit.

- Poftim? A încercat să scape? Pentru că trebuia să vorbim...

- S-a sinucis, zice Mason. Și-a injectat cianură.

Rămân cu gura căscată și, preț de o secundă, sunt uluită.

- De ce ar face asta?

- E una dintre multele întrebări, zice Seagrave.

Privesc când la el, când la Mason, așteptându-mă să îmi spună restul întrebărilor. Și răspunsurile.

O clipă mai târziu, Mason ridică din umăr, părând de-a dreptul neajutorat.

- Ți-a lăsat un telefon. Chiar în mână. Un smartphone absolut gol.

- Oh! Încerc să procesez informațiile, dar nu au nici o logică. Ați încercat să sunați la ultimul număr? Ați verificat e-mailurile?

Se holbează amândoi lung la mine. Bineînțeles că au încercat.

- E aici? întreb eu.

Mason arată spre masa din lateral, pe care se află ceea ce pare a fi un smartphone cu cartelă lângă o cană de plastic roz plină cu apă cu gheață.

- Pot să mă uit?

Mason ridică din sprâncene, dar nu protestează. Înțeleg că mă port ridicol – n-o să văd nimic din ce n-ar

fi văzut și ei. Dar tot vreau să-l văd, chiar dacă știu asta și, imediat ce îmi pune telefonul în mână, oftez.

Apoi scâncesc, pentru că aparatul îmi târâie în mână.

– Ce ai făcut? zice Mason, iar eu clatin din cap.

– Nimic... Eu... Mă uit. E un mesaj.

Se apropie de mine și citim mesajul împreună.

Prima parte conține un șir de simboluri chimice pe care, ținând cont de puținele cunoștințe în domeniul științei pe care le am, nu le pot descifra. Dar nici nu e nevoie. E suficient de clar din cuvintele care urmează: „E în sângele ei. Perioadă de incubație de 72 de ore. Dă-ne cheia de criptare. O să pregătim antidotul. Răspunde când ai cheia".

În sângele meu.

„Sângele meu, copilul meu. Oh, Dumnezeule sfinte!"

Îmi spun că totul e în regulă. Poate că e doar o amenințare. O tactică pentru a ne speria. Până la urmă, echipa de la COS a spus că am doar tranchilizant în sânge.

Dar știu că nu e adevărat. Despre orice toxină ar fi vorba, e acolo. Doar că tehnicienii de laborator nu o căutau.

Totuși, câtă vreme primesc antidotul la timp, eu și bebelușul vom fi bine.

Cel puțin asta îmi spun.

Dar nu știu dacă e adevărat.

Și, ținând cont de faptul că acea cheie de criptare e îngropată în mintea lui Mason, nu cred că voi afla vreodată.

– N-ar trebui să facă asta, spun eu, privind sala de conferințe prin fereastra cu geam tip oglindă.

Mă străbate un fior de teamă arzător: mă tem pentru mine, pentru copil, pentru Mason.

- Nu are de ales, zice Quince și își pune mâna pe umărul meu ca să nu mă mai plimb de colo-colo.

- Mereu avem de ales.

- Iar el a ales, zice Liam.

Mă întorc și îmi privesc prietenii cu ochii plini de lacrimi.

- Și dacă îl va distruge?

Nici unul dintre bărbați nu îmi răspunde. Nici nu trebuie să o facă. Mason mă iubește. Și dacă singurul mod de a accesa această cheie de criptare e să se forțeze să-și amintească, atunci asta va face. Chiar dacă riscul e mare. Chiar dacă s-ar putea să uite totul. Sau chiar mai rău.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Mason. La filmulețele cu alți agenți care au fost forțați să se confrunte cu amintirile lor ascunse prea devreme. Bărbați care au cedat complet.

„Te rog, te rog, nu lăsa să i se întâmple și lui Mason!"

În cealaltă parte a sălii de conferințe, Mason stă pe unul dintre scaunele cu roți. E îmbrăcat cu un tricou și are o mulțime de benzi de monitorizare montate în jurul pieptului și al capului, toate conectate la o rețea de monitoare și la un computer care se află în fața doctoriței Tam.

Are mâinile legate și arată ca un prizonier. Ca un individ care urmează să fie interogat. Iar această iluzie e întărită de cele două perfuzii la care e conectat. Una dintre ele conține un sedativ cu acțiune rapidă, pentru ca doctorița să-l poată adormi dacă începe să se îndrepte spre o zonă periculoasă. Cealaltă conține un compus asemănător serotoninei, care ar trebui să-l mențină calm în timp ce parcurge procesul de stimulare a memoriei.

– Gânduri frumoase, îi spusese doctorița Tam, zâmbind ironic cu jumătate de gură. Gândește-te la gânduri frumoase induse forțat!

Nu a fost tocmai o explicație medicală de nivel înalt, dar am înțeles ce voia să spună. Amnezia i-a fost indusă de o traumă îngrozitoare. Pentru a aduce la suprafață amintirile îngropate, Mason trebuia să găsească o modalitate de a ocoli trauma respectivă. Iar asta însemna să nu alunece înapoi în starea psihică asociată traumei cu pricina, ci să creeze în schimb o ușă dosnică a *fericirii*.

În teorie totul suna bine. În practică însă era destul de riscant.

– Nu pot să îl pierd din nou, spun eu.

Liam vine lângă mine la fereastră.

– Tocmai de aceea face asta. Pentru că nici el nu poate trăi fără tine. Și asta se va întâmpla dacă nu obținem antidotul.

Îmi șterg o lacrimă și încuviințez din cap. 72 de ore. Atât avem la dispoziție ca să obținem antidotul. După aceea, nu mai există leac și voi muri într-o săptămână.

Sau cel puțin așa îmi spune echipa medicală. Ținând cont de toată situația, nu am nici un motiv să mă îndoiesc de spusele lor.

Bineînțeles, nu e vorba doar despre mine. Toxina din sângele meu e ceva nemaivăzut. E o amenințare la adresa securității naționale. Chiar dacă eu aș fi complet sănătoasă, Mason s-ar afla tot pe scaunul acela, gata să se sacrifice pentru a salva lumea.

În sală, doctorița Tam începe să-i vorbească lui Mason cu voce calmă și echilibrată. Întrucât nu știe cu exactitate prin ce a trecut, l-a hipnotizat în speranța că așa va reuși să scoată mai ușor la iveală acele amintiri. Sper doar ca amintirile să nu se dovedească a fi periculoase.

A fost informată de către colonelul Seagrave, așa că începe să-i descrie misiunea ale cărei detalii nu le-am cunoscut niciodată. Nici Quince, nici Liam și nimeni altcineva din echipa Stark, așa că îi sunt recunoscătoare lui Seagrave pentru că ne-a dat tuturor autorizarea necesară pentru a fi de față. Am nevoie de sprijinul prietenilor mei. Și de ajutorul lor.

Misiunea lui Mason a constat în a se infiltra într-un grup internațional de mercenari cunoscut sub numele La Guerre Rouge pentru a transmite informații despre diversele activități pe care le desfășura, îndeosebi despre traficul de arme și de droguri. Infiltrarea a fost un succes, iar Mason a reușit să câștige încrederea unuia dintre comandanții cu grad înalt ai grupului, care l-a însărcinat în cele din urmă să se ocupe de un proiect secret care era într-o fază avansată de dezvoltare.

Cei de la COS cunoșteau toate aceste informații din rapoartele rare pe care le transmitea Mason și din documentele pe care le lăsa în locații prestabilite. Și, în timp ce doctorița Tam îi povestește lui Mason despre toate aceste amintiri, semnele lui vitale rămân în parametri normali.

Mă uit la Liam și la Quince, încercând să îmi înăbuș optimismul. Cu siguranță asta înseamnă că totul va fi bine. Cu siguranță se va dovedi că am fi putut recurge la această metodă imediat după întoarcerea lui și că Mason a fost lăsat fără memorie dintr-un exces de precauție.

În timp ce privesc, doctorița Tam îl ghidează pe Mason pe drumul memoriei, iar el își descrie sarcinile de zi cu zi. Lucrurile îngrozitoare la care a fost martor, ba la care a și participat ca să nu se dea de gol. Înțeleg genul acesta de muncă și ce presupune ea, așa că nu sunt șocată. Dar, în același timp, știu că prea mult timp

petrecut în lumea interlopă poate întina sângele unui om și nu vreau ca Mason să se întoarcă acolo. Nu după toate astea.

Mă uit la Quince, dorind să-l întreb dacă el crede că Ryan l-ar recruta pe Mason în ASS. Dar nu o fac. Momentan, trebuie doar să trecem de ziua de azi.

În sfârșit, doctorița Tam îl conduce pe Mason spre ultima comunicare transmisă. Descoperise ceva cu adevărat îngrozitor și anunțase că avea să trimită mai multe detalii. Dar detaliile nu mai sosiseră. În schimb, Jack Sawyer se trezise în Victorville.

– Să începem cu camionul și să o luăm înapoi de acolo. Îți amintești că ai fost aruncat din camion?

– Da.

– Îți amintești cum ai fost pus în camion?

– Nu.

Liniile electronice de pe monitoarele din spatele lui Mason începură să pâlpâie. Îl prind de mână pe Quince și îl țin strâns.

– Hai să vorbim despre asta. Lasă-ți mintea să se întoarcă în trecut. Cu cine erai?

Liniile pâlpâie și mai tare. Mason pălește.

– Ți-au spus ceva înainte să te urce în camion?

Corpul începe să îi tremure, iar eu îmi țin respirația.

Urmează altă întrebare, apoi încă una și încă una. Dar nici un răspuns, iar cu fiecare întrebare devine tot mai agitat, corpul lui tot mai încordat, până când, în sfârșit, doctorița Tam îi cere să își amintească chipul liderului celulei în care se infiltrase.

Un țipăt sălbatic și sfâșietor se desprinde din gâtlejul lui Mason. Se ridică în picioare, prinzându-se tare de cap, cu fața cuprinsă de durere, în timp ce fire și tuburi de perfuzie atârnă pe lângă el, apoi cade pe podea,

se ghemuiește pe gresie, legănându-se, scâncind și legănându-se din nou.

Totuși, ecoul țipătului lui se aude în continuare... Sau așa mi se pare. O clipă mai târziu, îmi dau seama că, de fapt, eu țip.

- Nu are rost, zice doctorița Tam prin interfon, după ce i-a administrat încă o doză de sedativ și l-a ajutat să se așeze înapoi pe scaun. Nu acum. Nu văd nici un semn de leziuni permanente sau regresie, dar are nevoie de timp ca să se refacă înainte să încercăm din nou.

- Nu poate să încerce din nou, îi spun eu lui Seagrave, care mi s-a alăturat în zona de vizionare. Nu veți obține nimic, iar asta îl va distruge.

- Perioada aceea e esențială, zice Seagrave gânditor. Chiar înainte să-l abandoneze în Victorville. A aflat ceva. Ceva periculos și important. Trebuie să știm ce anume. Mă privește în ochi și adaugă: Și nu doar pentru că trebuie să te salvăm pe tine. Sunt mai multe în joc decât viața unei femei, fie ea a unei femei în care am încredere și pe care o admir. Și, ținând cont de faptul că toxina din sângele tău este o substanță pe care nu am mai întâlnit-o până acum, trebuie să presupunem că reprezintă elementul central al unui atac cu arme biologice. Trebuie să știm ce plănuiesc, când și cum.

Știu toate astea. Bineînțeles că știu.

- Trebuie să încercăm din nou, zice Seagrave fără ezitare. Și trebuie să continuăm până când vom obține răspunsuri. Sau până când nu vom mai putea continua.

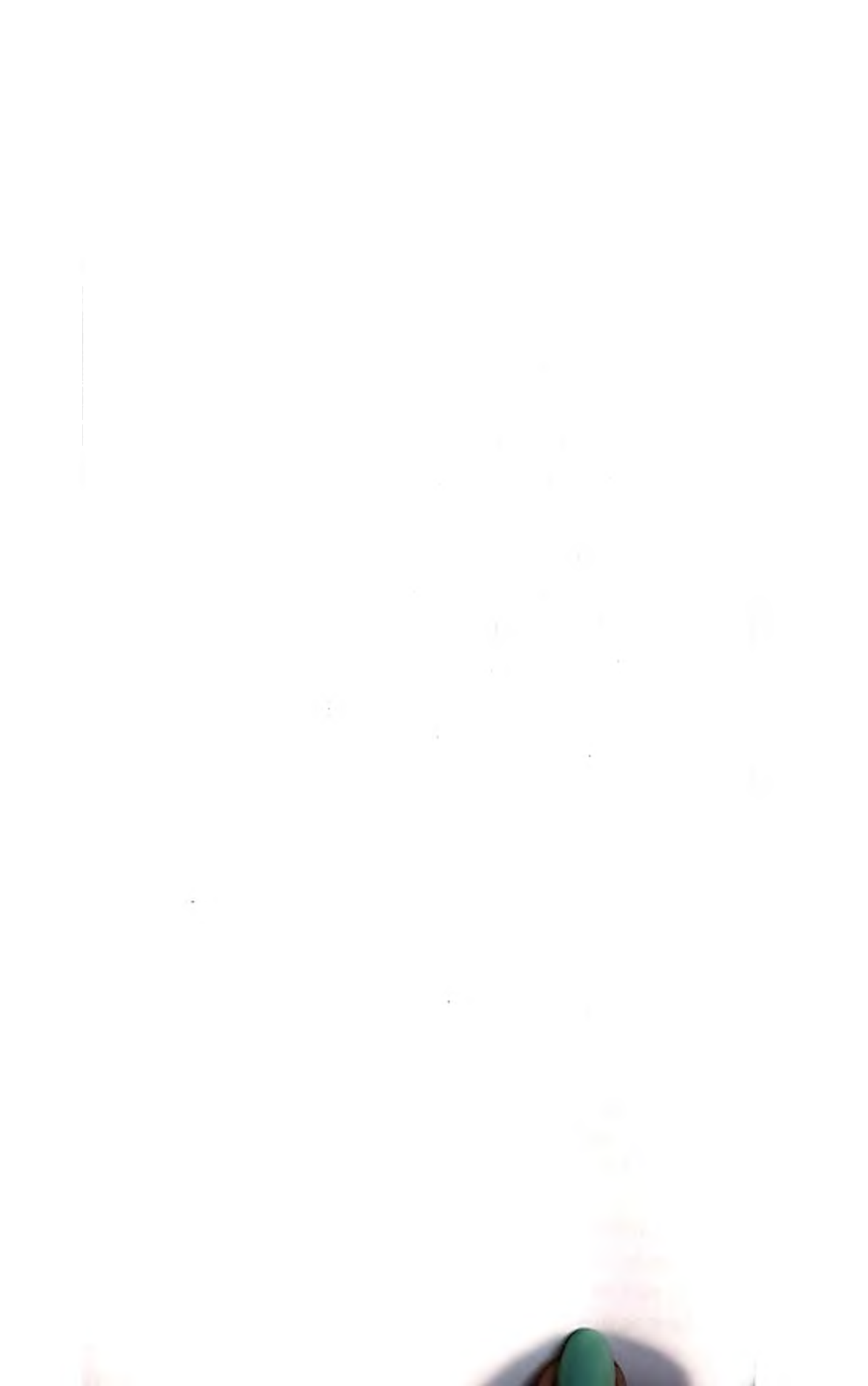

capitolul 21

Mason se plimbă încolo și încoace prin apartamentul mic pe care cei de la COS îl puseseră la dispoziție lui și lui Denny pentru noaptea aceea, camere pe care agenții aflați în deplasare le puteau folosi în timpul misiunilor locale. Seagrave zâmbise când le oferise apartamentul, numindu-l un gest de curtoazie. La urma urmei, timpul trecea, iar Mason și Denny aveau nevoie de odihnă. Nu să conducă înapoi spre Silver Lake.

Ce-i drept, așa era. Dar Mason știa că, dacă ar fi refuzat oferta, Seagrave ar fi insistat. Informațiile din mintea lui erau prea importante ca să-l lase să plece. În plus, deși credeau că toxina din sângele lui Denny era latentă, tot voiau să-i facă recoltările și testele obișnuite.

Ceea ce însemna că apartamentul era mai mult o necesitate decât un gest de curtoazie.

Chiar și așa, era privat, fără sistemele de monitorizare montate în infirmerie sau în celulele de arest. Iar Mason era recunoscător pentru acest gest de curtoazie. Își dorea să o țină în brațe pe Denny. Și voia să aibă parte de intimitate. Voia să se piardă unul în celălalt, în caz că avea să fie ultima noapte în care mai puteau face asta. Sau cel puțin ultima noapte pe care avea să și-o mai amintească.

– Trebuie să-i spun doctoriței Tam să insiste mai mult, zise Mason, oprindu-se în fața mesei unde Denny se uita peste rapoartele chimice și de laborator.

Denny închise laptopul brusc, vizibil frustrată.

– Pot sparge aproape orice sistem. Pot scoate informații din orice creier electronic, dar să fiu a naibii dacă pot pricepe compoziția chimică a chestiei pe care mi-au injectat-o! Oftă și își trecu degetele prin păr, apoi îi zâmbi lui Mason. Scuze, nu eram atentă. Ce ai spus?

– Doctorița Tam. Trebuie să îi spun să insiste mai mult.

– Poftim? Ba nu. Suntem aici ca să ne odihnim câteva ore. Ca să-ți recapeți forțele. Dar asta nu înseamnă că trebuie să insiste mai mult. Ai început să cedezi, Mason! Dacă va insista mai mult, vei ceda de tot.

– Trebuie să încerc. Își trase scaunul de lângă ea și se așeză. Perioada de incubație e de 72 de ore și viața ta e în pericol. Crezi că am de gând să dau înapoi?

– Cred că trebuie să fii deștept. Dacă forțezi prea mult lucrurile, te-ai putea pierde în propria minte.

– Dacă nu forțez lucrurile, vei muri. În plus, au planuri cu toxina asta. Nu vei fi singura care va muri și o știm amândoi.

Denny clătină din cap, dar nu îl contrazise. Mason știa că avea dreptate și o știa și ea.

– Sunt puternic, zise Mason cu blândețe, ridicându-se în picioare și apoi trăgând-o în brațele lui.

Denny clătină din cap.

– Nu suficient de puternic.

Mason râse, apoi îi șterse o lacrimă.

– Mersi pentru votul de încredere.

Buzele îi zvâcniră, dar Denny nu reuși să zâmbească.

– Nu suport gândul de a te pierde. Mai ales nu acum, când...

Se opri, clătinând din cap.

– Acum, când abia m-ai regăsit?

Denny ezită, apoi încuviință din cap, iar Mason aproape că o întrebă ce-i ascundea. Dar nu o făcu. În schimb, o sărută.

- Și eu simt la fel. Și sunt dispus să fac orice ca să te păstrez lângă mine. Și, sper eu, ca să mă întorc complet la tine.

- Mason... Se opri, apoi se dădu jos din poala lui și începu să se plimbe încolo și încoace. Trebuie să știi...

Un ciocănit puternic la ușă o întrerupse, și se întoarseră amândoi spre ușă.

- Asistenta, zise o voce masculină joasă, iar Denny se încruntă.

- Intră! strigă ea. Apoi făcu o grimasă și-i spuse lui Mason: E timpul să mă înțepe din nou.

Intră o asistentă medicală îmbrăcată în blugi și halat verde, care aruncă neglijent fișa lui Denny pe masă, în timp ce pregăti fiola. Denny se așezase deja pe marginea canapelei mici din zona de zi a apartamentului, așa că asistentul se duse spre ea, în timp ce Mason rămase în spate, lângă masă.

Mason văzuse o mulțime de oameni cărora li se luase sânge, iar lui i se luase suficient cât să umple o bancă de sânge. Dar tot nu îi făcea deloc plăcere să asiste la acest proces, așa că își coborî capul, privind fișa lui Denny. Răsfoi cu nonșalanță paginile, apoi încremeni când ajunse la notițele doctorului: „Analiză toxină lichid amniotic prenatală la 16 săptămâni: negativă. Toxină maternă: pozitivă. Retestare lichid amniotic după perioada de incubație de 72 de ore".

Mai citi o dată nota, apoi încă o dată - mai întâi cu o bucurie debordantă, apoi cu un sentiment tot mai puternic de groază și de trădare.

Era însărcinată.

Urma să fie tată.

Dar, deși se entuziasmă la gândurile acelea, realitatea îl zdrobi. Și nu era vorba despre toxină sau despre problemele lui de memorie, ci de cealaltă realitate. De realitatea mai întunecată.

Realitatea în care soția lui, care pretindea că îl iubea, făcuse sex cu alt bărbat cu 16 săptămâni în urmă.

„Cu cine?"

Întrebarea îl frământa, iar gândul că soția lui se culcase cu alt bărbat îi clocotea în sânge ca un fel de otravă caustică și toxică.

Lăsă fișa pe birou și începu să se plimbe încolo și încoace prin cameră, plin de gelozie și de îndoială. Se îndrăgostise de Denny - nu doar înainte. La naiba, nici măcar nu își putea aminti cum fusese înainte! Ci *acum*. Chiar acolo. Chiar atunci. Se îndrăgostise de istețimea ei, de umorul și de dedicarea ei. Și, crezuse el, de loialitatea ei.

Oare nu o vedea așa cum era cu adevărat?

Oare avuseseră probleme în căsnicie înainte?

Oare ea îl crezuse mort și își găsise alinarea în brațele altui bărbat?

Preț de o clipă, își îngădui să creadă asta pentru că era teoria care îi aducea o oarecare liniște. Apoi își aminti ce îi confirmase Denny înainte să facă dragoste pentru prima oară, când el încă era Jack. Știa că Mason era în viață.

Știuse că el, Mason, era undeva în lume.

Și tot se culcase cu alt bărbat.

„La naiba!"

- Ești bine?

Se plimbase încolo și încoace atât de repede, încât aproape că alerga. Acum privi în jur, uluit. Asistenta

plecase, iar Denny stătea în picioare, îngrijorată, de parcă i-ar fi păsat cu adevărat. Ca și cum el nu ar fi fost cel mai mare prost din lume.

- Contează pentru tine?

Denny clipi, confuză.

- Poftim? Bineînțeles că da. Făcu un pas spre el și întrebă: Mason, ce s-a întâmplat?

- Nu îmi amintesc nimic din timpul petrecut împreună înainte să mă întorc, zise el încet. Nu îmi amintesc nimic din ce am avut sau nu am avut. Din felul în care iubeam sau nu iubeam.

- *Nu* iubeam? repetă ea, încruntată.

- Tu îmi zici că eram îndrăgostiți, dar eu nu știu sigur. Ce dovadă am? Ce dovadă în afară de faptul că m-am îndrăgostit de tine acum, aici?

Denny își linse buzele, privindu-l de parcă ar fi fost un joc de puzzle vechi cu multe piese lipsă.

- Și eu te iubesc. Te iubeam și atunci, te iubesc și acum.

- *Nu!* rosti el pe un ton sfâșietor, arătând acuzator cu degetul spre ea. Nu sta acolo spunându-mi că mă iubești! Nu mă minți, spunându-mi că m-ai așteptat, că ți-a fost dor de mine și că m-ai plâns! Nu când totul e o minciună! Nu când porți în pântec copilul altui bărbat!

Se îndrepta spre el, dar se opri, încremenind, iar el știu că o lovise în plin. Că nu se așteptase ca secretul să iasă la lumină. Și, chiar dacă adevărul triumfase, tot resimțea asta ca pe o înfrângere.

- M-am îndrăgostit de tine. Dar cred că, de fapt, doar Jack a făcut-o. Pe Mason îl dăduseși deja la o parte.

Denny clătină din cap.

- Nu, nu...

– Ce? Nu înțeleg? Ai de gând să-mi explici? Cred că înțeleg suficient de bine trădarea.

Nu se mai plimba încolo și încoace, dar se mișca prin cameră. Nu își dorea să simtă furia asta, dar măcar era *a lui*. Se mai simțise așa doar o singură dată de când se trezise în Victorville: când făcuseră dragoste. Atunci nu simțise furie, ci se simțise complet. Erau emoții reale, concrete. Toate celelalte trăiri erau marcate de o senzație de goliciune pentru că era o jumătate de om care își lăsase trecutul undeva în urmă. Dar în brațele ei fusese întreg. Și acum era din nou întreg în timp ce-i critica aspru trădarea.

Ce ironic era că dragostea pentru ea îl salvase și îl distrusese în același timp!

– Cu cine te-ai culcat? Cu Quince? Înainte să o cunoască pe Eliza? Cu Liam? De-aia îți place atât de mult dușul lui?

Expresia indescifrabilă a feței ei se transformă în furie.

– Sunt prietenii tăi și colegii mei. Să nu îndrăznești să-i acuzi de așa ceva!

Avea dreptate, dar Mason nu-i ceru scuze, nefiind dispus să cedeze în fața ei, în timp ce furia pe care o simțea îl rodea pe dinăuntru, dar îl și elibera. Oare își mai pierduse cumpătul de când se trezise în Victorville? Oare era prima dată când rănile i se deschiseseră și își vărsase amărăciunea?

Poate că da... La naiba, poate că Denny primea mai mult decât merita!

Apoi își aminti că era însărcinată în patru luni, iar el fusese plecat mai bine de doi ani și se înfurie din nou.

– A fost Peter? Te-ai culcat cu el?

- Categoric nu, zise ea, încrucișându-și brațele la piept și înclinându-și capul într-o parte. Ai terminat? Mă lași și pe mine să vorbesc? Să mă apăr?

Îi vorbise pe un ton atât de calm și de plat, încât Mason simți cum furia i se domolește. Încercă să se agațe de ea ca de o plută de salvare.

- Ești însărcinată?

- Da.

- Atunci nu știu ce ai putea spune.

- Ce zici de asta? Ești un idiot!

- Sunt un... Poftim?

- Un idiot, repetă ea. Unul care sigur trebuia să facă o criză de nervi colosală pentru că, pe lângă amnezie, îl apasă greutatea întregii lumi, așa că sunt dispusă să te iau mai ușor. Făcu o grimasă și adăugă: Poate nu și pentru comentariile despre Quince și Liam. Acolo ai depășit limita.

- Pardon? rosti Mason mai degrabă ca pe o întrebare, nu pentru că nu i-ar fi părut rău, ci pentru că vorbele și purtarea ei îl făceau să se simtă foarte confuz.

- *Sunt* însărcinată, prostule! Sunt însărcinată cu copilul tău!

Mason se holbă lung pentru că tot ce-i spunea nu avea - nu avea cum să aibă - logică.

- Ți-am spus, îi zise Denny. Când m-ai întrebat dacă știam că Mason e în viață, ți-am spus că el, adică tu, m-a contactat de două ori. A doua oară s-a întâmplat acum. La Jack mă refer. Dar prima oară... Ei bine, s-a întâmplat cu aproximativ patru luni în urmă. În februarie. De...

- De aniversarea noastră, șopti Mason. Își amintea *de aniversarea lui*. De Valentine's Day.

- Îți amintești? De nunta noastră? De noaptea aceea?

Încercă să-și amintească, dar nu reuși. Își amintea doar data de 14 februarie.

– Îmi amintesc data. Așa cum îmi amintesc Crăciunul.

Mason oftă și se duse spre Denny, apoi o trase în brațele lui.

– Bănuiesc că e importantă pentru mine. Îmi pare rău, adăugă el, ducându-i mâna la buzele lui și sărutându-i degetele. Nu ar fi trebuit să...

– Nu, nu ar fi trebuit... Îi zâmbi, apoi îl sărută pe colțul gurii. Dar, ținând cont de împrejurări, te iert.

Sentimentul de vină încă nu-i dădea pace.

– Vorbesc serios, chiar îmi pare rău!

– Știu că îți pare rău. Acum taci! Te iert o singură dată. Dacă repeți figura, s-ar putea ca rezultatul să fie altul. În regulă?

– Bine. Trase aer în piept, iar lumea i se păru nouă și strălucitoare, în pofida groazei care îi înconjura. Deci chiar vom avea un copil? întrebă el, cu fiori de plăcere.

Tată... Chiar avea să fie tată?

– Da, vom avea un copil, zise ea. Presupunând că voi supraviețui următoarelor...

O întrerupse cu un sărut.

– Vei supraviețui, zise el ferm. Să nu cumva să te îndoiești de asta!

Denny îl privi în ochi, iar Mason aproape că se topi când văzu încrederea din ochii ei.

– Nu mă îndoiesc. Dar uneori nu e de ajuns să ai credință. Ne trebuie un plan. Ne trebuie informații.

– Tocmai de aceea trebuie să insist mai mult. Să o las pe doctorița Tam să exploreze mai profund. Toate cicatricile de pe spatele meu, de pe gâtul meu... Nu știu cum le-am căpătat. Dar sigur au legătură. Sunt noi.

Am fost torturat. Și am furat ceva. Toate astea trebuie să se lege cumva.

- De acord cu tine.

- Le aveam cu patru luni în urmă?

Denny își mușcă buza de jos.

- Nu știu.

- Dar am crezut că...

- M-ai legat la ochi.

- Serios?

Ea îl plesni ușor.

- Nu te mai amuza! A fost... *Ah!*

- Ce e?

- Nu pot să-ți spun. Nu acum, adăugă ea, apoi rânji la el ca un copil care avea un secret. Dar cred că ar fi o idee excepțional de bună să-ți spun de față cu doctorița Tam.

capitolul 22

Le putea auzi cuvintele.

Pe ale lui Denny. Pe ale doctoriței Tam.

I se părea că veneau cumva de deasupra, iar el era scufundat adânc într-un puț, dar le putea auzi. Asta era tot ce conta.

Era sedat... Știa asta.

Știa și că fusese hipnotizat.

Mai presus de toate, știa că acest lucru era periculos. Era vorba despre o cărare. Despre faptul că era posibil ca totul să se năruie, iar el să sfârșească în cu totul alt loc, fără o hartă care să-l ajute să se întoarcă la el însuși.

Mason privi afară și văzu drumul. Da. Era periculos. Erau mine îngropate peste tot. Sârmă ghimpată pe garduri. Lunetiști ascunși în spatele stâncilor.

Trebuia să înainteze încet și să fie atent.

Dar trebuia să înainteze. Pentru că urma să fie tată. Cerule mare, era incredibil! Urma să fie tată și trebuia să-și țină copilul în siguranță. Trebuia să-l protejeze de...

De ce anume?

-A avut loc o întâlnire? se auzi o voce care părea să vină din mintea lui. Îți amintești de o întâlnire în care ți s-a spus ce se întâmplă? Ai fost cu ei multă vreme. Trebuie să le fi câștigat încrederea.

Mason privi spre stâncile după care se ascundeau lunetiștii. Oare le câștigase vreodată cu adevărat încrederea? Sau oare își țintiseră mereu armele spre el?

-O toxină, se auzi spunând.

Se încordă. *Denny.* Ei îi administraseră toxina.

– Și întâlnirea? A avut loc vreo întâlnire? Sau poate că ai dat întâmplător peste anumite informații?

Începu să-l doară capul și își simți corpul balansându-se. Trebuia să fie atent. Nu putea să calce pe o mină.

– E doar o întâlnire.

Acum cunoștea vocea: era doctorița Tam.

– Nu ai fost în pericol la întâlnire. Acum ești bine. Ești foarte bine. A fost o întâlnire, nu-i așa?

– Da. Au încredere în mine. Aici nu e sârmă ghimpată. Dar e un lunetist.

– Respiră adânc, îi zise doctorița. Liniștește-te! Lunetistul nu îți va face rău.

– Nu. Mason trase aer în piept. Apoi încă o dată. Nu știu nimic despre el. Nu încă.

– Cine...

E vocea lui Denny.

– Șșșt! Mai târziu. Ce ai aflat, agent Walker? Ce ți-au spus despre toxină?

– E o treabă pur economică. Așa a spus Jeremy. Vor crede că a fost un atac terorist, când de fapt e vorba doar despre bani.

– Jeremy?

– Lunetistul. Mason își simți corpul rece. Turnătorul. Aliatul meu. Doar că, de fapt, nu îmi e aliat. Nu știu asta – sau nu știam asta? –, dar nu îmi e aliat. Se apropia de gheață. De pericol. Atâtea lucruri sunt greșite! Nu e Jeremy, nu e partenerul meu. Gheața era ca un foc care îi pătrundea în craniu. Durerea se furișa spre el. Colți ascuțiți, gheare lungi. Trebuie...

– Te descurci bine, agent Walker. Te monitorizez. Respiră adânc! Bine. Încă o dată! Am grijă să fii în siguranță. A trecut mai bine de o lună de când te-ai

întors, îți amintești? Încă nu ai pățit nimic. Nu-ți face griji în privința lui Jeremy. Momentan are încredere în tine.

- Are un secret.

- Dar tu nu știi încă, nu-i așa? Acum te afli pe cărarea din grădină. Unde duce cărarea din grădină?

- La moarte, zise Mason fără ezitare. Dacă nu există un antidot, duce la moarte.

Auzi pe cineva icnind în același moment în care doctorița îi spuse:

- Dacă nu?

- Vor contamina populația. Se vor infiltra pe piața de produse fast-food. Cât de mult ar fi guvernul dispus să plătească pentru un antidot? Guvernul, corporațiile, chiar și fiecare om în parte? Contaminează mâncarea de la restaurantul cu burgeri sau de la chioșcul cu taco de pe stradă, iar conglomeratul uriaș și josnic va plăti ca să însănătoșească iar populația?

Își aminti. Îi spuseseră. Voiau ca el să conducă celula americană. Prima celulă cu primul lot de toxine. O demonstrație pentru restul lumii. Dacă restul lumii plătea, nu mai era nevoie să infecteze pe nimeni altcineva. Cea mai mare escrocherie din lume bazată pe oferirea de protecție.

- Atunci ai stabilit contactul?

- Nu, scânci el.

- Nu? Mason, ascultă-mă! Respiră adânc. Slăbește strânsoarea! O să-ți dea sângele dacă te strângi așa de tare de coapsă. Ești încă în siguranță. Ascultă vocea mea! Dacă încă nu ai avut contact, mai este mult până la momentul în care te vor tortura. Așa. E bine. Acum te descurci mult mai bine. Te-ai întors pe cărarea din grădină?

- Da.

Dar știa că încă erau lunetiști peste tot.

– Ce ai făcut?

– L-am infectat. Formula.

– Toxina?

– Antidotul. N-am avut timp, nu l-am putut șterge. Nu l-am putut distruge. Doar un virus. Un cod. Le era teamă, nu aveau încredere în oamenii lor. Aveau un singur server central. O singură copie de siguranță. Era rândul meu să merg ca să cercetez liniile de aprovizionare. Și știam că o pot vedea. Mă puteam asigura că ea știe. Avea să fie varianta mea de rezervă în caz că lucrurile aveau să se sfârșească prost.

– Denny? Soția ta.

– Nu știau despre ea. Nu atunci. M-am dus la ea. De aniversarea noastră. Nu avea voie să știe că sunt acolo. Trebuia să poată nega.

– Te-ai dus la ea fără să știe nimeni.

– Eu... Da. Își aminti. Cerule, își aminti cât de frumoasă fusese! Ce piele fină avusese! Trebuia să o văd. Și trebuia să-i dau codul.

– Și ai făcut-o?

– Da.

– Iar ei nu au știut?

– Nu. Și m-am întors. A trebuit să mă întorc. Misiunea mea presupunea mai mult de atât și am...

Văzu roșu în fața ochilor.

– Mason, e în regulă. Respiră adânc!

Mason trase aer în piept. Îl eliberă. Și încercă să-și relaxeze corpul.

– Mai târziu am aflat despre Jeremy că era turnător, iar când și-a dat seama ce știam, a... Mason respira întretăiat și avea impresia că plămânii îi luaseră foc. Nu m-a

ucis. Nu aveau cheia de criptare. Nu mă puteau ucide până ce nu o aflau.

- *Ai ascuns-o?*

- *Da.*

- *La soția ta?*

- *Da.* Îl cuprinse o senzație rece de calm. M-au întrebat unde am ascuns-o. Au încercat să mă tortureze ca să le spun. Aproape că au obținut-o. Aproape că au găsit-o.

- *Dar nu au reușit. Ce ai făcut pentru a-i împiedica să afle că i-o dăduseși lui Denny?*

Senzația de răceală pe care o simțea Mason era liniștitoare ca zăpada așternută pe o câmpie întinsă.

- *Am cedat.*

capitolul 23

- Dar nu are logică, spun eu, în timp ce doctorița Tam închide aplicația cu muzică de pe telefon, oprind redarea *Nocturnelor* de Chopin, pe care a zis că o folosește pentru a-l face pe Mason mai receptiv la hipnoză.

- De ce nu are logică?

Îl țin pe Mason de mână în timp ce i se zbat pleoapele și își revine, apoi deschide ochii, de parcă s-ar trezi după un pui de somn.

- Pentru că nu mi-a dat nimic în noaptea aceea. Abia a vorbit cu mine. Iar în momentul respectiv nici măcar nu știam sigur că era el.

Doctorița Tam ridică din sprâncene. La fel și Mason.

Îmi dau ochii peste cap.

- De la un punct încolo, mi-am dat seama că erai tu. Sau m-am convins singură că erai tu. La urma urmei, n-am crezut că Nikki sau Jamie mi-ar trimite un gigolo. Și am avut dreptate: tu erai. Ai spus-o chiar tu.

Doctorița Tam pare în continuare pe punctul de a râde. Eu doar clatin din cap, neștiind dacă mă simt amuzată sau frustrată. Fusese o noapte incredibilă. Un cadou-surpriză, un masaj de la prietenele mele. O ședință de „imersiune senzorială" o numise asistentul, care apoi m-a legat la ochi. Și apoi... Ei bine, apoi i-am simțit atingerea mâinilor, atât de cunoscute, și am auzit o voce care eram sigură că îi aparținea soțului meu. O voce care mi-am dorit cu disperare să fie a lui...

Și așa a fost. Așa *a fost*.

– Nu-ți amintești? îl întreb eu acum. Nu ți-ai amintit totul? Ai spus că ai ascuns cheia de criptare la mine. Nu-ți amintești unde anume?

Dar Mason doar clatină din cap, părând nefericit.

– Nu. Fir-ar să fie, n-am reușit să găsesc informația asta în mintea mea! Nu era acolo. Pur și simplu nu era în mintea mea.

– Probabil că subconștientul tău încearcă să o protejeze pe Denny. Dar este un progres important. Putem încerca din nou mâine. Poate chiar să mergem mai departe.

– Și dacă nu vom avansa? întreb eu. Nu mi-au rămas prea multe zile de *mâine*.

Însă doctorița Tam doar clatină din cap.

– Are nevoie de odihnă. Mă voi întoarce mâine-dimineață la prima oră.

Amândoi continuăm să protestăm, însă în zadar. Sincer, sunt puțin ușurată sufletește. Oricât aș fi de îngrozită de toxina asta care ne amenință pe mine și pe copilul meu, mi-au rămas câteva zile ca să o pot învinge. Dar e de ajuns o singură mișcare greșită, e de ajuns să forțez nota o singură dată ca să-l pierd pe Mason pentru totdeauna.

Mason însă e cu adevărat frustrat.

– Încă putem să-i dăm de cap, spun eu. Trebuie doar să încercăm să gândim ca tine. El zâmbește superior. În momentul acesta, îl cunoști pe vechiul Mason mult mai bine decât mine. Așa că spune-mi: ce aș fi făcut în situația aceea?

Expir, apoi mă duc în dormitorul apartamentului în care suntem cazați. Mă urc în pat și iau o pernă în poală, strângând-o în brațe. E poziția mea preferată de gândit.

– Știm că era vorba despre o cheie de criptare, pe care ai folosit-o ca să virusezi un întreg sistem de calculatoare.

Mason își dă ochii peste cap.

– Îmi amintesc filmul ăla, zice el, iar comentariul lui mă face să mă simt ușor amețită. Să ne uităm la *Ziua Independenței* era unul dintre ritualurile noastre de vineri seară, când stăteam în pat și ne uitam la filme în timp ce savuram floricele de porumb și vin. Genul de film care ne plăcea amândurora, dar pe care nici nu ne deranja dacă îl pierdeam în caz că ne distrăgea altceva.

Totuși, nu e momentul potrivit să mă pierd în amintirea cu pricina, așa că mă concentrez asupra enigmei noastre.

– Trebuie să fi fost și o cheie fizică, nu doar un cod pe care l-ai memorat.

Mason încuviințează din cap.

– Așa e. N-aș risca să fie ceva scurt. Sau scris.

Mă gândesc la asta, apoi mă încrunt.

– Presupun că ai fi putut să o scrii pe ceva. Stai așa!

Îmi scot telefonul, pe care am o fotografie a scrisorii pe care mi-a lăsat-o după noaptea aceea.

– Mi-ai lăsat asta. Dar, dacă ar fi trebuit să însemne ceva de genul „Hei, Denny, sunt un cod!", atunci ai cam dat greș.

Ia telefonul, iar eu citesc peste umărul lui.

Minunată Denny,

Mulțumesc pentru noaptea aceasta. Pentru că mi-ai alimentat sufletul cu noi amintiri. Pentru că mi-ai amintit că există lucruri pentru care merită să trăiești și să lupți. Lucruri care ard mai intens decât o stea căzătoare și durează mai mult decât eternitatea.

Cred că ne vom revedea, deși nu pot să îți spun când și unde. Voi păstra însă în suflet noaptea trecută și plăcerea pe care am trăit-o.

Nu mă căuta. Nu încerca să mă găsești. Nu pune întrebări la care nu îți dorești cu adevărat să afli răspunsul.

Pentru moment, noaptea trecută a fost de ajuns.

Al tău,

Cel mare

Mason pufnește.

– Cel mare?

– Hei, nu te uita la mine! Tu ai scris-o.

– Ei bine, ai dreptate. Nu e nici un cod acolo. Căutăm un cod de criptare generat aleatoriu stocat pe un CD, pe un stick de memorie USB sau ceva de genul ăsta. Ușor de scos pe furiș, ușor de strecurat înapoi.

– De acord, spun eu. Ce fel de tehnologie de operare ți s-a dat?

Mason își înclină capul într-o parte și mă privește cu subînțeles până ce îmi dau seama.

– Ai dreptate, spun eu. Nu îți amintești. Stai așa! Ne putem da seama.

Îi trimit un mesaj lui Seagrave, așteptându-mă să îmi răspundă. În schimb, peste două minute bate cineva la ușă. Mason iese din dormitor ca să răspundă, iar eu rămân ghemuită cu perna în brațe.

– Era o unitate în brațul ochelarilor pentru citit, îl aud pe Seagrave spunându-i lui Mason. Și un card Visa cu o unitate încorporată și un act de identitate fals la fel.

Seagrave vine în dormitor și se oprește la piciorul patului. Mason îl urmează, apoi se așază lângă mine pe pat.

- Doctorița Tam tocmai m-a informat despre ședința de hipnoză, ne spune Seagrave. Să înțeleg că încercați să folosiți într-un mod constructiv orele de acum până la următoarea ședință.

- La naiba, da! spun eu.

- Bine. Nu o pot învinui pe doctoriță pentru că vrea să protejeze un pacient, dar...

- Exact, zice Mason, privindu-mă cu atâta îngrijorare și dragoste, încât inima începe să îmi bată mai repede.

- Oricare dintre lucrurile acelea ar fi putut rămâne la hotel, spun eu. Era apartamentul de lux de la Stark Century. Poate că îl găsim la obiecte pierdute?

- E puțin probabil, dar merită să încercăm, zice Mason, în timp ce Seagrave formează un număr pe telefon.

În timp ce Seagrave îl roagă pe Damien să verifice la hotel, Mason îmi spune ceva important.

- Nu l-aș lăsa pur și simplu la întâmplare. Știm deja că l-am lăsat la tine. Așa am spus, nu?

- Ai spus că l-ai ascuns la mine, da.

- Tu nu locuiești în apartament. Nu are logică să-l fi vârât, pur și simplu, într-un sertar. Ai avut bagaje la tine?

- Nu. Mă gândesc la seara respectivă. În ziua aceea lucrasem. Cei de la ASS folosesc nivelul doi de la subsol pentru recrutare și instruire. Testam câțiva agenți aflați în perioada de practică.

- Și?

- Și aveam o zi de tot rahatul, spun eu. Era aniversarea noastră. Tu erai plecat. Eu mă simțeam singură. Apoi Ryan mi-a spus despre masajul pe care Nikki și Jamie l-au comandat pentru mine și m-a trimis în apartamentul de lux.

- Deci aveai rucsacul, o poșetă sau ceva cu tine?

– O poșetă. Îmi amintesc pentru că mersesem la cumpărături cu fetele în sâmbăta dinainte și văzusem toate aranjamentele de Valentine's Day. Strâng și mai tare perna în brațe. Cred că era evident că eram foarte tristă.

– Bine. În regulă. Aș fi pus cheia în poșetă.

– Doar că nu am găsit nici o carte de credit rătăcită pe acolo, ochelari pentru citit sau alt tip de unitate.

– Nu aveai chei noi la breloc? întreabă Seagrave, alăturându-se din nou conversației noastre. Doar pentru că acelea erau dispozitivele tehnice de operare nu înseamnă că Mason nu ar fi putut folosi orice altceva.

Mă dau jos din pat, îmi găsesc rucsacul și verific cheile. Fiecare dintre ele îmi e cunoscută.

Mă întorc spre bărbați și ridic din umeri.

– Cât timp ai folosit poșeta?

– Doar câteva zile, mărturisesc eu. Era o geantă drăguță, dar îmi place rucsacul meu.

– Poate că încă e în vreun buzunar interior. Sau ascunsă în căptușeală.

Încuviințez încet din cap. Ar fi logic să fie așa. Mă uit la Seagrave, care se încruntă.

– Deci mergem, nu-i așa? Mergem chiar acum să verificăm în dulap.

– Sau pot trimite un agent să aducă toate poșetele.

Mason vrea să se împotrivească, dar îl întrerup pentru că îmi vine în minte alt gând.

– De ce nu i-ai trimis-o direct lui Seagrave?

Mason își freacă tâmplele.

– Nu știu. Nu-mi amintesc. S-ar putea să nu-mi amintesc niciodată. Se plimbă încolo și încoace lângă piciorul patului. Poate că am crezut că nu va fi în siguranță? Că va fi interceptată? Nu știu. Dar trebuie să mergem să ne uităm.

Seagrave încuviințează din cap.

- Cum ziceam, spuneți-mi unde e și voi trimite o echipă!

- Nu. Mergem eu și Denny. Împreună.

Seagrave scoate un sunet gutural și aspru.

- Nu e o idee bună. Trebuie să mă asigur că ești în siguranță. Doctorița Tam vrea să îți pătrundă din nou în minte mâine-dimineață.

- Capul meu va fi tot aici, pe umeri, mâine-dimineață.

- Și în ceea ce o privește pe Denise, toxina...

- E în siguranță deocamdată, zice Mason ferm.

Colonelul ne aruncă fiecăruia o privire poruncitoare.

- Pot să vă țin aici, știți asta.

- Dar nu o vei face, spun eu. Știi bine că trebuie să o căutăm. Și știi la fel de bine că nu mai avem timp.

Preț de o clipă, am impresia că nu va fi de acord cu mine. Apoi ne spune:

- Duceți-vă! O să pun un agent să vă ducă cu mașina. Dar întoarceți-vă cu răspunsuri!

Nu ezităm și, în timp ce mașina se îndreaptă cu viteză spre Silver Lake, îl sun pe Damien să văd dacă a primit vești de la hotel.

- Îmi pare rău. Nu am găsit nimic la obiectele pierdute sau în registrul din luna aceea. Am verificat seiful și depozitele pe termen lung, în caz că Mason a lăsat-o la cineva de la recepție. Nimic.

Îmi înăbuș imboldul de a înjura, îi mulțumesc și îl informez pe Mason.

- Înseamnă că răspunsul e acasă.

Restul drumului îl parcurgem în tăcere. Mi se tot învârte o idee în cap, dar nu reușesc să o identific clar. Și, în timp ce intrăm în casă, sper doar ca acea cheie de criptare să fie la fundul poșetei și ca gândul acela

pe care nu reușesc să-l identific, oricare ar fi el, să nu mai fie deloc important.

Dar nu găsim nici o cheie în poșetă sau în rucsac.

Nici în alt loc din dulap.

– E ceva, spun eu. Ceva ce ai spus tu sau Damien... Nu știu. Dar mă frământă ceva și nu pot să îmi dau seama ce anume.

– Te descurci mai bine ca mine. Eu nu am nici o idee, fie ea clară sau vagă.

Închide dulapul și se îndreaptă spre baia principală. E o dezordine de nedescris, pentru că începuserăm să spargem plăcile de gresie vechi înainte de plecarea lui Mason și nu am vrut să mă ocup de asta singură.

Îmi întinde mâna, iar eu îl prind și îl las să mă tragă spre el.

– O să trecem și peste asta, zice el. Și toate astea și restul casei? O să ne ocupăm de ele împreună. Și când vom fi încinși și prăfuiți de la atâta muncă, o să facem dușuri lungi cu mult săpun, o să stăm în pat, uitându-ne la filme vechi și o să facem dragoste.

– Promiți?

Mă sărută pe creștetul capului.

– Cel puțin până când vine copilul. Apoi o să fim ocupați să-l hrănim la 4.00 dimineața și să schimbăm scutece murdare.

Râd, apoi îmi ridic capul, căci teama îmi alungă amuzamentul.

– Te deranjează asta?

Mă privește inexpresiv.

– Dacă mă deranjează?

– Abia dacă îți amintești de noi doi. Acum o să avem un copil și...

Mă sărută. Apăsat, repede și atât de delicios și de profund, încât icnesc când se retrage.

-Nu, zice el cu atâta intensitate încât n-aș îndrăzni să mă îndoiesc de vorbele lui. Nu mă deranjează. Mă mângâie pe păr și adaugă: Dar hai să ne asigurăm că ajungem acolo!

Încuviințez din cap. Oricât de mult aș vrea să mă prefac că nu e așa, sângele meu e ca o bombă cu ceas.

Problema, desigur, e că nu știm unde să căutăm în continuare. Așa că ajungem în bucătărie. Mason bea suc de portocale, iar eu beau lapte cu sirop Hershey's. Nu beau niciodată așa ceva, dar acum mi se pare nemaipomenit.

-Nu are nici o logică, zice el. Ți-aș fi spus ceva. Ți-aș fi dat ceva.

Reușesc să zâmbesc ușor.

-Mi-ai dat o casă. Un copil. Biletul acela.

-Sunt destul de convins că nu te-am lăsat însărcinată cu o cheie de criptare, zice el. Cât despre casă, nici măcar nu am reușit să te ajut să o renovezi înainte să dispar. Și biletul... Ridică din umeri și adaugă: Ei bine, se pare că a fost doar un mesaj sentimental.

Mă joc cu paiul.

-Tot mi-a plăcut să-l primesc. Să îl am. A fost un lucru primit de la tine pe care să-l păstrez.

Încuviințează din cap.

-Știam că îl vei păstra. De aceea e logic să-l fi folosit pentru a comunica cu tine. De ce nu am făcut-o? Dă pe gât ultima gură de suc de portocale. Aș fi putut măcar să îți spun ce culoare voiam să aibă camerele.

Râd, așa cum și el voia să fac. Dar apoi încremenesc și am din nou sentimentul acela supărător că știu ceva.

-Denny?

– Cred că m-am prins, spun eu. Nu tocmai, dar oarecum.

Mason se încruntă.

– Te ascult.

– Mai devreme ai spus că răspunsul se află acasă.

– De aceea suntem aici și nu am găsit nici un răspuns.

Îmi împing scaunul în spate.

– Ba cred că da. Vino!

Casa are patru dormitoare, dar foloseam unul dintre ele drept centru de comandă pentru renovări. Acolo îl duc pe Mason acum.

– N-aveai de unde să știi că voi opri lucrările, îi spun eu. Că nu puteam să îndur ideea de a face asta singură. Așa că ai lăsat cheia aici. Ai venit în timp ce eram la muncă și ai ascuns-o. Apoi mi-ai lăsat indiciul la hotel.

Mason se uită în jur la cutiile cu mostre de vopsea și la gălețile pline. La resturile de covoare cu care încă nu ne hotărâserăm ce să facem. La cutiile cu plăci de parchet care încă așteaptă să fie montate. La bucățile de gresie, la armături și la toate celelalte lucruri pe care le strânseserăm, dar pe care încă nu le montaserăm, nici nu le aruncaserăm.

Mason clatină din cap, părând copleșit.

– Nu știu ce să zic, iubito. Șansa de a o găsi aici... E mică, îți amintești? Și asta pornind de la ideea că chiar e aici.

– Este, spun eu entuziasmată. Tu mi-ai spus.

capitolul 24

- Ți-am spus eu?

Mason se uită lung la soția lui, vrând să-i spună că era o persoană optimistă și nebună. Știa însă că nu era așa. În primul rând, nu s-ar fi căsătorit cu o femeie nebună care se agăța de un optimism nejustificat. În al doilea rând, în perioada scurtă în care ajunsese să o cunoască din nou pe Denny, aflase încă o dată cât de isteață și de capabilă era.

Dacă ea zicea că îi spusese, asta însemna că așa era. Și, date fiind împrejurările, faptul că nu își putea aminti nu însemna mare lucru.

- Deci când ți-am spus, mai exact? Și ce anume ți-am spus?

Îl luă de mână, apoi se apropie și îl sărută.

- Mi-ai spus în biletul acela genial.

Râsul ei plin de încântare îl luă prin surprindere, alungându-i îngrijorarea care creștea în sufletul lui. Poate că aveau să obțină antidotul la timp.

- Vrei să-ți explic cât de genial ai fost?

- Da, zise el. Chiar vreau.

- În primul rând, te-ai semnat *Cel mare*. Pare inofensiv, nu-i așa? Dar e un indiciu. Doar că nu e genul de indiciu care să te facă să-ți dai seama până ce nu îl vezi și pe celălalt. Cele două se leagă.

Mason miji ochii.

- Acum doar te amuzi pe seama mea.

Denny clătină din cap, își scoase telefonul și i-l înmână, arătându-i o fotografie a biletului.

– *Ard mai intens decât o stea căzătoare*, citi ea, uitându-se la ecran împreună cu el. E alt indiciu. *Și durează mai mult decât eternitatea.* Dacă le luăm împreună, ne conduc chiar acolo.

Arătă spre un raft din colț cu cel puțin două duzini de cutii de vopsea.

Mason se duse spre raft și începu să citească numele vopselelor.

– Răsărit de lună. Înnoptat. Stea căzătoare.

Clătină din cap, neavând nici o idee la ce se referea.

– Toate sunt legate de noapte?

– Bună observație, dar nu e asta. *Mai mult decât eternitatea* e indiciul care îmi spune că te referi la vopsea.

Zâmbi larg.

– Nu-ți amintești, dar, înainte să pleci în misiune, m-am plâns că ar fi trebuit să așteptăm să cumpărăm vopseaua la întoarcerea ta... Îți amintești? Nu ne-am așteptat să fii plecat atât de mult timp.

– Și eu ți-am spus că vopseaua nu e ca ouăle.

Își amintea. Era neclar, dar își amintea.

Denny făcu ochii mari și încuviință încet din cap.

– Da. Ai spus...

– ... că sunt atâtea chimicale în vopsea, încât o cutie nedesfăcută probabil că avea să reziste mai mult decât eternitatea.

Își apăsă tâmpla cu degetele și începu să se frece ușor.

– Denny, Oh, Dumnezeule!

– Am dreptate, nu-i așa? Tu ai făcut asta. Mi-ai trimis un mesaj, iar eu am fost prea obtuză ca să mă gândesc măcar să caut unul.

– Și, când ai spus că de fapt *Cel mare* e un indiciu, te refereai la faptul că vorbeam despre culorile pe care le-am ales pentru dormitorul nostru?

Mason o rosti ca pe o întrebare pentru că nu-și amintea, dar părea să aibă sens.

Denny încuviință.

– Cât despre *steaua căzătoare*...

Arătă spre raftul unde se aflau trei cutii de vopsea de un alb spălăcit.

– Pereții vor fi un albastru foarte-foarte pal. Ai spus că nuanța asta i-ar complimenta perfect.

– Nu pot să cred, șopti el. Orice căutăm se află într-una din acele cutii.

– E o amintire sau presupui?

Mason o strânse de mână.

– Presupun. Dar cred că am nimerit-o.

– Și eu cred la fel.

Pentru o clipă se uitară împreună la cutii, apoi Denny ridică din umeri și apucă o șurubelniță cu cap plat dintr-o cutie cu scule.

– Deci desfacem și golim?

– Pe aceea, zise Mason, arătând spre cea mai apropiată de el. Vezi? Pare că unul din noi a desfăcut capacul.

Denny încuviință, o luă de pe raft, apoi folosi șurubelnița pentru a scoate capacul.

– E doar vopsea, zise ea, uitându-se cu atenție în cutie.

El îi dădu o găleată.

– Hai să irosim niște vopsea, ce zici?

– O fac cu plăcere.

Întoarse cutia, vopseaua se scurse, iar odată cu ea alunecă o punguță de plastic, care ateriză în găleată.

Mason o scoase cu două degete și o puse pe o folie de plastic de sub capra de tăiat lemne.

– Mai e o punguță înăuntrul ei, zise Denny, după ce se întoarse cu un burete umed și șterse mâzga.

Cu grijă, ca să nu ajungă vopsea în pungă, desfăcură sigiliul și scoaseră cinci punguțe.

– Dar chiar că nu ai vrut să riști deloc, zise ea, iar Mason o aprobă în tăcere.

În sfârșit ajunseră la ultima, iar el ridică micul dispozitiv.

– Un stick de memorie.

– Trebuie să-l verificăm?

Mason clătină din cap, cutremurându-se în timp ce îl apucă o durere de cap care începu să pulseze în spatele ochilor.

– E cheia de criptare. Îmi amintesc.

Mason se holbă la harta de pe telefonul cu cartelă pe care Chipul i-l lăsase lui Denny. Un punct marca niște coordonate din zona de est a orașului Los Angeles. Apoi citi cu voce tare mesajul care îi făcu stomacul să i se întoarcă pe dos. Mesajul despre care el și Denny îl discutaseră timp de cinci minute înainte să transmită informația către COS: „Trimite femeia și cheia la această adresă. Singură. Dacă o supraveghează cineva, moare. Dacă o urmărește cineva, moare. Dacă nu asculți, moare. Dacă o să cooperezi, va fi tratată și se va întoarce".

Când termină de citit, liniștea se așternu în cameră. Apoi se auzi o voce prin difuzorul telefonului lui Mason.

– Și nu există nici un mod de a ajunge la formula antidotului folosindu-ne de cheie? întrebă generalul Montero, un membru al comitetului de supraveghere responsabil cu urmărirea COS.

Mason nu fusese prea încântat când Seagrave i-l dăduse la telefon. Din experiența lui, implicarea ofițerilor

pensionați în organizarea misiunilor era o idee întru totul greșită.

- Nu, domnule, zise Mason, urând faptul că pierdea timp revizuind informațiile. Le-am sabotat serverul central. Nu am furat formula. Odată ce au cheia, pot decripta formula, pot prepara antidotul și vaccinul și le pot vinde guvernului și consumatorilor.

- De ce nu au eliberat deja toxina în proviziile de mâncare?

- Planul lor presupune existența antidotului, zise Mason.

Fiind singurul agent COS din încăpere, el era cel care vorbea. În opinia generalului, Denny era doar un civil.

- Nu se consideră teroriști, continuă Mason. Ci antreprenori. Vor să dea curs unei amenințări și să profite de pe urma faptului că vor furniza soluția. Și, domnule, acum îmi amintesc ce face toxina! Mason trase aer în piept, urând gândul că toxina aștepta în sângele lui Denny, o amenințare groaznică planând asupra ei și a copilului lor. Distruge țesutul, domnule, zise el, încercând să își păstreze calmul. Îl distruge complet. Practic, face ca Ebola să semene cu un caz grav de gripă.

- Dumnezeule sfinte! făcu Seagrave.

Aflată lângă Mason, Denny păli. El o luă de mână și o privi cum trage aer în piept și își îndreaptă umerii. Era pe cale să se piardă cu firea, era convins de asta. Și era la fel de convins că nu avea să o facă. Era extraordinară. Mai mult de atât, era a lui.

Și nu avea de gând să o piardă din nou.

- Organizația noastră nu poate ceda în fața tacticilor teroriste, se auzi vocea profundă a lui Montero din telefon, fermă și autoritară. Din câte înțeleg, agentul

Marshall nu a intrat încă în perioada finală de 24 de ore de dinaintea infecției. Înseamnă că mai avem timp.

– Mă scuzați, domnule, dar asta înseamnă doar că suntem norocoși. Vă implor să nu irosiți ocazia!

– N-o vom irosi, zise el. Răspunde-le că accepți condițiile! Apoi dă-ne coordonatele! Vom trimite o echipă ca să intercepteze transportul. Te asigur că vom obține antidotul.

– Și dacă nu veți reuși? Vor începe să își livreze conservantul alterat. Îl vor comercializa. Vor scoate imediat la vânzare antidotul, dar cei afectați primii nu vor crede. Își vor administra antidotul prea târziu sau chiar deloc. Și pe asta se bazează nemernicii ăștia. Au nevoie să ajungă la știri. Au nevoie ca oamenii să se sperie foarte tare, iar alții să moară într-un mod sângeros și grețos. Pentru că asta va face ca prețul antidotului și al vaccinului să crească fulminant.

– Cred că ești conștient de nivelul de experiență al acestei organizații. Iar când vine vorba despre o asemenea amenințare, vom lua măsuri extraordinare pentru a împiedica toxina să părăsească laboratoarele lor.

– Iar Denise Marshall va fi ucisă în timpul acestui proces? întrebă Mason cu furie în glas.

– Agentul Marshall înțelege că acest birou trebuie să se concentreze asupra imaginii de ansamblu. Dacă folosim această oportunitate pentru a trimite o echipă completă, îi putem opri. Nu putem permite ca această toxină să pătrundă în lanțul comercial. Nici cu antidot, nici fără antidot. În nici un fel.

– Denise Marshall nu mai face parte din echipa COS. Îi distrugeți șansa de a obține antidotul la timp. Riscați viața unui civil și...

- Ți s-au dat ordinele, agent Walker. Trimite coordonatele imediat!

Mason se uită la Denny, iar ea îl privi inexpresivă. Un agent care apela la toată pregătirea de care avusese parte ca să nu divulge nimic.

Dar discutaseră deja despre asta. Despre riscuri. Despre posibilele urmări.

Discutaseră, iar Mason știa ce avea de spus. Oricât de mult ura ce urma să se întâmple, știa ce trebuie să facă.

- Îmi pare rău, generale, zise Mason. Vom rezolva situația asta în felul meu.

capitolul 25

Iată, mă gândesc eu, un motiv foarte bun pentru care prefer munca tehnică în locul celei de pe teren.

Pentru că aș prefera să fiu blocată într-o cameră fără ferestre, cu un computer și o enigmă care are legătură cu computerele pe care trebuie să o rezolv. Sau să fiu nevoită să descopăr identitatea cuiva. Sau chiar să codific un joc ridicol în timpul liber.

Dar nu. În schimb, mă aflu într-un colț în partea de est a orașului Los Angeles, așteptând fie să fiu luată pe sus și târâtă într-o clădire secretă, fie să fiu împușcată drept între ochi, după care cineva să îmi smulgă cheia de criptare din mâinile reci și moarte.

Nici lui Mason, nici mie nu ne prea place planul, dar nu mai am timp, iar generalul e un idiot. Seagrave nu este, dar nu poate face nimic. Ceea ce înseamnă că suntem pe cont propriu.

Ceea ce înseamnă că urmez instrucțiunile primite.

Ceea ce înseamnă că sunt o pradă ușoară.

- Nu avem de ales, mi-a zis Mason. Trebuie să-ți obținem antidotul și trebuie să găsim clădirea. Dar, Cerule mare, mă îngrijorează la maximum să te expun așa! M-a mângâiat pe păr, apoi mi-a cuprins obrazul cu mâna. După care a clătinat din cap. Nu. Trebuie să regândim planul. Trebuie să existe altă cale. Nu pot risca...

Eu mi-am pus mâna peste a lui.

- Dacă nu riscăm, oricum sunt moartă. La fel copilul nostru. Am tras aer în piept, mi-am făcut curaj

și i-am spus singurul lucru de care eram sigură: Nu mă vor ucide pe stradă. Știm asta. Trebuie să utilizeze cheia de criptare în clădire, ca să se asigure că e reală. Dacă mă ucid prea devreme, știu că nu le vei da niciodată cheia adevărată.

– Și după ce vor ști că e reală?

M-am cutremurat, apoi l-am privit drept în ochi.

– Mă bazez pe faptul că mă vor folosi ca pe un caz de probă. Îmi vor injecta antidotul, apoi îmi vor lua probe de sânge. Dar s-ar putea să mă ucidă. De aceea tu...

– Te voi urmări, mi-a zis el. Te voi urmări, mă voi asigura că ești vaccinată și apoi te voi scoate de acolo înainte să distrugem computerul, toxina, fișierele și orice altceva care le-ar permite să ducă la capăt această amenințare.

Mason și-a amintit suficient de multe lucruri încât să știe că toxina se afla doar pe serverul central din cauza lipsei de compatibilitate între celule. Deci computerul pe care se aflau atât formula toxinei, cât și cea pentru vaccin era o mașinărie independentă, neconectată la internet. Era un mod grozav de a izola amenințarea, dar, din nefericire, însemna și că nu puteam accesa calculatorul ca să ștergem informațiile.

– Nu sunt speriată, i-am spus lui Mason chiar înainte să urc în Highlander, cu harta de pe telefonul cu cartelă afișată ca să mă ghideze. Știu că mă vei apăra.

– Bineînțeles, mi-a promis, apoi m-a sărutat.

Încă simt pe buze gustul acelui sărut și gustul minciunii. Pentru că sunt speriată.

E târziu, e aproape miezul nopții și nu suntem chiar în Beverly Hills. Traficul nu e intens, dar cei care trec pe lângă mine mă observă. Au încetinit câteva mașini și am fost întrebată de mai multe ori cât cer

pentru o felație. Se pare că m-am așezat într-un colț intens folosit de antreprenori.

Mai trec zece minute și apoi o dubă pe care am mai văzut-o de trei ori oprește lângă mine. Geamul de pe partea șoferului este coborât. Îmi ridic privirea și icnesc când îl văd pe Peter uitându-se la mine.

- Oh, ce bine! zice el când îmi vede expresia feței. Mă temeam că mă aștepți, ceea ce ar fi însemnat că nu am reușit să îmi țin secretul pe cât de bine credeam eu.

- Nu... Tu! De ce?

- Blocăm traficul. Urcă repede! Avem de preparat un antidot. Nu am vrea să începi să te topești, nu-i așa?

Urc - parcă nu am de ales - și mașina se urnește.

- Poftim, zice el, dându-mi o bandană de legat la ochi. Puneți-o! Nu-ți pot da drumul dacă afli unde e clădirea, nu-i așa?

Ezit, dar apoi mă leg la ochi.

Încerc să fiu atentă la virajele mașinii. Încerc să îmi creionez o hartă în minte. Dar e o abilitate care se potrivește mai bine în filme decât în viața reală, mai ales când cel care te ține captivă vorbește cu tine și ți-e imposibil să te concentrezi.

- Dă-mi telefonul cu cartelă! zice el. Și pe al tău.

Ezit. Mason mă poate urmări prin intermediul telefonului meu. Dar știu și că nu am de ales. I le dau, aud cum coboară geamul și apoi îl ridică la loc. Știu că telefoanele sunt acum făcute țăndări undeva pe marginea drumului.

Îmi răsucesc agitată verigheta, gândindu-mă la Mason. Imaginându-mi că vine după mine.

- Ce inel drăguț! zice Peter. Cam simplu totuși. Nu pot să spun că am o părere prea bună despre gusturile lui Mason.

– Mie îmi place foarte mult.

– Serios? E o porcărie. Dă-mi-l ca să-l arunc! Așa cum merită.

Mă prind de mâna stângă cu dreapta.

– Serios? Ai de gând să-ți riști viața pentru un fleac din aur alb?

– E din platină.

– Cu atât mai bine. Dă-mi-l!

– Abia s-a întors, îi spun eu. Nu-ți dau inelul.

Se așterne liniștea și apoi capul îmi e aruncat pe spate când mă plesnește violent peste obraz.

– Târfă mică! Am lucrat împreună și niciodată nu mi-am dat seama ce târfă ești. Dă-mi inelul! îmi zice el răspicat.

Încerc să mi-l scot, dar bineînțeles că nu reușesc. Așa că îmi duc degetul la gură, îl sug și înghit inelul. „Să te ia naiba!"

– Ups!

Simt cum se uită urât la mine. Dar știu că nu mă poate ucide. Nu înainte să testeze cheia de criptare.

Asta nu înseamnă că nu mă poate lovi din nou, așa că aștept lovitura. Dar nu mă lovește. În schimb, râde.

– Asta-i Denise a mea, îmi zice. Al naibii de curajoasă!

– Nu sunt Denise a ta.

– Nu, ești a lui Mason.

Îmi încrucișez brațele la piept.

– Da, sunt.

– I-am spus că ți-am tras-o. I-am spus cât de mult ți-a plăcut. Cum m-ai implorat să o fac.

– *Niciodată* nu am...

– Și i-am spus că te-am ucis. Și partea aia a fost o minciună. Dar s-ar putea să devină realitate cât de curând.

Mă străbate un fior rece.

–Știi ce i s-a întâmplat.

Îmi amintesc de durerea de cap a lui Mason din Westerfield's. Atunci am crezut că era din cauza luminilor. Acum însă cred că a fost din cauza unei amintiri. A unei amintiri cu Peter.

–Știi de ce și-a pierdut memoria.

Peter râde.

–Fetiță dulce și naivă! Bineînțeles că știu. Și-a pierdut-o din cauza mea.

capitolul 26

Mason se plimba încolo și încoace prin bucătărie, cu telefonul în mână, simțind că îi explodează capul. Nu pentru că amintirile ar fi amenințat să îl sfâșie, ci pentru că o pierduse.

Știuseră că individul care o ținea captivă cel mai probabil avea să arunce telefonul. Un lucru nefericit, dar inevitabil. Totuși folositor, pentru că mai mult ca sigur nu avea să caute alt dispozitiv de urmărire.

Dar Denny a lui mai avea un dispozitiv. Un dispozitiv extraordinar, uimitor. O invenție atât de inteligentă, încât îi întărise convingerea că se număra printre cei mai buni creatori de tehnică de operare din domeniu.

Instalase un dispozitiv de urmărire în verighetă.

- E proiectul meu de suflet în cadrul ASS de ceva timp, îi spusese ea. Dacă te uiți la suficient de multe filme cu James Bond, vei dori să faci ca fantezia să devină reală.

- Și ai reușit să faci asta?

Încuviințase din cap, vizibil mulțumită de ea însăși.

- A trebuit să scobesc puțin pe dinăuntru, dar verigheta e suficient de lată și de groasă. În plus, lucrăm la echipamente de microtehnologie de ceva vreme. Sursa de energie e problema, de aceea îl pornesc rareori. Trebuie să-l reîncarci constant pentru o misiune. Durează doar vreo douăsprezece ore. Dar se încarcă repede, așa că...

Se oprise, zâmbindu-i larg, iar el o sărutase din nou. Pur și simplu pentru că trebuia să o facă.

Crezuseră că fereastra de douăsprezece ore avea să fie suficientă, dar se părea că se înșelase în privința duratei bateriei. Pentru că și telefonul, și inelul erau offline - ceea ce însemna că soția lui era offline.

„Fir-ar să fie!"

Trebuia să o găsească. Căzuseră de acord că urma să intre de bunăvoie în gura lupului pentru că nu avea de ales. Dacă se ducea, rezultatul putea fi oribil.

Dacă nu se ducea, rezultatul avea să fie cu siguranță cumplit.

Dar planul fusese mereu că avea să o găsească. Că avea să o urmărească. Că avea să o salveze.

Și acum avea să o dezamăgească.

Pe femeia pe care o iubea. Nu doar o dată în viața lui, ci a doua oară. Nu putea să o piardă. Dacă o pierdea, ar fi putut foarte bine să se piardă și el în amestecul de amintiri fără sens din mintea lui.

Dacă o pierdea acum, putea fi singurul loc în care să o regăsească.

Cu o mișcare violentă, apucă sticla de Perrier de pe blat și o azvârli în partea cealaltă a camerei. Sticla nimeri o fereastră ce dădea spre verandă și o făcu țăndări, împrăștiind cioburi peste tot.

Zgomotul și distrugerea ei ar fi trebuit să îl satisfacă. Nu o făcură. În schimb, se prăbuși, pur și simplu, la pământ, alunecând pe lângă dulap, cuprinzându-și picioarele cu brațele. Își lipi fruntea de genunchi și așteptă să izbucnească în lacrimi. Așteptă întunericul, tânjind după o idee, știind însă că nu avea să vină.

Nu știa cât timp rămăsese acolo, rugându-se fie să îi vină în minte un plan, fie să uite. Știa doar că, atunci când auzi scârțâitul cioburilor, se ridică în picioare în câteva secunde, cu un cuțit în mână.

– Ce naiba s-a întâmplat aici?

„Liam."

– E o mare mizerie, asta e, adăugă Quince. Și situația ca atare, și bucătăria.

Mason puse cuțitul înapoi pe blat, iar pulsul îi reveni la normal.

– Ce faceți...

– Am urmărit-o până în Ontario, zise Liam. Elicopterul acela afurisit i-a pierdut urma.

Mason privi când la unul, când la celălalt, încercând să înțeleagă ce-i spuneau.

– Seagrave l-a sunat pe Ryan, îi explică Quince. Neoficial, bineînțeles.

Mason nu se putu abține să nu zâmbească. Știa că prietenul lui nu avea să-i lase baltă. Nici măcar când era supravegheat de un general.

– Denise a instalat un dispozitiv de urmărire în verigheță, continuă Quince. Al naibii de inteligent și...

– Știu.

– Ți-ai amintit?

– Mi-a spus ea. Urmăream dispozitivul și telefonul. Ambele s-au deconectat.

– Și la noi. Din fericire, am reușit să trimitem un elicopter înainte ca inelul să ne lase baltă, dar pilotul le-a pierdut urma în trafic. A sfârșit prin a urmări altă dubă.

– Deci chiar e pierdută, zise Mason, iar speranța care crescuse în sufletul lui dispăru. Știm doar că se află undeva în Inland Empire sau că s-a aflat acolo. Cine știe unde va ajunge?

– Să sperăm că noi vom ști, zise Quince. E foarte puțin probabil, mai ales cu memoria ta nesigură, dar s-ar putea să avem noroc.

Speranța care se stinsese începu să vibreze din nou.

– Ce vrei să spui?

Quince își trase un scaun și se așeză la masa de luat micul dejun.

– Din spusele lui Seagrave, unul dintre dispozitivele pe care încerca să le facă să funcționeze când se afla la COS era un stick de memorie care emitea un semnal de urmărire când era conectat la o sursă de curent.

– Cum ar fi un computer, completă Liam.

– Ai spus încerca, zise Mason.

– Nu a reușit să-l facă să funcționeze. Iar echipamentul tehnic a rămas la COS când s-a mutat la Stark. Probabil de aceea a început să lucreze la inel, adăugă Quince. Oricum, Seagrave zice că echipa lui a reușit să-l facă să funcționeze după aproximativ un an de încercări eșuate.

– Până atunci lucram deja de mult sub acoperire.

– Așa e, zise Liam. Dar tocmai de aceea a inventat Dumnezeu ascunzătorile. Cei de la COS ți-au lăsat unul după ce le-ai retransmis că se întâmpla ceva foarte important.

– Așa că ne rămâne o singură întrebare, zise Quince.

– Care e codul? completă Mason. Răspunsul e că nu am nici cea mai mică idee. Stau cam prost cu memoria, vă amintiți? Și, chiar dacă aș ști, cum am putea să ne conectăm la sistemul de urmărire?

– Știm cum să facem asta, zise Liam, în timp ce deschise frigiderul. Seagrave ne-a trimis aplicația.

La masă, Quince accesă aplicația pe telefon și i-o arătă lui Mason.

– Alfanumeric. Trei litere... Aceleași litere. Și apoi un șir din opt cifre.

– Și crezi că am configurat un cod care corespundea parametrilor?

– Ei bine, așa sperăm, zise Quince.

-Nu am făcut-o.

Accesă aplicația cu fotografii de pe telefonul lui și îi împinse imaginea cu scrisoarea lui Quince.

-Asta ne-a condus spre stickul de memorie. Primul paragraf face referire la o anumită cutie de vopsea... Serios! Dar nimic din ea nu se potrivește cu codul pe care îl descrii. Iar dacă am mai comunicat în vreun fel, atunci nu știu...

Încremeni și luă din nou telefonul, bătând din deget în timp ce număra literele.

Când ajunse la opt, privi când la unul, când la celălalt, zâmbind larg.

-Pentru un ins fără memorie, sunt de-a dreptul genial. Domnilor, să mergem să-mi salvăm soția!

capitolul 27

Am încercat toată viața să-mi păstrez credința. Acea credință de nestrămutat că totul avea să fie bine până la urmă, chiar dacă multe lucruri din viața mea au mers prost. Tata. Mama.

În ciuda tuturor acestor lucruri, mi-am păstrat gândirea pozitivă. Iar prima dată când am cedat cu adevărat a fost când durata misiunii lui Mason s-a transformat din zile în ani. Dar chiar și atunci...

Chiar și atunci a mai fost o rază mică de speranță în sufletul meu. O scânteie mică de încredere care ardea în locurile întunecate din sufletul meu.

O hrănisem, o întreținusem. Și când s-a întors, am știut că fusesem răsplătită pentru că îmi păstrasem încrederea vie.

Acum însă...

Ei bine, acum privesc lumea cu ochi mai pragmatici.

Sunt închisă într-o cameră dintr-o clădire dintr-un oraș. Dar nu știu ce oraș și, chiar dacă aș ști, tot nu aș putea face nimic în privința asta pentru că sunt legată cu cătușe de un scaun de metal.

Fără îndoială, soțul meu încearcă să mă găsească, dar dispozitivul de urmărire din telefonul meu nu mai e de nici un folos acum și încep să mă tem că nici semnalul de urmărire emis de verigheta mea nu a fost atât de puternic pe cât sperasem să fie. Chiar dacă ar fi reușit să iasă din corpul meu, tot nu ar fi fost proiectat ca dispozitiv de localizare în interiorul unei clădiri din beton.

Și, deși am văzut doar camera asta, dacă ar fi să mă iau după ea, clădirea e ca o placă mare din beton.

Cu alte cuvinte, Mason nu prea are cum să mă găsească. Ceea ce înseamnă că nu va veni nimeni să mă salveze.

Poate că ar face-o dacă ar avea tot timpul din lume să ceară înregistrările de la camerele video din trafic și să-i contacteze pe cei de la guvern ca să analizeze imaginile prin satelit din intervalele relevante.

Dar nu am atât de mult timp la dispoziție. Timpul meu se scurge tot mai repede înspre uitare.

Pentru că, oricât de mult am sperat eu că Peter îmi va da antidotul, mi-a spus destul de clar că nu se va întâmpla.

Așa că, da, credința mea cam scârțâie acum.

Pe de altă parte, nu mai am nimic de pierdut. E un gând filosofic eliberator, care nu mă ajută absolut deloc.

Ușa din cealaltă parte a camerei se deschide cu un scârțâit și intră Peter. Camera în care mă aflu e rece și fără ferestre, doar cu un calculator, scaunul meu și încă unul. Când intră Peter, simt și mai multă răceală.

– Bună, bombonico, zice el voios. Te vei bucura să afli că primul lot de antidot a fost sintetizat și trece acum prin procesul de verificare a calității, așa că vom ști curând dacă putem începe petrecerea.

– Adică să contaminați alimentele, zic eu.

– Și apoi să le decontaminăm. Contra cost.

– Iar eu? Când voi primi antidotul? Sau nu ești un om de cuvânt?

Peter face ochii mari.

– Tu ce serial ai urmărit până acum? Bineînțeles că nu sunt un om de cuvânt. Chiar crezi că vreau să zburzi

liberă prin lume? Crede-mă, tuturor ne va fi mult mai bine dacă vei muri!

Îmi vine să scâncesc când îl aud. Să mă ghemuiesc în mine însămi. Dar nu o fac. Sunt prea bine instruită ca să o fac. Și instruirea e singurul lucru de care mă mai pot agăța acum, când încrederea mi s-a risipit.

- Ce s-a întâmplat cu tine? îl întreb eu în timp ce încerc pe ascuns să îmi smucesc încheieturile, care sunt legate la spate de scaun.

Dar nu reușesc. Poate doar dacă aș ști să fac un salt ca în artele marțiale și să rup spătarul scaunului, dar chiar nu se va întâmpla așa ceva.

- Cândva eram prieteni, nu-i așa? Cândva erai sănătos la minte.

- Sunt sănătos la minte și acum. Mai sănătos decât tine. Să te mulțumești cu un salariu de la guvern cu abilitățile tale? Asta înseamnă să fii sănătoasă la minte?

Nu spun nimic.

- Dar aveai virtuțile tale. Desigur, dacă te-ai fi culcat cu mine, poate că acum te-aș fi tratat mai bine.

- Ba nu m-ai fi tratat mai bine.

Rânjește la mine.

- Nu, nu aș fi făcut-o.

- Și Cerise? Ai băgat-o și pe ea în asta. De ce?

- Chiar și fără memorie, m-am gândit că iubărețul tău va reuși să se întoarcă la tine. Trebuia să fiu pe aproape. Te-am urmărit, am aflat că v-ați împrietenit, am văzut că știa să folosească un sistem de securitate. Drăguță fată! Mă îndoiesc că se va îmbolnăvi. Nu e genul care să mănânce fast-food. Cât despre tine... Peter vine spre mine, iar eu mă trag în spate, dorindu-mi să păstrez distanța față de el. Se ghemuiește în fața mea și zâmbește

răutăcios. Ți-ai făcut bine treaba. Până la urmă, ați reușit să găsiți cheia de criptare, nu-i așa?

– Cine era bărbatul din club? Cel care m-a atacat și apoi s-a sinucis?

– Oh, doar unul dintre angajații mei!

– Mason l-a recunoscut.

– Da. A lucrat în grupul nostru. Se ocupa de transport. Făcea comisioane. Lucruri de genul ăsta. A fost un om al străzii până când i-am oferit o viață mai bună.

Mă încrunt, confuză.

– S-a injectat cu cianură. De ce?

– Eu i-am dat-o, bineînțeles. I-am spus că putea muri așa cum vei muri tu sau își putea curma suferința înainte să înceapă. Și i-am spus că voi avea grijă de fosta lui soție și de copiii lui dacă se va ocupa de câteva sarcini minore înainte să-și înfigă seringa în gât. Ridică din umeri. Fiecare are rostul lui.

Privesc la el îngrozită.

– Oh, nu te uita așa la mine! A fost recunoscător pentru seringa aia. A văzut ce face toxina. Și, odată ce trece perioada de incubație, nu mai există antidot.

Se uită scurt spre încheietura goală a mâinii, ca și cum ar purta ceas.

– Totuși ți-a mai rămas un pic de timp. Tic-tac. Tic-tac.

– Ești detestabil.

– Eu? Știi ce a făcut soțul tău? A introdus un virus cu efect întârziat pe computerul nostru. Așa că, atunci când a ieșit în lume ca să ți-o tragă, încărcase deja virusul. Dar noi nu am știut. Iar la întoarcerea lui ne-a luat ceva timp ca să înțelegem ce s-a întâmplat. Ne-am enervat foarte tare. *Eu* m-am enervat foarte tare.

– Bravo lui!

Își pune mâna pe brațul scaunului și își apropie fața de a mea.

- Ai de ales, fetițo! Poți fi politicoasă și îți trag un glonț în creier. Sau poți să fii nesuferită și vă voi lăsa pe tine și pe scumpul tău făt să vă topiți încet, ca un țesut plin de sânge. Sper să fii nesuferită. Chiar te plac, nu mă înțelege greșit, dar n-ar fi trebuit să ajungi niciodată cu un tip ca el.

Mă cuprinde o senzație rece de frică și de groază.

- Am fost partenera ta.

Peter ridică din umeri.

- Iar eu am fost Jeremy, bunul prieten al soțului tău. Un alt agent sub acoperire. Pe atunci își zicea tot Jack - Jack Sloane. Chiar îi plac referințele la serialele preferate!

Alias. Un alt serial la care eu și Mason ne uitam des.

- A aflat că erai agent dublu. Și ți-a stricat calculatorul. Te-a învins și nu ai putut suporta.

- Nu cred că poți spune că m-a învins, dat fiind că am câștigat. El e o epavă din punct de vedere mintal, iar soția lui va deveni curând o umbră. E o victorie cam scurtă, nu crezi?

- Ești un monstru!

- Poate că da. I-am spus câteva minciuni, ce-i drept. Și l-am bătut măr. Îți mai amintești de misiunea aia din Aruba? Ai purtat bikinii ăia minusculi, așa că i-am putut spune despre un semn din naștere destul de intim în timp ce-l biciuiam zdravăn. Pielea de pe spate i se cresta, iar eu îi spuneam cum i-am tras-o soției lui. După care i-am tras un glonț în cap. Era o minciună, dar el nu știa. A știut doar că era pedeapsa lui pentru ce făcuse. Pentru că a venit la tine. Pentru că ți-a spus secretele noastre. Și știi ce a făcut?

Îmi simt gâtlejul uscat. Îmi simt corpul pustiu. Nu vreau să aud nimic din toate astea.

– A cedat. E slab și patetic și a cedat. Peter rânjește la mine. Nu din cauza mea. Din cauza ta. Tu ai fost ultima picătură care i-a distrus mintea. Cum te simți acum?

Nu adun prea multă salivă, dar tot reușesc să-l scuip în față.

Peter se șterge cu nepăsare.

– Acestea fiind zise, mă duc să verific antidotul. Poate că reușim să ajungem totuși la o înțelegere ca să-l meriți. Pe măsură ce ți se scurge timpul, mă întreb dacă te vei așeza în genunchi ca să-ți salvezi viața. Nu ca să te rogi. Ci ca să mi-o sugi.

– Ticălosule!

– Oh, mulțumesc!

Peter pleacă, iar umerii mi se lasă și lacrimile încep să mi se prelingă. Nu le pot opri și nu mă pot șterge la ochi, dar chiar nu vreau să-i dau satisfacția de a mă vedea așa.

Închid ochii, trag aer în piept și încerc să le poruncesc lacrimilor să se oprească.

Dar e prea târziu. Aud zgomot de pași și îmi dau seama că deja s-a întors. Probabil a uitat vreo insultă usturătoare de despărțire.

Dar apoi se oprește și se schimbă ceva în atmosferă. Deschid ochii și îmi înăbuș un strigăt de bucurie când îl văd pe Mason venind repede spre mine. Cade în genunchi și mă sărută, înjurând în același timp cătușele.

– Fir-ar să fie, nu am cheie! Dar Quince e chiar în spatele meu.

– E aici?

– Și Liam, și întreaga echipă de la COS.

– Oh, slavă Cerului, dispozitivul de urmărire din verighetă a funcționat!

– De fapt, nu a funcționat. Dar cel din stickul de memorie de la COS da. Și, prin cine știe ce magie, Seagrave l-a convins pe general să ne ajute. Securizează laboratorul și...

– Ei bine, ia te uită pe cine avem aici!

Ecoul cuvintelor răsună în cameră simultan cu o împușcătură. Îl văd pe Mason tremurând, apoi îmi dau seama că glonțul a intrat puțin mai jos de claviculă. Se împleticește și cade, cu mâna întinsă după armă. Nu reușește să o ia.

Peter stă în pragul ușii, înfumurat. Iar eu? La naiba, nu mai sunt de nici un folos! Și mă străduiesc din răsputeri să nu țip.

– Va muri. Dar mai are ceva timp până ce va începe să se dezintegreze. Până atunci plănuiesc să mă folosesc de ea. Dacă ești băiat cuminte, te las să privești. Iar după ce moare, pe tine te voi ține pe post de animal de companie. Cât despre semnele de pe spatele tău? Vor fi doar începutul. O să ne distrăm puțin noi doi. Îți amintești ce am făcut înainte? Arsurile? Biciuielile? Bineînțeles că îți amintești. Se vede pe fața ta că îți amintești fiecare lovitură de bici. Fiecare arsură. De data asta, o să te chinuiesc și mai rău.

Peter mai face un pas în față. Pe podea, Mason mijește ochii și se apucă de cap, bombănind ceva de nedeslușit. Țip, strigându-i numele, dar fața i se schimonosește de durere și mă gândesc la filmulețele îngrozitoare pe care ni le-a arătat doctorița Tam, cu agenți puternici ca Mason care s-au pierdut în ei înșiși.

– Nu! țip eu. Concentrează-te, Mason! Te rog, te rog, concentrează-te!

Dar el doar se balansează și geme în timp ce Peter se apropie. Suficient de tare încât să-l lovească pe Mason în picior. Îl văd pe Peter cum rânjește. Un rânjet bolnav, oribil. Îmi doresc din tot sufletul să fi putut să-l lovesc cu piciorul în boașe.

Și apoi, preț de o clipă îngrozitoare, dar minunată, mă gândesc că am reușit să o fac pentru că se aud o explozie și un țipăt, iar scrotul lui e acoperit de sânge. Peter țipă și cade la pământ, apucându-se de testiculele însângerate și sfârtecate.

Iar atunci îmi dau seama că Mason se prefăcea. Acum e pe spate, încordat, țintind în continuare cu pistolul cu care tocmai trăsese spre Peter.

Cu o grimasă, Mason se chinuie să se ridice în picioare.

– Ar trebui să te omor chiar acum, zice el, dar prefer să văd cum te zvârcolești de durere. Nu te pot injecta cu toxina, dar poate că e bine și așa.

– Rahatule! strigă Peter cu vocea pustie, dar plină de ură.

– Te-am învins, ticălosule! zice Mason, legănându-se ușor. Nu mai am memorie, dar știu că te-am învins.

– Ba pe dracu' m-ai învins!

Peter încă e la pământ și țipă de durere în timp ce se întinde după arma căzută. O ia, o ridică și aud o împușcătură... Două împușcături. Și apoi un țipăt.

Îmi dau seama că eu sunt cea care țipă și că Mason e la pământ. La început cred că a fost împușcat, dar apoi îmi dau seama că reculul pistolului l-a doborât, slăbit fiind din cauza propriilor răni.

De data asta, glonțul l-a nimerit pe Peter în piept.

Și nici a doua împușcătură nu a fost dinspre pistolul lui Peter, ci al lui Liam, care acum stă în pragul ușii, cu pistolul încă ridicat.

Liam l-a împușcat în gât, iar Peter e acum întins pe podea, poziția lui amintindu-mi de Chip, bărbatul pe care l-a pus să facă o alegere groaznică.

În timp ce Peter icnește, mă gândesc că și el a avut de ales. Și a făcut alegerea greșită, așa că acum gâfâie ca un pește și moare, în timp ce sângele se scurge din el.

Sinceră să fiu, mi se pare că Peter scapă ușor.

Întorc capul și îl privesc în ochi pe Mason. Își înalță capul și zâmbește ușor, apoi ochii i se dau peste cap și se prăbușește, în timp ce strig ca să îl ajute cineva.

O secundă mai târziu, Quince năvălește în cameră. Se ghemuiește lângă Mason și apasă pe rană. Îl examinează cu atenție, apoi mă privește în ochi și încuviințează din cap.

– O să fie bine.

Răsuflu ușurată.

– Ai întârziat, spun eu.

– Am antidotul.

– Atunci ești iertat.

Zâmbește larg, dar nu pleacă de lângă Mason până când nu mă eliberează Liam. Apoi cad la pământ, lângă soțul meu, care deschide încet ochii.

– S-a terminat, îi spun eu.

Îmi zâmbește vag.

– Ba nu. E un nou început.

capitolul 28

– Cum se simte Mason? mă întreabă Cerise, în timp ce străbat curtea interioară din spatele casei lui Damien cu două pahare de vin pline cu coca-cola dietetică.

Unul pentru mine, pentru că sunt în programul de nouă luni fără alcool. Unul pentru Mason, pentru că încă ia antibiotice pentru rana provocată de glonț și care, slavă Cerului, se vindecă bine. Cel puțin așa ne-a confirmat chirurgul astăzi, când i-a scos firele.

– Se simte grozav, îi răspund eu.

Și chiar așa este. Nu îi spun că aproape mă convinsese să nu venim la petrecerea asta dată în onoarea noastră. Dar i-am amintit că ne-am putea petrece tot restul lunii libere în pat dacă vrem.

Astăzi însă trebuie să sărbătorim cu prietenii.

– Câtă vreme ești doar a mea în noaptea asta, mi-a zis el. Și în fiecare noapte care urmează.

Mi s-a părut un schimb cinstit.

Cerise își strânge mâinile pe piept.

– Nu pot să cred că Peter s-a dovedit a fi...

– Malefic? îi sugerez eu, văzând că nu reușește să găsească cuvântul potrivit.

Ea ridică din umeri.

– Cam așa ceva.

– Și pe mine m-a surprins, îi spun eu. Dar privește lucrurile așa: orice tip cu care te vei vedea de acum încolo va fi mai bun decât el.

Cerise râde.

– Îmi place cum gândești, zice ea, apoi le face cu mâna lui Jamie și lui Ryan și se duce să vorbească cu ei.

Quince și Eliza vorbesc cu Emma, care s-a întors deja din Europa. Cass stă lângă ei și nu pot să nu observ felul în care o privește pe Emma. Însă nu îmi dau seama dacă Emma e interesată și sper că până la urmă Cass nu va fi dezamăgită din nou.

Când mă întorc la Mason, îl găsesc înconjurat de Liam, Seagrave, doctorița Tam și Damien.

– Ai avut dreptate în legătură cu gândurile frumoase, îi spune Mason doctoriței Tam. Sau oricum ai zis atunci. Ideea e că, atunci când Peter a încercat să mă facă să îmi amintesc de tortură, m-am concentrat asupra lui Denny și a copilului.

– Și mă bucur foarte mult că ai făcut asta, zice doctorița Tam, zâmbindu-mi.

– Ceea ce explică de ce nu ai regresat, adaugă Damien. Dar încă nu mi-ai spus cum ai descoperit codul de urmărire pentru stickul de memorie.

Mason pare o idee prea mulțumit de sine, dar Liam intervine înainte să apuce să răspundă.

– Al naibii de genial, cum ar spune Quince. A scris un paragraf cu propoziții care începeau doar cu litera N, adică litera triplată. Iar după cele trei propoziții urma un paragraf format doar din opt cuvinte. Suma literelor din fiecare dintre cele opt cuvinte a alcătuit câte o cifră a codului din opt cifre.

– Am fost inspirat, zice Mason zâmbindu-mi.

– Ai făcut o treabă extraordinară, spune Damien. Și te-ai încadrat al naibii de bine în timp.

– Este adevărat că ați confiscat toxina? îl întreb pe Seagrave.

– Denise, știi bine că, din moment ce nu mai lucrezi pentru COS, nu îți pot confirma ceea ce tocmai i-am povestit soțului tău – am distrus celula, am oprit procesul de fabricare a toxinei și i-am arestat pe lideri.

– Așa e. Am uitat că acum nu mai pot fi ținută la curent cu astfel de lucruri. Ne zâmbim reciproc și mă așez pe scaunul de lângă Mason, pe partea fără rană.

– Cu puțin noroc, curând nici Mason nu va mai putea fi ținut la curent cu astfel de lucruri, zice Damien. Când văd un agent de valoare, fac tot posibilul să-l aduc în echipa mea.

– Serios? întreabă Seagrave, dar se uită la Mason.

Mason privește printre ei.

– În următoarele patru săptămâni sunt disponibil doar pentru soția mea. Așa că nu uitați ce voiați să ziceți!

– Mi se pare corect, spune Damien, mutându-și atenția asupra lui Seagrave. Mason nu e singurul recrut nou cu care sunt interesat să negociez.

Privesc întrebătoare la fața colonelului. Cu câteva săptămâni în urmă, aș fi zis că nu ar fi plecat niciodată de la COS. Dar văzând cum și-au băgat nasul generalul și comitetul de supraveghere...

Ei bine, cine știe?

Mă uit la Mason și schimbăm o privire cunoscătoare, dar suntem întrerupți de telefonul lui Liam.

Se încruntă și apoi se îndepărtează ca să răspundă. Când se întoarce, câteva minute mai târziu, pare șocat.

– Era Ellie Love, zice el.

Adică vedeta pop căreia îi oferise de curând protecție.

– Trebuie să plec.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb eu, dar nu îmi răspunde și mă uit la Damien, care se ridică în picioare.

– Mă duc să văd ce face Ryan. S-ar putea să fi vorbit cu oamenii lui Love. Între timp, Mason, mă bucur foarte tare că umărul ți se vindecă atât de bine. Cu memoria cum stai?

Mason clatină din cap.

– Tot praf e. Sincer să fiu, nu se știe cât de multe îmi voi aminti despre trecutul meu.

– Îmi pare foarte rău, zice Damien. Cred că e îngrozitor de frustrant.

– Este, încuviințează Mason. Dar are și câteva avantaje neașteptate.

Mă ia de mână și îmi zâmbește cu atâta dragoste, încât aproape că mă topesc.

– Cel mai mare dintre ele este că am ocazia să mă îndrăgostesc din nou de soția mea. Câți bărbați pot spune asta?

epilog

Cinci luni mai târziu

-Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!

Mason făcu o grimasă când Denny îl strânse atât de tare de mână, încât era o minune că nu îi zdrobise toate oasele. Din câte își dădea el seama, procesul nașterii era un ciclu interminabil de dureri care apăreau la intervale regulate, al căror scop părea a fi să o chinuie pe soția lui fără să se nască practic un copil.

Ura să o vadă așa. Ura să știe că nu putea face nimic, decât să fie lângă ea, ca să-l strângă de mână și să se descarce pe el.

-Tu ai făcut asta! zise ea când contracția trecu. Clar tu ești de vină!

-Voi purta bucuros această povară, zise el, ștergându-i fruntea, în timp ce asistenta îi verifică funcțiile vitale și colul uterin.

Nu îi spuse că ar fi putut opta să i se administreze medicamente, care măcar i-ar fi ușurat durerea pentru care își asuma acum vina. Chiar nu era momentul potrivit. În plus, îi înțelegea raționamentul. După ce fusese injectată cu o toxină letală și cu antidotul încă netestat, nu își mai dorise alte produse farmaceutice în preajma copilului lor nenăscut.

Mason o înțelegea. Chiar o înțelegea.

Dar tot ura să o vadă suferind.

-Oh, Cerule mare, iar începe!

– Doctorul trebuie să ajungă din clipă în clipă, îi zise asistenta. A sosit timpul.

Mason își simți inima bătându-i cu putere și îi auzi bătăile. *Sosise timpul.*

Următoarea jumătate de oră fu un amestec de trăiri confuze, în care o ținuse pe Denny de mână, îi amintise să respire și își înăbușise uluirea pe care o simțise când văzuse capul copilului ieșind.

– Aveți un băiețel, le zise asistenta câteva clipe mai târziu, iar Mason simți cum îi vine să plângă în timp ce privi când bebelușul micuț și luminos, când fața frumoasă, epuizată și foarte fericită a lui Denny.

– Vreți să tăiați cordonul?

Aproape că refuză, de teamă că mâinile aveau să-i tremure prea tare, dar o făcu, uimit că se afla acolo, în încăperea aceea, cu această nouă viață la apariția căreia contribuise.

– Ești incredibilă, îi spuse el lui Denny, mângâindu-i părul umed.

– Așa li se pare mereu bărbaților. Iar femeile fac asta de o veșnicie.

– Incredibilă, repetă el, apoi ochii i se umplură din nou de lacrimi când asistenta îi aduse fiul, acum curat și înfășat.

– Vreți să îl țineți în brațe?

Încuviință din cap, simțindu-se ca un primitiv care se bâlbâia. Dar apoi îl ținu pe băiețel în brațe, cu fața lui micuță toată încrețită și cu degețelele care încercau să-l apuce. O avea pe Denny lângă el și pe fiul lui în brațe. Iar Mason știu că amintirile lui pierdute nu mai contau. Nu-i mai păsa dacă avea să și le recapete vreodată sau nu.

Acum avea amintirea asta.

Și era perfectă.